

משנאי החינם בינינו

מהדורה ב' מורחבת

אהרון רול
יוני – 2009

תוכן הענינים – פרקי הספר

1 .	הקדמה למהדורה השניה – יוני 2009	4
2 .	הקדמה למהדורה הראשונה – דצמבר 2008	12
3 .	הסדר העולמי החדש	20
4 .	שלמוני דמי היחרץ	40
5 .	האיחוד האירופי, אנטישמיות מוסווה	55
6 .	חורצי הלשון – הסרבנים מטעם	74
7 .	האקדמיה ו"הנאורים" נגד מדינת ישראל	78
8 .	שורת המוסרים	93
9 .	מכחישי השואה מבית	97
10 .	אפילוג	100
11 .	הערות	106
12 .	קישורים	108

אהרון רול—מחבר ספר תעודי זה, הינו יועץ אירגוני בכיר ודירקטור ניהול פרויקטים עתירי טכנולוגיה עבור חברות עתירות ידע בישראל ובצפון אמריקה. בתפקידו זה הינו עוסק לסרוגין משך כ-40 השנים האחרונות. המחבר תרם לביטחון ישראל תוך השתתפות פעילה בקווי הלחימה העקריים של חיל השריון במלחמות ששת הימים, מלחמת יום כיפור, ומלחמת לבנון הראשונה. בנוסף שרת המחבר משך שנים באירגון מודיעין ידוע ועסק בקידום ופיתוח וניהול תעשיות טכנולוגיות-ביטחוניות רגישות, בישראל. המחבר פירסם עד כה שלשה ספרים, האחד בנושא ניהול פרויקטים (אנגלית) והאחרים (עברית) בנושאים החיונים לקיומה וחוסנה

של מדינת ישראל.

ניתן להתקשר למחבר דרך כתובת האי-מייל המצורפת כאן. amroll@sympatico.ca

ניתן לעיין בכיתבי המחבר תוך כניסה לקישורים הבאים:

www.aaronroll.com

<http://www.global-report.net/aroll/>

[http://www.aaronroll.com/Democracy/Israeli Democracy chapters.pdf](http://www.aaronroll.com/Democracy/Israeli%20Democracy%20chapters.pdf)

המחבר הינו חבר-מיסד (2009), ב"וזמת קולנו" – אירגון פובליציסטים ומחברי מאמרי דעה בישראל.

www.kolenu.com

ספר זה נהגה, ניכתב, עובד, נערך, עומד ועוצב על ידי מחברו, אהרון רול, משך השנים 2008–2009. כתב היד נחתם במתכונתו הסופית ביוני 2009. כל הזכויות שמורות.

תנאי שימוש

הספר מופץ חינם אין כסף כשרות לציבור החפץ בחומר עובדתי, הן כבסיס לידיעה כללית והן לשימוש במאמרים או מחקרים נוספים.

אין להשתמש בחומרים המופיעים בספר זה ללא איזכור המקור ממנו נילקחו ושם המחבר.

הקדמה למהדורה השנייה

יוני 2009

בעוד הציבור בישראל מזפזף בין ערוצי הטלוויזיה, שקוע עמוק בכורסותיו, בעודו מטייל בהמוניו בשבילי אירופה והאמריקות. כאשר צועד הוא זחוח בשבילי ישראל. כאשר מתכנס לשיר את השירים האהובים עליו בצוותא, חוזה במופעי נוסטלגיה, משתכשך בין גלי הים ועל החול הזהוב שמחוצה לו, מתנהלת במחשכים, מאחורי גבו מערכה אדירה המנצלת את פתיחותה של החברה הישראלית על מנת לנשלו מאדמתו וממדינתו.

מאז ניכתבה המהדורה הראשונה של הספר לפני כשנה, נחתמה ונישלחה למעוניינים לפני כחצי שנה בדצמבר 2008, נוספו למהדורה השנייה אלפי נתונים נוספים המעצימים את תחושת הדה-ג'ה-וו העולה למקרא התוכן. התחושה של הקורא הממוצע תהיה של קירות אבן אפורים ההולכים וסוגרים על עולמו ועל כל היקר לו באין מושיע. כמובן שישנו פיתרון למתואר בספר, ניתן לעצור ואף להכחיד את האירגונים והפעילות בתוכי ישראל המתוארת בספר. כל שנידרש הוא לעקוב אחר נתיבי הממון ולהצמיחם. הדבר בידינו.

נושא ההתערבות הגסה בענייניה הפנימיים של ישראל בידי מדינה אשר מכנה עצמה ידידותית לנו אך ממשלה האובמי פועל באופן הנוגד יחסים בין ידידים על מנת לכופף ידנו מאחורי גבנו, עולה במשנה תוקף כאשר הממשל האמריקני, כמו גם הממשל האירופי, מסרבים להכיר בצורכי הביטחון של ישראל לעומת צרכיהם הם ומשלמים אך מס שפתיים לכך. אך מרעים ת"ק מונים הוא שיתוף הפעולה האנטי-דמוקרטי, החתרני, הציני של עשרות אלפים מבני עמנו היושבים בציון עם אותם מבקשי נפשנו האנטישמים מעבר לים לשם השגת אותן מטרות בדיוק ואלו חיסול מדינת ישראל כמדינה יהודית והפיכתה למדינה בעלת רוב ושלטון פלסטינים.

משך השנים נישאלתי רבות בנוגע להוכחות לנאמר במאות ממאמרי בעיתונות וספר זה ניכתב על מנת ליצור קיצור דרך בין מסד העובדות לבין הנאמר במאמרי ובמאמרי כותבים רבים נוספים הניזקקים להוכחה מוצקה לנאמר בהם.

החומר העובדתי המובא להלן נאסף בשקידה ממאות מקורות גלויים העומדים לרשות כל מעיין הנחוש ללקטם מאידך, הספר צועד צעד נוסף קדימה ביוצרו חוט מקשר בין כל שלל העובדות לכדי מצג אמין ואחיד בעל מעטפת לוגית ובכך עוזר לקורא האקראי בעיתונות הארץ והעולם לבור התבן מן הבר ולצפות בסבך החורש בפרוטרוט כמו גם היער כולו במבט מעל, בלא שתאבד דרכו בין העצים.

הנתונים המובאים באים לאותת לקורא כי מאחורי גבנו, בעוד אנו, תמימים שכמותינו, ממשיכים בחיינו כסומים בארובה, נערכת מתחת לאפנו מערכה אדירה הכוללת מאות ואלפי עמותות, ממונות במאות מיליוני דולרים בחשבון רב שנתי אשר כל מגמתן ומשימתן היא "לחנך" אותנו, הישראלים, להכיר בכך כי מדינת העם היהודי היא אך פיקציה, אפיזודה היסטורית חולפת אשר תלך ותעלם מאחורי מסך החול של "ממשיכיו של צלאח" א דין המודרנים", אלו הם הערב רב ה"פלסטיני".

מערכה זו מנוהלת על ידי שוטמי ישראל מובהקים באירופה ובאמריקה אשר מגייסים לעזרתם חבורות "אידיויטים מועילים" בישראל כמו גם בכל ארצות העולם ומשתמשים לשם כך בכספי אנשים תמימים התורמים ממונם מתוך אמונה כי נעשה בו שימוש הולם למען ישראל או למען מטרות נאצלות אך למעשה פועל הוא כנגד קיום ישראל.

בולטים בקרב ה"אידוטים השימושיים" הללו אחינו היהודים החילונים אשר נהיתם אחר ליברליזם אוניברסלי עולמי מעוור עיניהם מלהבחין בין טוב לרע וכסומים בארובה צועדים הם אחר חלילני השוא מהמלין בלא לדעת צעדיהם לאשורם.

בזמן שכלל הציבור נאנק תחת אופק כלכלי קודר (עדיין), שומן ישורון, אלו עשרות אלפי הפעילים בעמותות החתרנות, ובוטע בציבור הישראלי. כספי האתנן ממדינות הים ממשיך לזרום בקצב הולך וגובר ויוצר בועה כלכלית כמו גם חתרנית בעומק קירבי המדינה.

המאפיין את כל העמותות המהוות את "משנאי החינם בינינו" הוא שימוש מרעים במנטרות וסיסמאות ריקות וחלולות הבאות לסבר אזני הקורא הממעט ברגיל להתעדכן בהוויות העולם והארץ וכך קל לפוליטרוקים שבראש העמותות לסובבם בכחש ולמשכם לפעילות התנדבותית בניגוד לאמונתם ומאוויהם. עליהם יש לאמר "שלום – שלום, ואין שלום". הסיסמאות להלן הינן אך דוגמית לכחש בהם נמסות העמותות לסובבנן

"שלום צודק יבטיח לכל עמי האזור ביטחון, קיום בכבוד וחופש שכל אדם זכאי להם" (הכוונה לפלסטינים נטו).
"העמותה פועלת למען חיזוק הדמוקרטיה בישראל וקידום החופש הצדק והשוויון לכל אזרח" (שוב, לפלסטינים בלבד).
"מכון בילתי תלוי" (כאשר הוא תלוי בטבורו בקרנות אנטישמיות כגון קרן פורד והאיחוד האירופי).
"זימות חברתית" – לעולם נימנע הציון לאיזה חברה הכוונה כאשר במבחן המעשה מדובר בחברה הפלסטינית ועוד מנטרות וסיסמאות שיקריות רבות מספור.

אכן הדברים המובאים בהמשך הינם קשים לעיכול, תוך שרוכז כאן חומר רב המציג את גוש השמאל הישראלי באור קשה ומדאיג. מאידך, אל לאלו מגוש הימין לפצוח במחולות גיל. גוש הימין סוחב על גבו קופה לא קטנה של שרצים אף הוא.

הסיבה שהחלנו במחקר אודות גוש השמאל דווקא הינה בהבדל הברור הנעוץ בין שני הגושים באשר למניעיהם. בעוד גוש הימין פועל ברובו הגדול באורח ממלכתי כאשר, גם אם טועה לעיתים, הרי טובת ושלמות העם ומדינת ישראל לנגד עיניו, הרי גוש השמאל, בצד אנשים איכפתיים אשר טובת מדינת ישראל היא בלבד המדריכתם, מכיל גם זרמים הרסנים, שונאי עמם וארצם, השוללים תקומת ישראל וקיום העם במדינתו ולכן היכן שקיימת הסכנה הרבה יותר לקיומנו עליה נעמוד ראשונה. גוש הימין יזכה גם הוא להתיחסות ניפרדת ולא תמיד לחיוב, בשנים הבאות.

הפירוט המורחב הנוגע לעמותות המובא במהדורה ב' זו של הספר בא להמחיש את העובדה כי עמותות אלו אינן גופים קיקיוניים. אלו אירגונים מושקעים, הממומנים בנדיבות מפליגה בידי מדינות ואירגונים אשר במקרה הגרוע ניתן לתיגן כשוללי המפעל הציוני ומדינת ישראל ובמקרה הקל יותר ניתן בהחלט להכתירם כאנטישמים לכל דבר וענין.

קשה, קשה ביותר להאמין כי עובדות קשות ומרעמות אלו נעלמו מעיני פעילי העמותות החוץ פרלמנטריות בישראל. העובדה כי למרות המידע הזמין לכל עדיין פונים יהודים, ישראלים, כנגד בני עמם, מצביעה על כשל מנטלי, התנהגותי, התנהלותי, אמור תורשתי, אצל חלקים, למזלנו שאינם הרוב, הקיים בעמנו. נידרשים עבורנו כ-500 שנות עצמאות (זה הזמן בקרוב הנידרש למוטציה התנהגותית-גנטית אנושית להווצר), על מנת לעמוד על הסיבות לאשורן. האם נישרוד כאומה עד אז?

יש להוסיף כי העמותות ופרטיהן המובאים להלן הינן אך אפס קצה של התופעה המהווה ניצול ציני, חצוף וסימביוטי של הדמוקרטיה הישראלית ופתיחותה על מנת להסתנן לתוככי עורקיה, למצוץ את לשדה ולהכריעה לבסוף מבפנים. ניתן לראות בתופעה סוג של מחלה סופנית קשה, או אם תרצו-סוג של חיידק טורף, המכריע בסופו של יום את הגוף כולו על מחריביו כאחת.

ניתן לשער ולהעריך את תחושת חוסר האונים האופפת את קורא המסמך הזה. זוהי תחושה של מחנק, תחושה כי כל הסובב אותך הינו בשקר יסודי, התחושה כי קשה להאמין לאשר חוזות עינינו ושומעות אזנינו, התחושה כי העולם המוכר לנו סוגר עלינו לכלותנו.

ולא היא, ניתן לעשות ורבות. כל שעל ממשלתה הלגיטימית של מדינת ישראל אשר פועלת בשם הציבור תחת הקוד הדמוקרטי הוא לבער את קיני החתרנות המתוארים בספר. מכיוון שהדמוקרטיה חסרה את הכלים המגוונים של המשטר הדיקטטורי, הרי שעליה להיות רגישה ביותר לקמים עליה לכלותה ומכאן שעליה להפוך ל"דמוקרטיה מתגוננת" במקרה הקל ו"לדמוקרטיה התקפית" במקרה החמור יותר. המקרים המתוארים בספר זה מחייבים את כינון "הדמוקרטיה ההתקפית". כל אשר צריך להעשות הוא לפעול באופן ההומני והדמוקרטי ביותר אשר לא ידנו דחינו, לחסום כליל את דרכי המימון של עמותות משנאי החינם בינינו. מרביתם של הפעילים בהן הינם אוכלי לחם חסד המנצלים את האידאולוגיה בה הנם מחזיקים כקרדום לחפור בו את קיברה של מדינת ישראל חניקת המימון תפזרם כמוץ בפני הרוח ותחייבם לעסוק בעבודות יצרניות לעצמם ולציבור בו הם חיים ותחת אושיותיו חותרים הם עד עצם היום הזה.

אין צורך בתהליך חקיקה לשם כך, כל החוקים הדרושים הינם מזה זמן במקומם. כל אשר יש לעשות הוא לכפות את החוקים על מפריהם. גם איתור המפירים הוא פשוט, יש לקרוא את האמור בספר מחקרי זה ולישם החוקים על מושאי הפרתם.

ניתן לשלב את תהליך האכיפה לעיל באותם החוקים הישימים לגבי הפלגים האיסלמיסטים החתרנים בתוכנו הפועלים לחיסול מדינת ישראל על אירגוני "משנאי החינם בינינו". בכך תשיג מדינת ישראל הקלה ורווחה מאותם אירגונים ישראלים, עמותות יהודיות כמו גם איסלמיסטיות, המצמיטות את לשד חיוניותה לאט אך בעיקביות. כאשר עוסקים אנו בנושא אחדות העם עלינו לשים הצידה מחלוקות הנובעות מכיתות הרסניות. המטרה לנגד עינינו חייבת להיות קיומנו הלאומי והיהודי במרחב עויין כמזרת התיכון. עלינו לשים המחלוקות מאחורי גבינו ולהתאחד למען המטרה החשובה ביותר, היא קיומנו.

בכך נעפיל ונחצה את המשוכה הגבוהה ביותר העומדת בפנינו במלחמתנו לקיום לאומי ויהודי; אין זו איראן, לא גם הפלסטינים, החמאס או חיזבאללה, משוכה זו היא אנו עצמנו, פלגנותנו, סיכסוכינו בינינו לבין עצמנו, הבקיעים הניפערים בחברתנו. אחדותנו הציבורית והלאומית היא אשר תיתן בידנו את הנשק החזק ביותר כנגד אויבינו ואין בילתו.

אנו נוהגים לאמר כי "היהודים יצאו מהגולה אך קשה להוציא את הגולה מהם". כוונת האומר ברורה, סממני הגלות לא חלפו מהתנהלות פרטים בעם ואף אם שוכנים ונולדו במדינה רחוקה עצמאית ויהודית היא מדינת ישראל, הרי עדיין אנו מחזיקים באותם איפיונים וקווי התנהלות אשר הדריכונו בשנות גלותנו. המדובר בעיקר בחנופה לפריץ, כניעות ושפלות רוח לבלי מצרים כלפי הגבירים מארצות הים, הנטיה הביילתי ניתנת לשליטה לערוך קומבינות, נכלולים ונפתולי התנהלות כלפי השלטון הזר ולפי אחים יהודים בקהילה כאחת וכן, בצד השני למשוואה, למדנות מופלגת והשגיות אינטלקטואלית אשר אותותיה ניכרים בפרטים מסוימים גם כיום במדינת ישראל ובמדינות אשר בהם הפזורה היהודית חיה בהן חיים חופשים.

אפשר ויש דברים בגו. מחקרים חדשנים מהעשור האחרון אשר הואצו עקב מחקרי הגנום האנושי מראים כי בניגוד לסברה הנפוצה עוד מימי מיסוד תורתו של צרלס דארווין ו"מוצא המינים" שלו, הרי שינויים גנטיים מדוידים וראשוניים המשפיעים על התנהלותנו והתנהגותנו, עקב שינויי סביבה בלבד, בקרב ההומו-ספיאנס (אנחנו, כיום), מתחוללים בתוך פרק זמן קצר יחסית המוערך בלא יותר מאשר 500-1000 שנים בלבד. מזכיר כי דארווין גרס כי שינויים גנטיים עקב שינויי הסביבה בה חיינו לפני מאות אלפי שנים, מתחוללים בטווחים של מעשרות אלפים ועד מאות אלפי שנים, אך אלו הם כוונתו באשר לשינויים פיזיולוגיים ופיזיים ניכרים.

היוצא מכך הוא כי בני עמנו קיבלו מאפיינים גלותיים אשר הפכו אצלנו למאפייני קבע גנטיים תוך ובזמן שהותנו בארצות הפזורה משך כ-2000 השנים האחרונות. נביע כאן תמיהה / שאלה, האם האנטישמיות כנגד בני עמנו אינה אך ורק כלפי היותנו בני הדת היהודית אלא גם בשל המאפיינים הגלותיים אי פה אי שם, שסיגלנו לעצמנו, חלקם בהחלט נחשבים ובדין למאוסים?

חשוב לציין כי איננו מנסים כאן להסביר, להצדיק או לפסול, מדוע התנהלנו ועדיין מתנהלים כפי שהתנהלנו בגולה. יהיו ודאי רבים אשר יצדיקו התנהלותנו בכך כי שמרנו על קיומנו כבני הדת היהודית וההכרח לא יגנה ואפשר בהחלט כי הצדק עימם. עוסקים אנו כאן ראש וראשון בעובדות ומניחים לקורא להסיק מסקנותיו. המסקנות המובעות אי פה אי שם מובאות כאפשרות לוגית סבירה אך יהיו אחרים אשר יסיקו מסקנות אחרות ואף הפוכות ובאם תאוריה זו המובעת כאן לראשונה הינה תקפה הרי אפשר שנגיע לעצמאות מנטלית, ריגשית, מוסרית ואידאולוגית כפרטים וכעם, רק בעוד כך וכך מאות שנים כעם סוברני במדינתנו היהודית. אפשר כי בכך נעוץ גם הפיתרון למרבית סממני האנטישמיות השוררים בעולם כנגדנו, כולל האוטו-אנטישמיות של יהודים המתנהלים באורח אנטישמי כנגד בני עמם, הניגזרת מאותם מאפיינים גלויים של בני עמנו. התנהלותנו כעם ולאום במדינת ישראל מהפך המוסרי והאידאולוגי אינה מחמיאה לנו עד עתה. איפיוני הגלות בינותינו מערערים את תקפותנו כאומה לגיטימית באשר אנו במו ידינו מערערים את עצם קיומנו מבפנים אך בכך לא די. הניסיון להסביר את הפנים השונות להתנהלות פרטים במדינתנו אינו שלם ללא התייחסות לאחת התופעות הקשות ביותר בהיסטוריה האנושית אשר שוב ושוב מוכיחה כי "הדרך לגהנום רצופה כוונות טובות". הכוונה כאן לתורה הטרוצקיסטית שהפכה לקומוניסטית שהפכה לתופעה טוטליטרית ורצחנית שאינה נפלת מרצחנותו של המשטר הנאצי.

ללא כל ספק, התורה הטרוצקיסטית (נכנה כאן בשם כולל לשם נוחיות, קומוניסטית), היתה חיונית לאירופה ולעולם של סוף המאה ה-19 וראשית המאה ה-20. אירופה יצאה מתוך חשכת ימי הבינים והפאודליזם המוקנה לתוך תקופת האמנסיפציה של מחצית המאה ה-19 כאשר הביטוי המובהק ביותר לכך היתה קיומה של התורה והתנועה הקומוניסטית בעקבותיה.

תנועה זו הבטיחה ובחלקה אף קיימה, יציאה מחיי ניוולות ועוני משווע ומדכא של המונים אל תוך קרן אור בזהירות של תיקווה. תיקווה לחיים טובים יותר, שוויוניים יותר, יצרניים יותר, חופשיים יותר.

לרוע המזל השתבשו הכוונות הטובות והתהפכו היוצרות. גם תורתם ודרכם של מרקס ואנגלס כמו גם לייב טרוצקי ועמיתו לראשית הדרך ולדימיר איליץ' לנין—אלו הם מבשרי הקומוניזם הפרקטי ופרגמטי, אלו שגו קשות בכך שלא עמדו לאשורו על טבע ורוח האדם.

האדם לחופש נולד. מאותו הרגע בו חשו והפנימו "המוני עמלים" את תחושת החופש והליברליזם אותה הביאה האמנסיפציה בכנפיה הרי שהתנהלו כבני אנוש לכל דבר וענין דהיינו, חתירה בלתי פוסקת לחיי חופש, הגשמה אישית, רצון אדיר לביטוי והגשמה עצמית.

המשטר הקומוניסטי לא ראה דרך אחרת להשליט את האידאולוגיה הקומוניסטית הנוגדת את הטבע האנושי, אלא דרך השלטון הטוטליטרי באותם ארצות בהם שלט. לטעמו ובצדק, המשטר הקומוניסטי של תחילת המאה העשרים לא היה בר קיום במדה והאידאולוגיה הקומוניסטית לא היתה ניכפית בכח הזרוע על מנת לחשיג ציות מוחלט לתורה נוגדת טבע אנוש זו ולשליט המובילה.

אם בכך לא די, הרי שהמישטר הטוטליטרי הקומוניסטי נקט באותה הדרך בדיוק בה נקט המשטר הנאצי. רוסיה הסובייטית שאפה לאותם "מרחבי מחייה" להם שאפה גרמניה הנאצית בראשות המרצח היטלר. היטלר כבש מדינות נובעות מחצבים, נפט וכוח אדם זול על מנת לממש חלומם לשלוט בכח הזרוע, למצער בחלקו זה של העולם וכך בדיוק התנהלה רוסיה הסובייטית שלפני ולאחר מלחמת העולם השנייה. שתי המעצמות הטוטליטריות בנו עצמם על מקורות אסטרטגים גזולים, לא להם.

מאידך המשטר הקומוניסטי ניבדל לרעה מהנאצי בכך כי הנאצים לא רדפו את בני עמם, מתוך שיקול פרגמטי וסביר בכך שראו בהם משאב חיוני (תמיכה, רוח גבית וחילים לצבא הוורמאכט), לחלומות התפשטותם. הנאצים בעקרון רדפו ורצחו את מתנגדיהם. אנו היהודים כמו גם הרומים (הצוענים) והמוגבלים בגופם ונפשם נחשבו מסיבות שונות (הזויות כמובן בתכלית), כסכנה לשלמות הגזע ולמשטר, גם אם ההצדקה הזו ניסמכה לעיתים על הצורך להסב תשומת לב הציבור הגרמני מעוולות המשטר הנאצי. וכך נוצקה ההצדקה להשמדתנו.

מאידך, המשטר הקומוניסטי היה משטר פרנואידי אשר ראה מתנגדים למשטר מאחורי כל פינה (בחלקו בצדק, ברי כי סובייטים רבים תעבו את המשטר), ופנה למלאכת רצח פנימית. הערכות שונות מלמדות כי כ- 25,000,000 סובייטים נירצחו באופנים שונים בידי המשטר הסובייטי בשנים החשוכות הללו, אלו שנות העשרים ועד שנות השישים למאה הקודמת. נוסף כי הנירצחים היוו את שמנה וסלתה של העילית האקדמית הרוסית

עובדה אשר גרעה מיכולתה של רוסיה הסובייטית להתמודד כיאות עם המערב משך למעלה משני דורות אנוש שלאחר המלחמה העולמית.

מדוע הפכנו כה שנואים על בני העם הסובייטי שלאחר מלחמת העולם השנייה?

הנה המספרים המדברים בעד עצמם: עם פרוץ המהפכה הבולשביקית הרוסית היו היהודים כ-4% מכלל האוכלוסיה הרוסית. מיד לאחר המהפכה היו כ-40% מבחירי הצבא האדום יהודים, 42% של הסובייט בפטרוגרד היו יהודים, חמישה מתוך 12 הבולשביקים שהחליטו על ההתקוממות החמושה היו יהודים, 31% מכלל הצירים בקונגרס הכלל רוסים היו יהודים, כמו גם 54% מבחירי המפלגה בפטרוגרד. ברי הוא כי היהודים היו מעורבים עד צוואר במוצאות ומבואות המהפכה הבולשביקית וכקבוצה אתנית הפיקו מכך את מירב היתרונות. מנהיג המהפכה הבולשביקית, לנין עצמו, סבו היהודי ניקרא 'שרול איצקוביץ' ואילו אביו ניקרא 'מושקו', פונדקאי וסוחר וודקה משטעטל קטנה בוולניה.

עובדות אלו היו ידועות כמובן להמוני היהודים הסובייטים, תאבי השחרור מכללי הגלות וממוסרות הממסד הרבני והדתי. חלקם היו חלק ניכר מעמוד השדרה של השילטון הקומוניסטי בראשיתו. חלקם היו שותפים ישירים ברצח על רקע פוליטי של מיליוני רוסים-סובייטים ביניהם רבים "מאחיהם" היהודים, מתנגדי המשטר, במסגרת חברותם רמת הדרג במפלגה הקומוניסטית. ועדיין, נושאי מוסר ומצפון לא טרדו או מנעו בעדם להמשיך במלאכת הרצח של בני עמם דאז (ראה ספרו של האמריקאי-רוסי-יהודי יורי סלזקין "המאה היהודית", הוצאת פרינסטון וזוכה פרס 'ספר העיון הטוב ביותר' של אגודת המו"לים האמריאית) האם אך מקרה הוא כי מחקר מעמיק ביותר של כומר צרפתי הנערך בשנים אלו ממש, בשטחי רוסיה הסובייטית דאז מצא כי כ-1,500,000 יהודים נרצחו על ידי רוסים סובייטים. האם נוכל לפטור זאת באנטישמיות? אפשר וגם תאבי נקמה היו בעבור מעללי המשת"פים היהודים, רצחו הכפריים באורח ספורדי את בני עמנו כאשר גופות הנרצחים מושלכות לנזקי ואדיות וערוצי נחלים בלא תיעוד וזכר. ההערכה היא כי נרצחים אלו, בני עמנו היקרים, מתווספים לששת המליונים עליהם ידוע כי נרצחו בשואה באורח ממוסד ומכומת על ידי הנאצים ועוזריהם.

והנה, עקב שינוי הרוח והמגמה ברוסיה הסובייטית כלפי יהודים בה, כולל המרצחים היהודים-הסובייטים, היגיעו רבים מאותם משת"פים יהודים-רוסיים עם תום מלחמת העולם השנייה לארץ ישראל. האוירה בצמרת המשטר הסובייטי שלאחר מלחמת העולם השנייה לא נטתה חסד ליהודים הסובייטים ומסעי הטיהור(מילה מכובסת למסעי רצח) כנגד יהודים כמו גם רוסים אחרים היו דבר יום ביומו. מעשים אלו "שיכנעו" את "אחינו" הקומוניסטים להפוך לכאורה עורם, להיות ל"ציונים טובים" ולעלות לארץ ישראל. כאן בינינו לא הפך האריה עורו והנמר חברבורותיו. פעילים יהודים קומוניסטים לא עברו לארץ ישראל על מנת להפריחה אלא על מנת להפריח ולהגשים עצמם במסגרת שונה מאימת המוות הסובייטית. ציונים גדולים הם מעולם לא היו.

במהרה השתלבו הם, אלו אשר גם הדמוקרטיה מעולם לא היתה כוס התה שלהם, במפלגות מהצד השמאלי עד שמאלי-קיצוני של המפה הפוליטית ופצחו באת אשר ידעו ויודעים הם באופן הטוב ביותר. הללו העתיקו-גיירו שיטות אימה סובייטיות כנגד מתנגדים פוליטים. כך נהגה והחל ה"סזון" הרצחני (הוא "עונת הציד"), כנגד פעילי הימין-האצ"ל והלח"י-- בארץ ישראל שלפני קום המדינה וכך התנהלו אנשים אלו בשנים שלאחר קום המדינה בהתאמה. כך התנהלה גם תנועה התישבותית פוליטית שמאלנית קיצונית ידועה אשר חפרה והכינה סליקים של נשק התקפי ליום פקודה, כאשר יגיע הזמן לתפוס את השלטון בכוח הזרוע במדינת ישראל, בשנים שלאחר מלחמת העצמאות וקוממיות ישראל. הם למדו זאת בעבר בבית, אצל אמא רוסיה. להוותנו התפוחים שנולדו לפליטי הקומוניזם הרוסי בישראל לא נפלו רחוק מהעץ. והינם ממשיכים עד עד עצם היום הזה בהטפת מרירתם רווית הארס בסגנון הבולשביקי הידוע לשימצה משכבר.

בעוד שהמהדורה הראשונה של הספר הביא לקוראים את גרעין הפעילות של העמותות החוץ פרלמנטריות ופעולתן החתרנית בתוככי מדינת ישראל, כמו גם את העדויות לשנאה ללא מצרים של חלקים בעם כנגד החלקם המתנגדים להם, הרי המהדורה השניה של הספר מרחיבה את היריעה לאופקים חדשים במהדורה השניה של הספר נציע הסבר מלומד לקשר שבין התרחשויות בינלאומיות המתבצעות תדיר מאחורי הקלעים של הפוליטיקה העולמית לבין תופעת העמותות החוץ פרלמנטריות וחיתרתן תחת אושיות מדינת ישראל. אנו נראה כי "הסדר העולמי החדש", אכן עובדתית הינו שריר וקיים וכי אנו במדינת ישראל חווים את נחת זרועו של "הסדר" בלא שתהיה לנו יכולת השפעה ממשית על הגורמים לו. מאידך, לא אלמן ישראל. אנו מסוגלים להכיל את הנזקים ש"הסדר" גורם לנו בישראל ובכלל המזרח התיכון בכך שנחסום, הרמטית ככל האפשר, את זרימת השלמונים מידי האוליגרכים והבנקאים הבינלאומיים השולטים "בסדר העולמי החדש" ובכך נצמית את עורקי הממון המזינים את הפעולות החתרניות של אירגוני "הסדר" כנגד מדינת ישראל וקיומה. אנו נביא עובדות כהויות המלוות עם מתי מעט תובנות ונזמן את הקוראים לנסות ידם בהסקת מסקנות משלהם לנוכח העובדות הניפרשות לנגד עיניהם בספר זה.

בבואנו לבחון את הסבירות המסקנתית ההגיונית מאחורי תאור פעולה שהיא המוגדרת כעובדתית ובפרט נושא טעון ושנוי במחלוקת כנושא "הסדר העולמי החדש", עלינו לבחון תקפותו למצער ממספר זוויות ראייה מרכזיות (אשר ניתן להוסיף עליהן עוד כהנה וכהנה).

לצורך הענין נשתמש לדוגמה בעובדה המובאת בספר באשר למימון הנדיב של אנשי "הסדר העולמי החדש" (ובקיצור סע"ח), אשר הוענק לפעילי המהפכה הבולשביקית ברוסיה (בעיקר לנין וטרוצקי). הנסיבות והמניעים למימון הם שיקבעו עבורנו באם התאור המסקנתי הינו הנכון בסבירות הגבוהה ביותר. בכך, נוכל לענות על השאלה באם המסקנה הנובעת מהתאור הינה סבירה עובדתית או אפשר ויש לשייכה למחלקת הקונספירציה:

1. הפעולה המתוארת נעשתה מתוך אינטרסים תמימים--לדוגמא: מימון הסע"ח נעשה אך למטרות רווח לגיטימי. זוהתה הזדמנות כלכלית סבירה ולגיטימית וזו נוצלה בהתאם. אין מניעים אלו מעינינו בספר זה.
2. הפעולה נעשתה באופן אקראי / רנדומלי--לדוגמא: הסע"ח הישקיעו כספם בחלק עולם זה, אך באותה המידה יכלו למצוא מקומות אחרים בעולם הראויים להשקעת כספם בכפוף לנאמר בסעיף מס' 1. גם כאן, אין מניעים אלו מעינינו בספר זה.
3. הפעולה נעשתה בכוונת מכוון, ללא זדון--לדוגמא: הסע"ח הישקיעו במכוון את כספם במימוש המהפכה הבולשביקית מתוך שהאמינו בה אך לא היה בכוונתם לנזק בכך אזורים עולמיים אחרים אולקשור (קשר נכלולי), לכפות דעה מסויימת על אזרחים אחרים בעולם. איננו עוסקים בספר זה במניעים אלו.
4. הפעולה נעשתה בזדון ובפרהסיה--לדוגמא: הסע"ח הישקיעו כספו במהפכה הבולשביקית מתוך שהאמין כי באופן זה יוכל להפיץ ואף לכפות האגלנדה שלו על שאר אזרחי העולם. הספר עוסק במסקנות למניעים אלו.
5. הפעולה נעשתה בזדון אך מפיעה כתמימה או אקראית--כמתואר בסעיף מס' 4 אך הסע"ח דואג להסוותה הן בכך שנעשית במסתרים או באמצעות כחש וכזב כדי שתראה יותר כפעולות המתוארות במספרי 1 או 2. הספר עוסק במסקנות למניעים אלו.
6. האם הפעולה עומדת לעצמה או כתגובה על פעולה או פעולות אחרות – האם העובדה הניפרשת לעינינו הינה אחת בשרשרת תגובות ותגובות נגד לגיטימיות, או שאינן כאלו, אשר ניבחות בהתאם לקריטריונים בסעיפים 1-5. הספר עוסק בנושאים אלו.

אך בכך לא די. גם הקביעה כי פעולה מסויימת הינה עובדתית חייבת לעבור בחינה ספקנית מעמיקה מהאספקטים הבאים:

1. מהו מקור הידיעה – עיתון, משדר, מאמר, ספ--ואמינותם המתועדת.
2. מי הוא המקור מביא הידיעה – המאפיינים האישיים של המקור.
3. מהו ריקעו של מקור הידיעה – ריקעו הסוציו-אקונומי של המקור.

4. מהם מניעיו של מקור הידיעה בהפצתה
5. מספר הפעמים בעבר שהמקור העביר ידיעות אמינות – האם היו כשלים בעבר בדיווחי המקור
6. מהי האג'נדה של המקור – האם המקור הן אישי והן חברה, חסר פניות או מוביל אלג'נדה משלו.
7. מי עומד מאחורי המקור – האם קיימים גופים מוכרים ושאינם כאלו המכתיבים התנהלות ודיווחי המקור.
8. האם המקור הוא וולנטרי או פועל בעבור שכר / שלמונים, הו באופן אישי והן כחברה.
9. מהי הסבירות כי המקור הינו אובייקטיבי וחסר פניות. האם העדות הינה לשם שמים או ההפך מכך.
10. האם המקור עד ראייה ושמיעה בדרגה ראשונה או אך עד מכלי שני.
11. מהי "שרשרת העדות", כמה עדים מסרו דברם עד שהידיעה היגיעה למקור.
12. האם ישנם תימוכין (הצלבה) לידיעה – מקורות נוספים המאששים את הנאמר
13. מהי אמינותם כמתואר לעיל (סעיפים 1-8) של המקורות התומכים, המוצלבים.

בספר זה הובאו עדויות בדוקות ומוצקות, לאור הצלבת ידיעות ממקורות שונים ומגוונים ושיקול מושכל באשר לאמינות המקורות כפי המתואר בקריטריונים להערכת ידיעות לעיל. בניגוד לכך, נושאי הפקת לקחים ומסקנות, הוגשו באורח מוגבל יותר וזאת על מנת להשאיר מרווח מתאים לשיקוליו של הקורא עצמו. השיקול המושכל מתבסס במקרים רבים על הערכה סובייקטיבית של המעריך וככל הערכה ניתן למצוא בה גם אספקטים שונים היכולים להוביל להערכות שונות. רבות מ"תאוריות הקונספירציה" הרווחות בציבור הושטמו במכוון מספר זה ובפרט מהאמור בפרק "הסדר העולמי החדש" מפאת שלהערכת המחבר, לא עמדו בקריטריונים המושכלים לעיל המחייבים הכללתן בספר (למרות שאפשר והינן תקפות). בכך נקט המחבר דרך פופולרית / פופוליסטית / סנסציונית מופחתת אך מאידך דבק יותר בכיוון המושכל. הניסיון להערכה מושכלת שנעשה תוך כתיבת הספר מתבסס על ניסיון רב שנים של המחבר בהערכות מסוג זה ולכן הסבירות הינה גבוהה ביותר לתקפותן.

לאחרונה התבשרנו על ידי חוסיין אובמה כי דרושה כנות ביחסים בין ישראל לארה"ב. מכיוון שהגמל לעולם אינו רואה דבשתו, יש להניח כי כוונתו היתה לכוונת מצד ישראל. ובכן הבה נעמיד דברים על דיוקם. האמריקנים מרגלים בישראל מזה למעלה מ-60 שנה באורח בוטה, עיקבי, מעמיק ומתנשא. באם היינו מפעילים את "מבחן פולארד" עליהם הרי שכל כולם של שגרירי ארה"ב בישראל על כל כולו של ציונותם חייבים היו לבלות שארית חייהם בבתי כלא ישראל. ישראל אינה פועלת כפי שאמורה היא לפעול כנגד הריגול הבוטה הזה מטעמים אינטרסנטיים בלבד דהיינו, שימור היחסים הטובים עם בעל בריתה הגדולה ביותר.

נראה כי כוונתו העיקרית של אובמה היתה כנות לגבי נושא ההתנחלויות וכאן כבר הוא היפעיל את דרך "הרצחת וגם ירשת". אין רגב אדמה המוזז מצד לצד, אין קבוצת אנשים הגדולה מ-10, העולים להתיישבות ביהודה ושומרון שהאמריקנים אינן מודעים לגביה, מצלמים ומתעדים אותה (באמצעות לווייני הריגול). אך יתרה מזו, הסי.אי.איי. באמצעות זרועו הביצועית "קרן פורד" משמן, אמור משחד, אלפי ישראלים ומאות עמותות חתרנות ואיסוף מידע לגבי ההתנחלויות כגון, "שלום עכשיו", "בצל"מ", ורבים אחרים המככבים בספר זה. גם "מתנדבים" למסור מידע כגון עיתון "הארץ" ודומיו אינם חסרים ממעגל המלשינים וכך הטיעון כי ישראל אינה כנה עם ארצות הברית הינו עורבא פרח ובא לשים את ישראל בעמדת נחיתות מדינית ודיפלומטית כאחת. הלכה ולמעשה, ארה"ב היא שאינה כנה עם ישראל. ג'ורג' בוש (זה המכונה "לא-אינטליגנט") הבין זאת מהר למדי ולכן נוצקו עמו ההבנות בעל פה. חוסיין אובמה (זה המכונה "אינטליגנט") מעמיד פנים כאילו המידע אינו מצוי בידיו וזה "למצער" הידוע, בא לו כהפתעה, כאשר לכל בר-ברי וברור כי הינו לועסו לארוחת הבוקר בבית הלבן.

אישוש לאמור כאן כמו גם לנושאים רבים ומגוונים אחרים היא מטרתו של ספר זה.

זאת אף זאת, הפירכה הלוגית בטיעון האמריקני בולטת. אם היו הבנות בין ישראל לממשל בוש (וכמובן היה היו) הרי ישראל פעלה בהתאם להבנות ולכן לא רימתה איש. אם כפי שהאמריקנים טוענים (אובמה, קלינטון ומיטצ'ל), לא היו הבנות אזי כיצד יכולנו לרמות באשר לא היה כל בסיס, לא היו הבנות (לדיברי אובמה) ואזי לא קיימת אפשרות לאחזת עינים ישראלית באין כל בסיס אחיד להבנות.

לשליטת הנרטיב היהודי על ידי מגזרים לופתי מערכת המשפט והמדיה ישנן השלכות קיומיות לגבי שרידות עם ישראל בארצו. אנו כולנו שבויים בקונספציה בדבר גבולות ביטחון, צרכי ביטחון וכדומה. כך נאה וכך יאה. אך משהנרטיב היחידי לקיום ישראל ניסמך אך ורק על צורכי הביטחון הרי שאנו במו ידינו מקעקעים את ביטחוננו טעותנו הקשה ביותר היא להזניח ולגמד את זכותינו ההיסטורית על ארץ ישראל כאשר העובדות מלמדות כי אנו נחמסנו על ידי פולשים ערבים לארצנו בעת ששרויים היינו בגלות, בעוד שחיים יהודים בארץ ישראל מעולם לא פסקו.

עלינו לשאת על נס ולהדגיש זכויותינו ההיסטוריות תוך שאנו מביאים את התנ"ך ואת המחקרים הארכיאולוגיים העדכניים ביותר לאישוש טענתנו לחזקתנו בדין על ארץ ישראל. גם באם עלינו להיות "חכמים" ראש וראשון לפני "צודקים" הרי זכויותינו ההיסטוריות והתנ"ך כקושן על ארץ ישראל יאששו גם את עובדת היותנו צודקים. האמור כאן בא להורות על הצורך הבוער להצמית מקרבנו את עמותות ופעילי "משנאי החינם בינינו" מתוך שהינן שוללים את הנרטיב היהודי הגלום במדינת ישראל בדיוק מאותה הסיבה לעיל, אך בהיפוכו של דבר. לשיטתם ישראל תוכל להתכנס "לגבולות אושוויץ" רק במידה והנרטיב היהודי יגומד או יחוסל. אזי אז ניתן יהיה (לכאורה) לקבל את הבטחות החסות של המערב (או המזרח) על ישראל ומכאן שאין צורך יותר בגבולות ביטחון בעבורנו אלא המדינה הישראלית יכולה להיות מפורזת, מדינת כל אזרחיה, מדינה בעלת רוב פלסטיני. גם אם מרשם זה הינו מופרך, גם אם זה מתכון לחיסול מדינת ישראל והיהודים בה, הלכה וגם למעשה, הרי שאותם חוגים בינינו אינם זזים מדעתם וכנגדם עלינו לפעול באשר הפכו אלו לסכנה קיומית-אסטרטגית ברורה ונחרצת.

ככל שניפעל בנחרצות רבה יותר כנגד "משנאי החינם בינינו", נשכך את להבות השינאה הפנימית בין המחנות, נוכל להגיע לפיוס ולאחדות לאומית אשר אנו כה זקוקים לה על מנת לעמוד למול הסכנות האורבות מסביב

חשוב להדגיש, ספר זה אינו תקין פוליטית. הינו מבוסס ראש וראשון על עובדות, יהיו אלו מטרידות ואי נעימות כאשר תהינה. יהיו אלו בינינו אשר העובדות לאשורן אינן מניחות להם להמשיך במסלול חייהם התקין הינן כה מטרידות עבורם עד כי מעדיפים הם להתעלם מהמציאות ולהמשיך בחייהם בעולם שכולו טוב. חלקנו פוטרם העובדות כתאוריות מופרכות הראויות לשכון בתהום הנשיה. אין ספר זה מיועד לרכי הלבב אשר תוארו כאן אלא לאלו המוכנים לעמוד באומץ בפני העובדות. גם הנטיה של רבים בינינו להחליק ולרכך את התופעות הניפרשות לנגד עיניהם גם אם שוכנעו באמיתות העובדות מאחוריהן, אינה מנת חלקו של המחבר. התופעות והמסקנות הניגזרות מהן ייקראו בשמן, ללא כחל ושרק, דברים כהווייתם. גם כאן אנו נעקוף את תופעת התקינות הפוליטית האוכלת כל חלקה טובה בחיינו וניקרא "לילד בשמו", ללא ניסיונות טיוח.

בניגוד למקובל לא נשייך עוולות המתוארות כאן לגוש פוליטי מסוים, באשר הכללות הינן מסוכנות ולעיתים קרובות אינן ממידת הצדק כלפי כלל המבוקרים. אנו נתחיל אמנם לתאר עובדות הנובעות משורשים כוללניים אך דרך תאור זו הינה מתחייבת, באשר יורדים אנו לפרטים לאחר מכן. זו הסיבה כי הספר מצביע בעיקר על כשלי אנשים ואגודות ונימנע מהכפשה כוללת. אנו משאירים לקורא את הזכות והחובה להסיק מסקנותיו לעצמו כאשר ידבנו ליבו.

הקורא יבחין בוודאי כי בניגוד למהדורה הראשונה של הספר (דצמבר 2008), צרפנו במהדורה השניה (ינוי 2009), את סימלי (לוגו) מרבית האגודות חוץ הפרלמנטריות בישראל כפי המופיעים באתרי האינטרנט שלהן. כמו גם 'הכוונה בהצגת הסמלים היא להמחיש לקורא עד כמה עמותות אלו מושקות ופעילות במרחב האינטרנטי הלכה ולמעשה, במסע חתרנות כנגד מדינת הלאום היהודית. המשתמע הוא כי כשם שהעגל (העמותות בישראל) רוצה לינוק כך באותה המידה הפרה (האיחוד האירופי, "הקרן החדשה לישראל" וקרן פורד) רוצה להניק, זהות האינטרסים כאן הינה מושלמת.

הקדמה למהדורה הראשונה

דצמבר 2008

בסרט "הצייד אחר אוקטובר האדומה" (בכיכובו של שון קונרי) מוציא הצי הסובייטי לים זו הפעם הראשונה צוללת ענק מתקדמת מדגם "טייפון", בשם "אוקטובר האדומה", אשר יתרונה הבולט הוא יכולתה לשייט מתחת למים בדממה (כמעט) מוחלטת, ניסתר מעיני הצוללות האמריקניות ובכך יכולה היא להתקרב לחופי אמריקה ולשגר טילים גרעיניים בלא שתחשף. רק מלח תיקשוב-סונר אמריקני בצוללת-ציידת-צוללות מדגם "לוס-אנג'לס" מצליח להבין כי הרחשים הספורדים שאזניו המאומנות שומעות, הינם מעוררי חשד דיים על מנת לחברם, את כל הצלילים יחדיו, לכדי רצף בעל משמעות ובכך לחשוף את הצוללת הסובייטית. זהו המשל. והנימשל? עלינו להביא ולצרף יחדיו את כל הארועים (ככל שידנו משגת) הקשורים בהתנהלות גוש השמאל הישראלי על מנת להבין מדוע דווקא כעת לקראת בחירות פברואר 2009 נימצא השמאל הישראלי בנסיגה. מדוע הציבור הישראלי, בוגר הסכם אוסלו הכישלוני, פינוי לבנון הכישלוני, גרוש גוש קטיף וצפון השומרון הכישלוני, קיבוע חמאסן עזה הכישלוני, מדוע ציבור זה היפנים, לאחר שנים רבות של פסיחה על הסעיפים כי דרכו של גוש השמאל במתכונתו ד'היום ובאידאולוגיה המקובעת והמסולפת בו הינו מחזיק, למרות שינויים החלים בצוקי העיתים, הינה שגויה ואסונית לקיום מדינת ישראל?

ספר זה יביא את הסיבות לכך ברצף עובדתי מחולק לראשי פרקים המדברים בעד עצמם: (1) **שלמוני דמי יחרץ**, (2) **חורצי הלשון בשכר**, (3) **האקדמיה ו"הנאורים" נגד מדינת ישראל**, (4) **שורת המוסרים**, (5) **מכחישי השואה בינינו**.

אנו עדים מזה שנים להכפשת מחציתו האחרת של הציבור על ידי גוש השמאל עד שמאל פשיסטי (הסיבה לביטוי קשה זה תוברר כפועל יוצא, משך המאמר), אשר בהעדר אמצעים מתאימים, בעיקר מדיה ומערכת משפט שטופי אג'נדה חד צדדית, אינו יכול להשיב למשטיניו מידה כנגד מידה. מידת הצדק האבסולוטי היא כי נשמש אנו וכל אותם שערכי הדמוקרטיה, כבוד האדם וחופש הביטוי הינם נר לרגליהם, לפה בעבור ציבור ערכי ואיכותי זה החש כי הינו נתון להסתה ארסית מתמדת, פיותיו ניסתמו, טענותיו ניבעטות בבוז והינו, הלכה ולמעשה, מהווה קבוצת אזרחים מדרגה שניה בארצו ומדינתו הוא.

אין מנוס מן המסקנה כי חלקים מגוש השמאל כפי שהינו מצטייר כאן במאמר זה המבוסס על עובדות, אכן, בתכלית מרעימות, כי אינו שמאל אמיתי אלא שמאל רודני, רדיקלי קיצוני, אנרכיסטי, פשיסטי המנסה לכפות עמדותיו על הצד האחר בכוח הזרוע. בל ניתעה, **מילים הורגות, מילים רוצחות**, באם נעשה בהם שימוש פסול. המאמר רצוף כולו בשימוש הפסול, הרצחני, בכלים המרכזיים שחמס השמאל הרדיקלי לעצמו דהיינו, מערכת המשפט בכללה (למעט מספר צדיקים בסדום) ומערכת "שומרי חותם הדמוקרטיה" (לכאורה ובערבון מוגבל להחריד) הלא היא המדיה על שלוחותיה.

דומה ואין חדש תחת השמש. מאז ומעולם ניסו אירגונים, מדינות ושליטים טוטליטריים להסוות מעשיהם בכפל לשון, באמצעות מילים מכובסות. ג'ורג' אורוול ניסח זאת בסיפרו "1984" כדלקמן: **"מלחמה היא שלום, חרות היא עבדות, בערות היא כוח"**. ואיך לא, הרי זכורות לשמצה ההגדרות **"קונגרס השלום"** של סטאלין, **"מחנות העבודה"** של היטלר, **"משטר הצדק"** של רובספיר. אין אפשרות להימנע מההשוואה בין אלו למנטרה הנבובה **"שלטון החוק"** המחוצרצת השכם והערב בידי גוש השמאל אשר מטרתו אחת, לשמר את שילטונו על מוסדות המדינה באמצעים אנטי-דמוקרטיים בעליל. אלו עושים זאת בעזרת "שינאת החינם" דהיינו, שינאה קבוצתית או קולקטיבית אשר הקשר בינה לבין הקולקטיב כנגדו מופנית ההסתה הינו ברגיל מיקרי בלבד.

המחבר מתנצל מלמפרע אודות התאורים הגרפיים המובאים אי פה אי שם בספר. אלו מהקוראים אשר מעדיפים להימנע מסוג זה של תאורים (עובדתיים, המובאים בשם אומרם) יכולים לפרוש כאן מעיון במאמר. נוסף גם כי אלו אשר נוטים להתבלבל מעובדות מוצקות מוטב כי יפסיקו כאן את הקריאה (-), אנו איננו אחראים על הזעזוע עד כדי תופעת וורטיגו (סיחור וביבלול) אשר אפשר ויגרמו לאלו אשר מוחם העדין והרגיש אינו בנוי להסכין עם עובדות.

לפי כל אמת מידה אובייקטיבית אשר אינה תלויה בדבר ואינה נוקטת צד פוליטי כלשהו, במדה ונחטא להרף עין בחטא ההכללה, הרי שניתן לאמר כי מאז כינונו של החלום הציוני בסיפא של המאה התשע עשרה ותחילת המאה העשרים ועד עצם ימינו אלו ניטש וויכוח מר בין התפיסות הרוויזיוניסטיות המאופיינות בגישת "קיר הברזל" הז'בוניסקאי לבין הגישה "האמורפית" של תנועת העבודה הציונית. בהסתמך על יריבות מרה זו ניתן להכליל ולציין כי תנועת השמאל ראתה מקדמת דנא את התנועה הרוויזיוניסטית כאויב מר אשר יש לכופף ידו במקרה הטוב ויש לרדפו, לאבדו עד חורמה ולחסלו, במקרה הגרוע. ניתן גם לציין כי למרות שתנועות העבודה ביצעו הלכה ולמעשה את חפץ ליבן ופעלו לחסל את תנועות הימין בשראל הן מהבחינה הפיזית והן הפוליטית הרי שאותו הימין לא החזיר לשמאל מידה כנגד מידה, גילה תמיד גישה ממלכתית (אשר נבעה גם היא מהתורה הרוויזיוניסטית היהודית) ופעל למיתון הריב הפנימי ולקירוב לבבות, אם גם באורח מוגבל.

את שורשי הסיבות למהלכי תנועת העבודה הציוני כנגד הימין הרוויזיוניסטי ניתן להבין במהלכי התנועה הבולשביקית, הקומוניסטית הסובייטית אשר דגלה בחיסול ללא רחם של מתנגדים רעיוניים ומצאה לכך הצדקה אידאולוגית מלאה. הצדקה מופרכת זו הביאה כאמור לעיל להגליתם ולרציחתם של כ- 25 מיליונים מבני העם הסובייטי בידי בני עמם הם במחציתה הראשונה של המאה העשרים, בשם אותה אידאולוגיה.

ראשי וחברי תנועת העבודה היהודית ומאוחר יותר ישראלית, גדלו על בירכי האידאולוגיה וההתנהלות הבולשביקית ולא ראו לכן פסול בחיסול פיזי של מתנגדיהם האידאולוגים ממחנה הימין. יתרה מזאת, תנועות העבודה ניצלו ארועים שונים על מנת שישמשו בידם נידבך נוסף שיזכם ביתרונות פוליטיים על מתנגדיהם למרות שההפך לא קרה, גוש הימין (ככלל) לא החזיר מידה כנגד מידה.

ניתן להבחין בתהליך זה על נקלה עוד החל מרצח חיים ארלוזורוב בשנות השלושים למאה הקודמת על שפת ימה של תל אביב, כאשר האשמה ברצח ארלוזורוב כנגד סטבסקי הרוויזיוניסט נוצלה ממניעים פוליטיים צרים, ללא עכבות, על ידי מנהיגי תנועת העבודה להכפיש ולגמד את התנועה הרוויזיוניסטית (ככלל, הימין של היום) וזאת למרות שסטבסקי זוכה באורח מוחלט בבית המשפט מאשמת הרצח.

נעיר עוד לגבי רצח ארלוזורוב כי בשעות הראשונות שלאחר הרצח עמדה אשתו סימה ארלוזורוב על דעתה כי הרוצחים היו ערבים. שני הערבים—עיסה דרוויש ועבד קאדר חוסייני נישפטו ונימצאו אשמים עובדה שלא היפריעה לאנשי מפא"י דאז לחזור על תזת הרצח בידי הימין הפוליטי בעקשנות משך שנים רבות. חלקם אוחזים בפירכה מעוותת זו עד ימינו.

בספר "אדומים" בו מגולל המחבר ד"ר דותן את תולדות המפלגה הקומוניסטית הישראלית מעיד הוא כי שמע מפיו חבר המפלגה אברהם שושני, כי נערכה ישיבת מרכז המפלגה הקומוניסטית הישראלית זמן מה קודם לארועי הרצח ובה הוחלט על רצח ארלוזורוב. מידע זה נידבק שוב ושוב על ידי מחבר "האדומים" עם חברי מפלגה אחרים ואומת ללא עוררין.

הנה כי כן, נשק תפירת התיקים כנגד מתנגדים פוליטיים הנקוט כיום בידי רשויות המשפט שטופות האלגנדה החד צדדית יונק מקורותיו מראשית מיסוד הציונות בארץ ישראל של אותם הזמנים

פעולות הרצח על וכנגד נוסעי **אלטלנה** הרוויזיוניסטים הינם ציון שחור-דרך בהסטוריה הקצרה של מדינת ישראל. חברי הפלמ"ח בפיקודו של יצחק רבין טבחו בנוסעי הספינה כאשר כל העדויות מראות כי **השנאה** העמוקה

וההתוודות, אמור דמוניזציה, לאויב הרויזיוניסטי היא שהידריכה מעשי יצחק רבין וחבר מרצחיו. סיפורי ה"פוטש" ההזויים של חבר "תנועת אחדות העבודה" ישראל גלילי (כפי הסברה ולא ביכדי) שנלחשו על אזנו של בן גוריון הביאו את האחרון לפקוד על הטבעת האוניה על נוסעיה ועל נישקם שהיה חסר תחליף עבור המערכה לעצמאות ישראל.

מסעי ה"סזון" (הגדול והקטן) היא עונת הצייד הידועה לשימצה של חברי ההגנה (השמאלנים) כנגד חברי האצ"ל ומאוחר יותר הלח"י (הימנים) החל משנת 1944 וכלה בשנת 1947 מעידים על עוצמת השינאה והדמוניזציה שהטיל מחנה השמאל על הימין בישראל של טרום הקמת המדינה. מעשי הסזון והסגרת יהודים למאסר ותליה על ידי הבריטים שימשו את גוש השמאל בהעמקת הדמוניזציה מאוחר יותר כנגד מחנה הימין הרויזיוניסטי משך 29 שנותיה הראשונות של מדינת ישראל אשר בהן שלט השמאל ביד רמה וללא עוררין במדינת ישראל. עשרים ותשע שנים ראשונות אלו קיבעו את אחיזתו של השמאל באופן מוחלט בכל מוסדות המדינה החל מהשרות הציבורי, דרך פרקליטות המדינה, דרך מערכת המשפט וכלה במדיה הישראלית. אחיזת צבת זו מאפשרת לגוש השמאל להשאר בשליטה, הלכה ולמעשה עד ימינו אלה, למרות חילופי שילטון עם הימין ובכך לקעקע באורח סופני למצער את הדמוקרטיה הישראלית.

אנו עדים להמשכיות מערכת הדמוניזציה של השמאל כנגד גוש הימין גם בימינו אלה מאותן הסיבות בהן נקט השמאל בכך גם בעבר, זו השליטה ללא עוררין במערכות המשפט והמדיה היונקות כוחן מהשתלשלות ארועי עבר, מונעות פיתוח פה דמוקרטי לגוש הימין ובכך מסייעות לגימודו ולהכפשתו. ההסתה לרצח מצד מנהיגי תנועות העבודה, אשר ההוכחות לה מובאות בהמשך המאמר, רק יעצימו את תחושת הדעה-ז'וז' העולה מהתוקפנות המאורגנת של העיתונות, מערכת המשפט ומנהיגות גוש השמאל, בעקבות מספר התבטאויות דומות מצד מתי מעט מגוש הימין.

הארועים אשר קדמו לגרוש גוש קטיף העצימו את התחושת הדמוניזציה כנגד גוש הימין. אריאל שרון, עוזריו ומאות אלפים מגוש השמאל שרתו את נרטיב הדמוניזציה של מתישבי גוש קטיף וגוש הימין כולו בעקבותיו ואיפשרו בכך לסמם ולתעתע מוחותיהם של היושבים על הגדר בין שני המחנות ובכך להביאם לתמיכה עיוורת במהלכיהם.

מדי התעורר צורך פוליטי (בחירות למשל או חולשת מחנה השמאל) הופכים המתישבים ברחבי א"ש, אלו הם אפשר כי הינו הצבר האנושי האיכותי ביותר העומד לרשות עם ישראל וסיכויי קיומו בעתיד, לשק החבטות של מחנה השמאל, בקידום מערכות שנאה ושיטנה כנגדם בנוסף אורווליאני ידוע (1984), כאשר כבונס מצורף אליהם כמובן כלל מחנה הימין. מה חבל כי בינינו נימצאים כה רבים חלושי הדעת, בעלי דעה אמבית-פוליטית אשר קונים את מנטרות השינאה ובכך תורמים לקיעקוע הדמוקרטיה וסיכויי קיומה של האומה היהודית-ישראלית וסיכויי קיומה.

אותה התנהלות "אמורפית" מהבחינה הפוליטית והמדינית אשר כה תרמה להקמת מדינת ישראל ואשר בראיה רטרופקטיבית גברה ובצדק, וטוב שכך (פשרת בן גוריון על חלוקת הארץ), על גישת "קיר הברזל" הרויזיוניסטית של טרום קום המדינה ואשר איפשרה את תקומת עם ומדינת ישראל בעת החדשה, היא-היא הגישה השמאלנית "אמורפית", אובדת וקלוקלת הדרך דהיום, המקרבת כיום את קיצה של מדינת ישראל בפרוס המאה העשרים ואחת. הגישה "האמורפית" מעוותת, ממסכת ומערפלת כיום את מטרותיה של מדינת ישראל הזקוקה מזה כ-20 שנים לשידוד מערכות אידאולוגי לאומי יסודי. ישראל זקוקה יותר מכל כיום ל"קיר ברזל" לאומי בתיקונים קלים אשר ניתן לכנותם "קיר הטפולן" של היום (המינוח מבטא את הצורך "להיות חכם ולא רק צודק"). ספר זה אינו עוסק בנושאי "קיר הטפולן" אלא בהעמדת דברים על דיוקם בכל האמור להתנהלות גוש השמאל לעומת גוש הימין. על הקורא הנבון, האובייקטיבי, חסר הפניות והצדיות לגבש דעתו לאור האמור בהמשך לספר-מחקרי זה.

העם בישראל עומד בפני מערכת בחירות אשר ספינולוגים מנסים לתארה כמאבק בין אישים ממפלגות שונות ותו לא. אין הדבר כך, מערכת הבחירות הבאה עלינו לטובה ענינה עתידו של העם היהודי כלאום יהודי בארצו העם

בישראל יבחר את דמות השלום ששואף הוא ליצור, הבחירה הינה בין "גבולות אושוויץ" לבין גבולות ביטחון. בין שלום כעת, עכשיו אך זמני להחריד, הכרוך באפשרות חיסולו של החלום הציוני בעתיד הלא רחוק, לבין שלום בטוח (עד כמה שניתן לחזותו) אשר יבטיח את קיומם של נכדינו ונינינו ואילו שאחריהם כעם חופשי בארצו לדורות הבאים. הספר עוסק באותם אנשים ואירגונים אשר איבדו את סבלנותם חוסנם ונחישותם (אשר ניתן להבינם אך מאידך לבוז לגישתם) בעבור חיי הרגע המפתים. אלו האנשים אשר רווחתם האישית, העשייה לביתם (החיובית בגבולות מסוימים), גוברת על דחף העשייה המאזנת למען הכלל אשר אבותיהם כה הצטיינו בו.

אין בנאמר עד כה ואשר יאמר בהמשך לרמז כי כלל גוש השמאל לוקה בתסמונת הרדיקלית. אנשים הגונים, מוסריים, מתחשבים וערכיים ישנם בשמאל הישראלי במספרים גדולים ועצומים, חוצי מפלגות כיתות ואמונות, אך דומה וקולם אינו נישמע. הרדיקלים והאנרכיסטים מגוש השמאל השתלטו על סדר היום השמאלני המסורתי, היהודי-ציוני-דמוקרטי-סוציאליסטי והפכוהו לחוכא ואיטלולה. אנשי ריב ומדון, **שונאי ומשנאי החינם**, בעלי-זרוע מילולית רדיקלית (ולעיתים אף אלימים פיזית) ניכסו לעצמם את הקול השמאלני בעוד הציבור הגדול, החיובי בעיקרו מתוך גוש זה קולו כבוש, מהוסה. גם התארגנות השמאל החדשה תחת מטרת מר"צ אינה יוצא מכלל זה, בסיכומו של דבר זה אותו השמאל, באותה אדרת, שסטה מדרך הישר, היא דרך אבות, ועליו ניתן לאמר "**הרבה מאותו הדבר**", או אם תרצו, "**נשיאים ורוח וגשם אין**".

ניקח לדוגמא אך פן אחד מתוך הרבים אשר יתוארו להלן על מנת לסבר אזנו של הקורא תופעת המוסרים בינותינו או למי שלא הבין, המלשינים לפרץ הגוי כנגד אחיהם היהודים, אותם '**שונאי-החינם**' הפועלים על מנת להשיג מטרות צרות, למצער אישיות, אינן תופעה חדשה בעמנו. ניראה כי למצער 3%-5% (הערכה זהירה מבוססת תצפית, שאינה מגובה מחקרית) מהאוכלוסיה הכללית נידבקו ועדיין מזוהמים בחיידק הטורף, המטריף עליהם מערכותיהם הקיומיות, הגנטיות-נפשיות ומביאים לנזק ולבגוד באחיהם היהודים. התנהלות זו אפשר ומזכירה סרטי "זומבים", אותם יצורי אדם נישלטי חיידקים טורפים המתנהלים כולם כאחד באמוק פסיכוטי בנתיב ההרס של עצמם וכל הסובב אותם.

הם לא רק מוסרים ל... הם גם מוסרים את... הם מוסרים את מדינת ישראל לפריצים. המוסרים אמנם עוטפים מעשיהם במניעים נאצלים, עטופי טובת ישראל לכאורה, אך מעשיהם מורים בביור כי השנאה לישראל וליהודים המתובלת בהתבטלות בפני הגוי והפסת דעתו תוך מאמצים עילאיים לעקוף את זהותם היהודית היא המדריכה צעדיהם. הם מרוויחים ביושר את שלל הכינויים אשר הוענקו להם כגון '**אוטו-אנטישמים**', '**המהרסים והמחריבים מבפנים**', '**פוסט ציונים**' (אנטי-ציונים), '**פוסט-יהודים**' (אנטי יהודים), '**פוסט-דמוקרטים**' (מחריבי הדמוקרטיה), '**שמאל רדיקלי**', '**שמאל פשיסטי**', '**שונאי החינם**' ועוד ביטויים כגון דא המתארים בדיוק רב את אותם אנשים.

דוגמא לחי המשבט את עצמו ניתן לראות בהתנהלות תחנת השידור האגנדית גלי צה"ל. נערים רכים, אפשר אף תמימים, ניכנסים למערבל התחנה ויוצאים משובטים כבסרט נע, כולם תחת מכבש אחד, שמאלנים קיצונים. חייב להיות באוויר התחנה "תרסיס נגיפי" כלשהו, היוצר מוטציה גנטית מבחילה זו המרעילה לדורותיה את כלל המדיה הישראלית. קשה שלא להעלות על הדעת בהקשר זה קטעים מפחידים ממשנתו של ג'ורג' אורוול.

ברגיל, אמורים אנו להתעלם מאותם טפילים סימביוטים המצצים לשד עמנו, מפאת מספרם הזניח יחסית. מאידך, שליטתם האבסולוטית במוקדי הכוח במדינת ישראל כגון מערכות המשפט, מערכת השלטונית ציבורית והמדיה על כלל שלוחותיה, מהווים משקל סגולי עצום ורב המכריע הכף לכיוונם ובכך מוריד את כלל ספינת ישראל, בניגוד לרצונות מרבית הציבור, לתהומות קיומיות עמוקים.

הטיב לתאר את התופעה בעיתון 'דבר' לפני כ-70 שנה, ב-1 מאי 1936, אחד מבכירי האידאולוגים של השמאל הציוני הישראלי, הוא ברל כצנלסון, אשר התבטא כנגד אותם האמורים להיות שותפיו האידאולוגים בנחרצות אך תוך אבחנה מדויקת וברורה. הבא ונביא הדברים בשם אומרם:

"היש עם בעמים, אשר בניו הגיעו לסילוף כזה, שכלי ונפשי, שכל מה שעושה עמם, כל יצירתו וכל ייסוריו, הם בזויים ושנואים, וכל מה שעושה אויב עמם, כל שוד וכל רצח וכל אונס, ממלא את לבם, רגש הערצה והתמכרות ?
וכאן בארץ ישראל נדבקו בו חיידיקים של שנה לעצמו, עד כדי כך שיראה את הגאולה בנאצים הפלשתינים, שהצליחו לרכז כאן בארץ את האנטישמיות הזואלוגית של אירופה, עם תאוות הפגיון שבמזרח".

אך בכך לא תם מצעד מגני התופעה לאורך ההיסטוריה, ללמדך עד כמה היתה זו מוכרת ובזויה בינינו. הנה לקט אקראי נוסף מדבריהם:

- א. בספר ישעיהו מ"ט, ז' - נאמר כי 'מהרסיין ומחריביין ממך יצאו'
- ב. 'תרבות גדולה לא תיכבש מבחוץ עד שהחריבה עצמה מבפנים' - נכתם על ידי וו. דוראנט 1885-1981, פרופ' להסטוריה, מחבר סדרת 11 הכרכים "סיפורה של התרבות" (1935).
- ג. מבקר הסיפור ברוך קורצויל כבר טבע את המונח "אבטו-אנטישמיות" (אוטו-אנטישמיות). במאמרו 'שנאת עצמו בספרות היהודית'.
- ד. משה הס מראשי הציונות היגדיר את השנאה העצמית היהודית כמי שנובעת מ"יודופוביה" דהיינו, פחד יהודי ולאומי.

והנה עזריה אלון חבר קיבוץ בית השיטה במאמר "שמאלנות, 'נישול' ורומנטיקה ערבית", שהתפרסם ב"דבר השבוע" ב-30.7.76:
"השמאל והימין עברו גלגולים, אך השמאלנות נשארה כמות שהיא, על אף החילוף המתמיד של נושאי דגלה; קח את סדרת הטיעונים של המופ"סים מלפני 55 שנה (דהיינו 1931 א.ר.) נגד "הציונים הרשעים" ובעד המוני "העמלים הערבים", וכמעט אין לך צורך לשנות מלה אחת כדי שיהיו נשמעים רעניים בפי השמאלנים של היום. מה לא קרה מאז? אימפריות קמו ונפלו, היתה מלחמת עולם והיו מלחמות ישראל, הקומוניזם הרוסי גילה את פניו המכוערות, על עם ישראל עברה השואה, מדינתו קמה, העמים שהיו מדוכאים מעם השתחררו, הערבים נהפכו לאדירי עולם בשטח, בנשק ובנפט, אבל בעולם השמאלני לא קרה דבר, הכל נשאר בטהרתו, כמו אז, ללא מגע עם עולם החומר".

הסופר משה שמיר כתב בדבר ההקדמה לסיפורו של העיתונאי/סופר מר צבי שילוח ז"ל, בסיפורו "השמאלנות בישראל" שיצא לאור לראשונה בשנת תשנ"א (1991):
"הספר שלפנינו הוא "אני מאשים" חריף ומעמיק גם יחד, נגד הסכנה המוחשית של עירעור יסודות קיומנו הלאומי בארץ ישראל מצד גורמים פנימיים, המתכסים באיצטלה של רעיונות הומניסטיים נעלים, כגון: "שלום", "דימוקרטיה", "שוויון", וכדומה, בעוד שלמעשה הם משרתים ומעודדים את הגרועים באויבי ישראל".

הנה אחדים מציטוטים הניבחרים של העיתונאי/סופר מר צבי שילוח ז"ל, בסיפורו "השמאלנות בישראל":

"... אינני מתמקד בשאלה החוצה בימינו את הציבור בארץ - עתידם של חבלי הארץ ששוחררו במלחמת ששת הימים, אלא במהותו של מחנה השמאל בארץ, אשר גלשה עדי כפירה בעיקריה של הציונות הקונסטרקטיבית והאקטיביסטית ובחזונה המקורי, כפירה זו, שהיתה תמיד נחלתם של חוגים שוליים בתנועת העבודה, זכתה בשנים האחרונות ללגיטימציה, עד כדי טשטוש מסוכן של עצם מהותו הציונית של המחנה כולו".

חיים שור - מי שהיה מזכיר הקיבוץ הארצי ועורך "על המשמר", אומר בראיון לאורנה קדוש ביוני 2001, :
"הפלסטינים רימו אותי באופן אישי והם רימו את כל השמאל בישראל", הוא אומר. "הם שיקרו לנו, הם הונו אותנו, הם תמרנו אותנו, הם עשו איתנו מניפולציות. אני אישית לא אסלח להם על זה לעולם. וכשיוסי ביילין אומר שהוא הגיע כבר לנוסחה משותפת איתם על זכות השיבה, אז חנו של יוסי ביילין יורד פלאים בעיני, כי אם הוא עדיין לא מבין מה שקורה פה, אז הוא לא באמת איש שמאל. כי איש שמאל אמיתי זה אדם שצריך לראות את המציאות כפי שהיא, לא כפי שהיה רוצה לראות אותה. הפלסטינים לא בשלים כיום לשלום, ותפקידי כשמאל לראות את האמת. שמאל זה לא רמאות".

האין אמירות אלו נישמעות מוכרת עד אימה בזמננו אנו במאה העשרים ואחת? באם ארזי האומה היו כבר אז מודעים לתופעת המשת"פים היהודים עם אויבינו, מה נאמר אנו, אזובי הקיר? ההנחה כי "מה שהיה הוא שיהיה" יש לה על מה לסמוך שהרי הארועים ההיסטוריים כמו גם העכשוויים מוכתבים על ידי מעשי אדם ואנו בני האדם לא הפכנו לפתע עורנו.

המחריבים מבית מאופיינים בקיבעונם המחשבתי והאינטלקטואלי, אלו הם שאינם שוכחים דבר, אינם לומדים דבר ואינם מסוגלים להסקת מסקנות רציונלית לאור ליקחי עבה. אמנם מספרם קטן אך ניזקם גדול יחסית. אלו הם אשר לגביהם נאמר כי "את שטיפש אחד יכול לקלקל, עשרה חכמים יתקשו לתקן". בכך שמוסרים הם אותנו, אחיהם היהודים לפריצים בארצות-הים אשר כמהים לתרוץ לשאנו יותר, מועצם משקלם הסגולי הניזקי של המוסרים מונים רבים. להוותנו, המוסרים מודעים לעובדה זו ומנצלים אותה לסיפוק מטרותיהם הנלוזות

אין אדם חייב להיות שייך לפלג הרוויזיוניסטי או לתמוך בדרכו על מנת לחוש כי "הסיזון", אותה 'עונת הציד' הידועה לשמצה הניזכרת לעיל אשר נפתחה על ידי 'ההגנה' בשנת 1944 (הסיזון הגדול) ונימשכה עד 1947 (הסיזון הקטן) כנגד לוחמי האצ"ל ולח"י, היא דוגמה מכוונת לבגידה באחים, שותפים לנשק והמאבק המשותף להקמת מדינת ישראל. גוש השמאל הישראלי הפך את שילטונות המנדט הבריטי ל"אידייטיים השימושיים" עבורו וניצלם במאבקם המכוון כנגד מתנגדיהם הפוליטיים מהימין. ראוי לציין כי קיימת הבנת מה לכאורה למעשים נימבזים אלו המסתכמים בצורך הבורע בהנהגה אחת ובכיוון אחד בלבד בעבור אומה בהתהוות החותרת לקוממיותה, אך הצורה בה נערכו ואבדן חיי יהודים טובים בה אינה מצדיקתם בסיומו של יום. ניתן היה לפעול להשכנת שלום פנימי גם אחרת, משני הצדדים. היתה זו עונת המוסרים השחורה והמכוונת בדברי ימי טרום הקמת מדינת ישראל. אז כהיום, לא הירחיקו האבות המיסדים ראות והעדיפו את שיקולי הרגע על שיקולים לאומיים ארוכי טווח. מלחמת החורמה של גוש השמאל בימין הינה בכיה לדורות אשר תוצאתה מי ישרנו. עדיין לא ניסגר כאן החשבון, עדיין ההיסטוריה חייבת לשפוט את המוסרים בעם אשר במו ידיהם, בידיעה ברורה ובנפש חפצה היסגירו יהודים אל הגרדום הבריטי. עדיין חייבים אנו בבירור נוקב ומעמיק מדוע בחרו אנשי ההגנה בריב ומדון במקום בהידברות ושיתוף פעולה כנגד האויב המשותף אפילו ואפשר כי הצד האחר התחפר כה בעקשנות בעמדותיו. חייבים אנו לחשוף את המניעים האמיתיים אשר עמדו מאחורי הסגרת אנשי הארגון הצבאי הלאומי 'ולוחמי חרות ישראל'. חייבים אנו לטהר מצפוננו הלאומי בכך כי נגיע לעומקו של נושא: "האם טובת המדינה שבדרך עמדה לנגד מוסרי הסזון או שמא שיקולים פוליטיים, כיתתיים, צרים עמדו למעשה לנגד עיניהם". עד כמה זהה כל זאת למצבנו כיום כאשר פלגים בעם מעמיקים הפלגנות באותה המתכונת ומתוך שיקולי פוליטיקת ביבים, במקום לנסות ולמצוא הדרכים לשותף פעולה כנגד האויב המשותף, אם גם שלא בהסכמה כוללת.

במקומותינו אומרים א' ומתכוונים ל-ב'. יפיופי הנפש, כמה נאה מצידם, מריעים לבחירתו של נשיא שחור ראשון בארה"ב אך מתכוונים לאותו אחד אשר ימלא תאוותם בידם וידחוף, אפשר ויכפה על ישראל לסגת מאי"ש למצב של גבולות אושוויץ שאינם ברי הגנה אך בהחלט ברי התקפה עלינו מצד החמאס אשר למצער ישלוט גם בשטחי אי"ש. הוא שיציב רקטותיו בקלקיליה ובטול כרם וירוה במטחי קטיושות את מרכז תל אביב. אנו כאן איננו מאלו המיחלים לכך כמעשה מידה כנגד מידה כתגובה לזילות וההסתה לרצח שנהגו "השטרנהלים" והליבוביצים" למיניהם בשנואי נפשם מהצד השני של המתרס הפוליטי. לגבינו יהודים הם יהודים באשר הם, אפילו והתבלבלו וסטו מהדרך ואינם יודעים, ממש כילדים אובדי עצות ודרך, את שפיהם סח. אלו הם שאינם יכולים לעמוד בפני התהליך הדמוקרטי (ראה ערך: קומוניזם) ומחליטים לקעקעו מבפנים על ידי חורבנה של כלל השיטה ומדינת הלאום היהודית מבפנים ומבחוץ.

אנו כבר יודעים כי אותם קיצונים משיחיים, "השטרנהלים" (אך כפרפרזה, שטרנהל עצמו חשוב ככלום), לא יתנו לעובדות לבלבלם, עליהם כבר נאמר: שמור אותי אלוהים מידידי (מהצבועים), מאויבי אשמר בעצמי". והרי רשימה שמית חלקית של פרטים המשמשים כ"אידיוטים שימושיים" על קיר השחור הישראלי: גדעון (השונא) לוי, גדעון (העזתי) ספירו, בני (המגדף) ציפר, אורי (הלמוט) אבנרי, זאב (הטנקיסט) שטרנהל, יריב (המתחסד) אופנהיימר, דנה (קחי אותי) אולמרט, אילן (המחרים) פפה, אורי (המצפוניסט) דייזיס, ג'סיקה (המעוותת) מונטל, יגאל (הגרמני) תומרקין, עקיבא (המתרפס) אלדר ועוד רבים ונלעגים שכמותם הידועים לשמצה.

בהקשר זה ראוי לציין כי גרמניה הוציאה מתוכה את הגרועים שביצורי אנוש (מעטים מהם היו חיוביים). האם אך מקרה הוא כי חלק ניכר מהמככים ברשימת קיר השחור הישראלית מוצאם (יהודי?) גרמני? האם אפשר ויש לכנותם "המנדלסונים"?

זכורים המקרים מעברנו בהם פנו יהודים 'מוסרים' לשליטי העולם הרומאים על מנת שיכפו דעתם שלהם דרך בני ברית רומים על מתנגדיהם ובכך קרבו את קיצה של האומה לפני כ-2000 שנים. ממשיכי דרכם של אותם המוסרים פועלים בינינו גם כן ובימינו. פסטיבל ברק אובמה בעיתונות והמדיה הישראלית אשר בו 'המוסרים' בינינו היום משחזרים עטיהם על מנת לשכנעו לעשות בדיוק, אבל בדיוק נימרח את מעשי הרומאים מההיסטוריה שלנו, הוא ההוכחה לכך.

קיימים הסברים שונים להתנהלות פסולה של ציבורים מסוימים כנגד אחיהם לדם וללאום. אפשר וביניהם ניתן למנות אלו המוצאים הצדקה פורתא למעשיהם הנלוזים כנגד אחיהם היהודים בכך שמנסים לעצמם עקרונות אוניברסליים נאצלים ומשתמשים בהם לניגוח מתנגדיהם תוך שיפוע עצמי עמוק כי המטרות הנאצלות מצדיקות את האמצעים הפסולים בהם הינם נוקטים. אנו מכוונים כאן לשתי מטרות שגורות בפי חלקים בגוש השמאל המהווה לגישתם את הצדקתם לכל מעשה עוולה כנגד מתנגדיהם ואלו הם 1. ("השאיפה לשלום", 2. "זכויות אדם").

1. השאיפה לשלום – גם המזוהים כמליטנטים ביותר בעם ישראל שואפים לחיי שלום ושלווה. ניכוס המושג "שאיפה לשלום" על ידי קיצוני השמאל לעצמם בלבד הינו מופרך וחסר יושרה בבסיסו. כולנו, ימין ושמאל, חרדים וחילונים, נשים וגברים, שואפים לשלום וניבדלים בינינו אך בדרכים להשגתו. לכן השימוש שעושה השמאל במנטרת "השאיפה לשלום" כשוכנת לכאורה במחנהו בלבד הינה שיקרית, צינית ונכלולית. באם גוש השמאל מבקש "שלום כעת" כאשר העתיד לבוא אינו בראש מעיניו, מבכר גוש הימין שלום אפילו ויגיע מאוחר יותר ובלבד שיהווה שלום בטוח וארך טווח גם עבור הדורות הבאים. השאיפה "לשלום כעת" גם על חשבון ביטחון וקיום העם אופיינית לגוש השמאל אשר רבים מבניו מנותקים משורשים, מסורת ואדמה ואינם מעריכים אובדנם באותו האופן בו בני גוש הימין מעריכים זאת.

חמור מזאת מנטרת "השלום" אפילו ומודעים הם בהשלכותיה השליליות כפי המוצע על ידם, הפכה בפי חלקים מהשמאל הקיצוני לכלי ניגוח פוליטי כנגד גוש הימין בכללו כאשר הפרוש השמאלני; כאנטיטזה לשלום, המוענקת לגוש הימין הוא בכינויים **מחרחרי מלחמה, מתלהמים, רואי שחורות, מהרסי השלום** וכדומה. מכאן ש"השלום" הופך לכלי ניגוח פוליטי של יריבים מהימין בלבד ללא כל ייחוס לערך השלום לכשעצמו.

2. זכויות אדם – ניכוס המושג "זכויות אדם" על ידי גוש השמאל לעצמו הינו יותר מתוחכם אך לא פחות נכלולי וציני. כולנו, בני העם היהודי, מטיבענו, דוגלים בקיום זכויות וכבוד הפרט בהתאם לקוד ההתנהגות הדמוקרטי (חופש העיסוק, חופש הביטוי וכו' וכו'), ללא תלות בהשתייכות הפוליטית, הדתית או המגדרית. ההבדלים בין המחנות נעוצים במידתיות הניקטת בנושא זכויות הפרט לעומת זכויות הציבור. **גוש השמאל** דוגל, בחוסר אחריות אופיני, בזכויות פרט טוטליות, ללא מעצורים ועכבות, גם אם זכויות אלו באות לפני ועל חשבון זכויות הציבור ואפשר כי מובילות לאנרכיה אזרחית, גם אם זכויות עודפות אלו יחריבו בסיומו של יום את מדינת הלאום

על פרטיה, באשר מדינת הלאום, למצער בימינו אלו ואפשר גם בעתיד הנראה לעין, היא המגינה על זכויות הפרטים בה תחת המשטר הדמוקרטי. מנגד, **גוש הימין** שואף לאיזון, למידתיות בין אותן זכויות הפרט לזכויות הכלל, שהרי פרושו של ביטול האיזון בין השנים הינה אנרכיה של הפרטים על פני הלאום. במבט כולל, אומות אשר לא הישכילו ליצור האיזון הדרוש בין שני מרכיבים אלו הפכו לאבק תחת גלגלי מרכבות ההיסטוריה. להוותנו, משתמש גוש השמאל במושג זכויות הפרט כקרדום לחפור בו, כאמצעי פסול מעיקרו לניגוח, לגימוד ולחיסול יריביו הפוליטים כאשר חופש הפרט לאשורו הינו נמוך בסולם שיקוליו. חשוב להוסיף כאן כי אף ההפך הוא הנכון דהיינו, זכויות ציבור עודפות על זכויות הפרט מובילות לשילטון טוטליטרי אשר אף הוא יביא בסיומו של יום לחורבן מדינת הלאום.

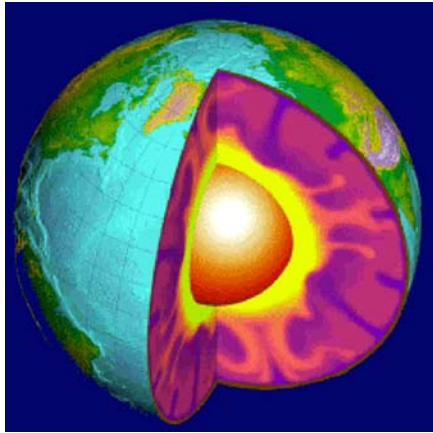
השמאל הקיצוני בישראל האמון על גישת הנאו-טרוצקזם הגורסת כי היהודים אינם עם / אומה ומכאן שעליהם להתמזג עם סביבתם ולהעלים כישות יהודית עצמאית (נושא זה יוסבר יותר בהרחבה בהמשך), נושאים עיניהם לאיחוד האירופי כהוכחה בדבר בטלות הצורך במדינת הלאום אשר תשמור ותקיים את אוח החיים הדמוקרטי ומכאן, לגישתם, אין צורך בקיום מדינת ישראל אלא כמחוז במסגרת קונפדרציה מזרח תיכונית או אירופאית נעלם מעיניהם כי גם קונפדרציה הופכת בסופו של יום לעם ומדינה כדוגמת קנדה וארה"ב או גרמניה וצרפת בעבר. במדה וההשתלטות האיסלמיסטית על אירופה תימשך כמתוכנן (כ- 54 מיליוני מוסלמים שוכנים כבר כעת באירופה) הרי שממילא על מנת לשרוד יאלץ האיחוד האירופי להתפרק לגורמיו ובכך להלחם ביתר יעילות כנגד הכיבוש הערבי, יעילות זו פירושה יהיה צימצום זכויות הפרט בכיוון המדיתיות בין זכויות הפרט למדינתו אשר כבר ניזכרו לעיל. אותן סיבות לא יאפשרו קיום קונפדרציה מזרח תיכונית באשר האיסלמיסטים רואים בישראל נטע זר במרחב השמי, כדוגמת הצלבנים מהעבר ויעשו לכן כל מאמץ לחסל ולאבד את מדינת היהודים.

נציין כי מירב האנשים המככבים במאמר זה כוונותיהם לכאורה הינן טובות. האמצעים בהם נקטו היו מקודשים על ידי המטרה ובזאת כישלונם. הם התעלמו מרוצנות מירב העם וכאן לכן כשלם. הם האמינו ומאמינים גם כיום כי פעלו לטובתה של מדינת ישראל. אך במבחן התוצאה, כשלו בכל אשר הגו, יזמו והוציאו לפועל החל מהסכם אוסלו, עבור דרך גרוש גוש קטיף וצפון השומרון ועד הקיפאון המדיני של ימינו ומכאן, דרכם לגהנום היתה (ברובה) אך לא כולה) רצופה כוונות טובות.

יש לקרוא את כל המסמך להלן עד תומו על מנת להבין את ממדי הבעיה דהיינו מדוע איננו מסוגלים לנהל במדינתנו את עניינינו הלאומיים וגם לא נהיה מסוגלים לכך בעתיד עד שנישב את חילוקי הדעות הבסיסיים שבינינו, בתוכנו ונגיע להסכמה רחבה באשר לנתיב הלאומי בו עלינו כולנו לצעוד יחדיו

הסדר העולמי החדש

CFR - "המועצה ליחסי חוץ" ושכמותה

לעיתים שאינן מזומנות ישנם אלו מעמנו הנעצרים אי פה אי שם במעלה נתיב החיים (או במורדו-הכל בעיני המתבונן), כאשר הינם תוהים אודות תמונת העולם הניפרשת לנגד עיניהם. תדירות אנו שואלים עצמנו מדוע השתלשלות העניינים או מאורעות שאמורים היו להתנהל בנתיב ברור והגייוני לדעת כל בר דעת, פונים ומקבלים תפנית מוזרה ומעוותת. מדוע זה חורק הסדר העולמי, מדוע פורצות מלחמות לכאורה סתם כך, מדוע מדינות וגושים אינם מסוגלים להגיע להבנות סבירות ביניהם, מדוע זה דומה וכאוס קיים בכל אשר אנו פונים.

בפרק זה עולות תמיהות אשר התשובות עליהן אפשר ותיתקבלנה אך בעתיד. לדוגמה, האם מלחמת האיסלם במערב המתנהלת בימינו אלה הינו מאבק דתי בלבד או שמא בא כתגובה על "תוקפנות רכה" הנובעת

מ"מלחמת תרבויות" של גורמים במערב אשר מנצלים עליונות טכנולוגית וצבאית דרך תהליך הגלובליזציה על מנת לסחוט יתרונות אסטרטגים רבים יותר לעצמם? האם האיסלם משיב מלחמה שיערה כתגובה וכנסיון להשתחרר מדרך הניצול המערבית על מנת להגיע לעצמאות מדינית, צבאית וכלכלית ללא אותם גורמים נצלנים. האם לפנינו ניגלים חוקי החיים של "הפעולה והתגובה" ואפשר כי המאבק הדתי האיסלמי מנוצל על ידי מנהיגיו על מנת להניע את ההמונים לתמוך במלחמתו הצודקת לכאורה (ולא ביכדי), כנגד המערב השבע? האם צודק הגוש ה"מזרחי" במאבקו ב"מערבי"? האם האיסלם מעלה את המערב כשעיר לעזאזל על מנת לתרץ כשלויו הוא? האם עליתו של הקומוניזם היתה אפשרית בכלל ללא סיוע אלי הון מערבים, מה היו מניעי "הבנקאים הבינלאומיים" לתמוך במהפכה הקומוניסטית? אלו אך שאלות בודדות מתוך רבות העוללות לטרוד מחשבתנו ואפשר כי גם את אורח חיינו.

שאלה מתבקשת נוספת אשר ננסה לענות עליה היא הכיצד מתקשר כל האמור לעיל ולהלן, לנושא המרכזי של סיפרנו כאן והוא "משנאי החינם בינינו"? מהו הקשר בין ה"סדר העולמי החדש" לסיכסוך המזרח תיכוני ומדינת ישראל? האם לולי קיימים היו אירגוני "הסדר העולמי החדש" ומעורבותם החתרנית, אפשר ומגיעים היינו זה מכבר לשלום אמת עם שכנו הערבים? למי שמצפה לתשובות נחרצות בנושאים אלו אפשר ויתאכזב, לא קיימת לכל בעיה מוצגת התשובה המתבקשת ולעיתים על הקורא להסיק מסקנותיו לעצמו.

הנה זה באים אנו אל שאלת השאלות, מהי הסיבה, או מהו המסובב, הגורם לרבים מהארועים סביבנו להתנהל כפי שהינם מתנהלים. לא אי שם הרחק מעימנו על הפלנטה, אלא כאן, ממש בתוכנו. אפשר והתשובה לכך נעוצה בדיוק בגורמים אשר כל מטרם היא ליצור "סדר עולמי חדש" אשר כוונתם להגביר ולהעצים את שליטתם של חבריו באנושות כולה. נישמע מופרך? אכן כן. נישמע כעין "תאורית קונספירציה"? וודאי וודאי. לכן הבה וניסקור את העובדות היבשות תחילה ולאחר מכן ננסה להפיק מספר תובנות. אפשר בהחלט כי המסקנות המובאות בספר באשר לזרם (אפשר גם אירגון) "הסדר העולמי החדש" יזכו למסקנות שונות על ידי אנשים שונים. ברי הוא כי חוגי "הסדר העולמי החדש" אשר יפורטו בהמשך גורמים לשינויים הולכים ותוכפים במהלך חיינו אך האם שינויים אלו אפשר ויפילו את כל הבית העולמי על ראשינו? האם אפשרי כלל כי דברים מעין אלו יתרחשו בתמונת העולם המסודרת, הדמוקרטית שלנו? האם אפשר כי כל כוונותיהם השניות במחלוקת של חברי אירגוני "הסדר העולמי החדש" מובילות הלכה ולמעשה את האנושות לחורבן, יגון ודאבה? האם קיימת הצדקה מוסרית

או אידאולוגית לכך כי קבוצות אנשים בעלי השפעה וממון יקחו, ללא הסכמתנו ואפשר אף שללא ידיעתנו, את גורלנו בידיהם ויעצבוהו בהתאם להשקפת עולמם, משל למריונטות דמינו? מכל מקום, אנו נציע מסקנות אפשריות, ללא נחרצות, באשר גם למחבר ספר זה, למעט העובדות הברורות והמוכחות, עדיין לא הכל נהיר במחלקת המסקנות.

מאידך, תהיינה המסקנות אשר תהיינה, אין מחלוקת בנושא הבסיסי והוא מעורבות האירגוני הסדר החדש בנעשה במזרח התיכון ובסיכסוך הישראלי פלשתיני דרך המנגנון המסועף של העמותות החוץ פרלמנטריות במדינת ישראל.

נוסיף ונציין כי קיימות הוכחות, חלקן נכוחות-חלקן נסיבתיות, לכך כי באראק חוסיין אובמה נימנה אף הוא על אירגון "הבוהמין גרוב" וכמובן, כפועל יוצא נימנה על חברי "המועצה ליחסי חוץ" על כל המשתמע מכך עבור ביטחון וקיום ישראל.

ממשלת ישראל בראשות בנימין נתניהו עומדת בדרכו של אובמה ו"המועצה" לגימוד, אם לא חיסול ישראל כלאום יהודי ולכן הינם מעמידים תנאים בילתי אפשריים לראש ממשלת ישראל מר בנימין נתניהו מתוך תקווה כי לא יעמוד בלחץ ובכך תיתפרק הקואליציה שלו ואדם נוח יותר למטרות האובמיות יעלה בישראל לשלטון אשר יוביל בסופו של יום לפרוק מדינת ישראל היהודית.

העובדות המובאות בפרק זה מוכרות לקומץ אנשים במדינת ישראל. הקשר המהותי ההדוק בין עובדות "הסדר העולמי החדש" והתהליכים המשפיעים יום יום על חיינו בתוככי מדינת ישראל אינם כה מובהקים אפילו לרוב אלו המיועדים זה מכבר לאמור כאן.

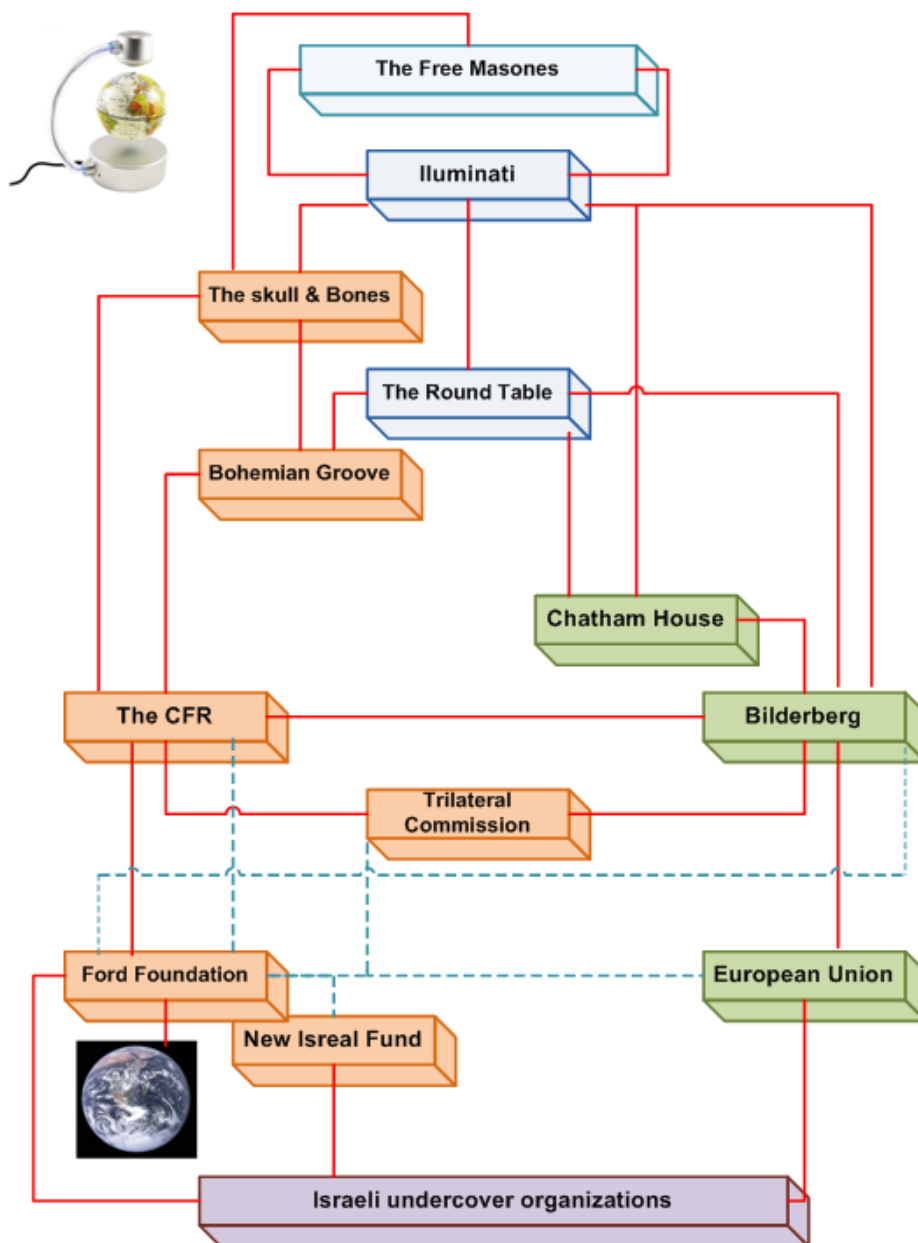
גם לאלו ביננו המודעים לעובדות, גודל ומורכבות המזימה הינה מעבר לדימויו, הינה מעבר לדמיונו של כל בן אנוש, אך עובדתית הינה קיימת. על מידת ההצלחה של קשר פנומנלי זה יעידו: הקמת חבר הלאומים, הקמת האו"ם, הקמת האיחוד האירופי, פירוק ברית המועצות, תופעת הגלובליזציה, קטסטרופות כלכליות עולמיות תדירות, משברי נפט לבקרים ועוד ידם של הבוחשים נטויה.

מכל מקום, מירב הציבור במדינת ישראל ימצא בעובדות המובאות להלן נושא לפליאה ותמיהה באשר אלו אינן טורדות ברגיל את מנוחתו של האדם ברחוב.

מירב אלו המיועדים לאמור כאן נוטים לפטרו בניד ראש או בתיוגו כ"תאורית קונספירציה" ולשים המסקנות מאחורי גבם. נטיה זו הינה מובנת.

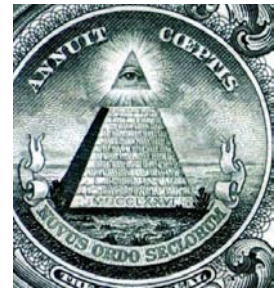
מאידך אילו מהקוראים אשר סקרנותם הטיבעית, האינטיליגנטית, דוחפתם להעמיק בתמונת העולם המורכבת הסובבת אותם ימצאו באמור בספר-מחקרי זה את משאת נפשם.

The New Influence routs of "New World Order"

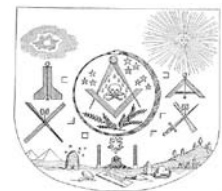
דיאגרמה מס' 1 – נתיבי ההשפעה ההיסטוריים והאגודות המהוות את "הסדר העולמי החדש". מפאת מגבלות מדיית הספר לא נוכל להביא את כלל ההקף של תתי-האגודות אשר מיכלולן מהווה את נתיבי ההשפעה הפוליטיים, כלכליים ומדיניים של האירגונים הללו ושליטתם במהלכים המדריכים את עולמנו. מאידך, הדיאגרמה כפי שהינה מלמדת על המורכבות העצומה של נתיבי ההשפעה בעולם המודרניים כולם ליצירת ממשלה עולמית טוטלטירית אחת. המשך הפרק כולל תאור מפורט של מרכיבי השפעה אלו.

הבונים החופשיים - איש אינו יודע מתי והיכן בדיוק החלה הבנייה החופשית את דרכה. יש המציינים ייסודם בשנת 900 לספירת הנוצרים. יש גם הסבורים שהאירגון צמח באופן טבעי מהגילדות של ימי הביניים וממסדרים כמו בנאי האבן, הטמפלרים, המיסטריות הקדומות, הקולגיום הרומאי, האומנים הקומצ'נים ואחרים. מנגד יש הטוענים כי אין עקבות ושוורים ל'בונים החופשיים' מלפני המאה ה-17.

נראה שהבנייה החופשית סיפקה מחסה לליברלים ולתומכיהם בזמנים שבהם פעילויותיהם יכלו לגרום להכחדתם. ואולי בשל כך נוצרה מורשת של סוד האופפת את פעילות "הבונים החופשיים" עד ימינו (למרות ש"הסודות" כבר התפרסמו בעיתונות העולמית). בהגיע הזמנים המודרניים התמעט הצורך בחשאיות, והבונים החופשיים החלו להצהיר בגלוי על השתייכותם לאחוזה. זו החלה לארגן עצמה באופן פורמאלי. לשכות שהחלו דרכן בהתוועדויות בפונדקים שונים בלונדון, אנגליה, התגבשו ללשכה גדולה אחת ב-1717. בשנים שלאחר מכן נפתחו לשכות גדולות אחרות ברחבי יבשת אירופה.

במהלך עידן המהפכות, (השליש האחרון של המאה ה-18) שיחקו הבונים החופשיים תפקיד מכריע בתהפוכות הפוליטיות שפקדו את אירופה ובעיקר במהפכה הצרפתית. בקרב הציבור רווחה הטענה שהבונים החופשיים הם אלו שחוללו את המהפכות וכי הם קיימו גוף מחתרתי גדול כנגד הממשלים הישנים והכסניים. אחד החיבורים המקיפים שנכתבו בנושא הוא מחקרו של האב אוגוסטן דה בארואל - "זיכרונות להבהרת ההיסטוריה של היעקובינים".

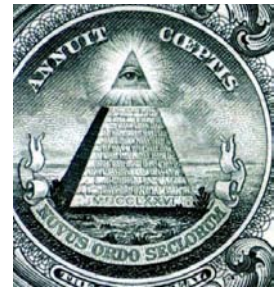
הבונים החופשיים לכשעצמם אינם כה חשובים לספר זה אלא חשיבותם נובעת מהעובדה כי אירגונים שונים חלקם אפלים בעליל כגון 'מסדר האילומינטי', 'המועצה ליחסי חוץ', ו'קבוצת בילדרברג' ניגזרו מלשכות הבונים החופשיים עוד בראשיתם תוך שהם מנצלים באורח טפילי אפשר אף סימביוטי את אירגון הבונים החופשיים כדריסת רגל וכמדרגה להשגת מטרותיהם הייחודיות ואין להן דבר עם מטרות הבונים החופשיים עצמם אשר בעקרון היו חיוביות ותורמות לרווחת האנושות.

בין הנימנים על הבונים החופשיים משך הדורות הם הניכבדים ובעלי ההשפעה הבאים:

הדוכס מקנט, הנסיך פיליפ, אדוארד ה-7 מלך אנגליה, ג'ורג' ה-6 מלך אנגליה, ג'ורג' ה-5 מלך אנגליה, חוסיין מלך ירדן, ווינסטון צ'רציל, פרידריך הגדול, אלכסנדר פלמינג-מגלה הפניצילין, סמואל האנמן-מייסד ההומאופתיה, הנרי פורד, ג'ון גלן-אסטרונאוט ופוליטיקאי, באז אולדרין-אסטרונאוט, ג'ורג' וושינגטון-נשיאה הראשון של ארה"ב, אנדרו ג'קסון-נשיאה השביעי של ארה"ב, יוליסס גרנט-נשיאה ה-18 של ארה"ב, פרנקלין דילאנו רוזבלט-נשיאה ה-31 של ארה"ב, הארי טרומן-נשיאה ה-33 של ארה"ב, בנג'מין פרנקלין-מחוקק המריקני, פרנץ י. מארק היידן-מלחין, וולפגנג אמדאוס מוצרט – מלחין, יאן סיבליוס – מלחין, לואי ארמסטרונג-מוסיקאי, טווין-סופר, ארתור קונן דויל-סופר "שרלוק הולמס", רודיארד קיפלינג-סופר "ספר הג'ונגל", אלכסנדר סרגייב פושקין – משורר, היינריך היינה-משורר פילוסוף, וולפגנג פון גתה-מחזאי, הארי הודיני-קוסם, משה מונטיפיורי, הרב אבן ישראל ברודי, בני משפחת רוטשילד, ג'ו לוק, וולטר, סימון בוליבר, לב טולסטוי, מייקל ריצ'רדס, ג'ון ווין, מארק שגאל, אנדרה סיטראן, סמואל קולט, אלכסנדר פלמינג, קלארק גיבל, ג'יימס גארפילד, ג'זפה גריבלדי, קינג קמפ ג'ילט, ג'זף איגס גיליוטין, וורן הרדינג, קונרד הילטון, ג'ו אדגר הובר, אנדרו ג'קסון, אנדרו ג'נסון, לינדן ג'נסון, דאגלס מקארטור, ג'יימס מונרו, לילנד סטנפורד, זאב ז'בוטינסקי, שבתאי לוי, יוסף פיינברג, פנחס היט, פנחס רוטנברג, דוד ילין, דוד דהר, גד נבון, סמואל דרבן, רמי אברהם אתקין אלראזי, סמואל דרבן, עמירם חרלף, קרל נטר, ראג' אל נשאשיבי, בנימין חייקין וכמובן עוד רבים-רבים אחרים.

מסדר האילומינטי – מעצבי "הסדר העולמי החדש". – פרוש המלה אילומינטי-המוארים'. נוסד באחד במאי 1776 (האחד במאי הינו בעל משמעות מיוחדת, 130 שנים מאוחר יותר ולא ביכדי), בגרמניה (בוואריה) על ידי פרופ' וויסהאופט מאוניברסיטת אינגולשטאדט. וויסהאופט היה פעיל בולט באירגון הבונים החופשים הגרמני קודם להקמת 'המסדר'. מסדר האילומינטי תואר על ידו כרמה הגבוהה ביותר של הבניה החופשית הגרמנית/ אירופית (ואכן, סימלי האילומינטי זהים וניגזרו מסימלי הבונים החופשים). האילומינטי שולב בלשכות אירגון הבונים החופשים בשנת 1780 בקונגרס ווילהמסבד של הבונים החופשים בגרמניה.

מטרת המסדר היתה להפוך את הגזע האנושי למשפחה אחת גדולה ומאושרת ללא הבדל דת גזע, מין, מיקצוע ולאום. המטרה הסופית של המסדר, אשר למעשה השתלט באופן טפילי על הבונים החופשים האירופים, היתה הרס כל הדתות בעולם והחלפתם בסגידה להגיון או להומניזם. זאת בנוסף להרס כל הממשלות העצמאיות ומדינות הלאום והחלפתן בסדר עולמי חדש. סדר עולמי זה יהיה נישלט מאחורי הקלעים על ידי "המוארים", האילומינטי. למותר לציין כי אך בודדים מתוך מסדר האילומינטי ובוודאי מתוך אירגון הבונים החופשים, הורשו להיות מודעים למטרות הסופיות של האירגון. משך המאות ה-17 וה-18 צבר המסדר כוח עצום כאשר ניספחים אליו כחברים מירב שמנה וסלתה הפוליטית, הפיננסית והשלטונית האירופית.

ה"מסדר" אחראי למרבית הארועים אשר זיעזעו את אירופה משך המאה התשע-עשרה ותחילת המאה העשרים כולל כתיבת המניפסט הקומוניסטי על ידי קרל מרקס תחת מימונו ופיקוחו של הקפטליסט העשיר אנגלס כמו גם פרוץ המהפכה הקומוניסטית שהתאפשרה במימון של הבנקאים הבינלאומיים והאילומינטי האירופי ואחרים. 'המסדר' ואלו שבאו שבאו בעקבותם כגון "המועצה ליחסי חוץ" תומכים ניכדות באופן מוניטרי במשטרים הקומוניסטיים, לא משום שנוהים אחר התורה הקומוניסטית אלא משום שאלו דרושים להם על מנת לתחזק את הפחד של העולם המערבי בפני האיום הקומוניסטי ובכך להתקדם לקראת מטרתם הסופית קרי, ממשלה עולמית טוטליטרית וסדר עולמי חדש אשר תהווה למצער הפיתרון כנגד הסכנה הקומוניסטית. בנוסף, נראה כי החוק והסדר הטוטליטרי שהונהג על ידי הקומוניסטים הסובייטים תאם את מטרותיהם של אלו מ'האילומינטי', אשר חפצו לחקותם בדיצתם לעבר צורת ממשל עולמית השולטת באורח טוטליטרי בכל החיים על פני כדור הארץ. קיימות גם דעות אחרות הטוענות כי מסדר האילומינטי חוסל על ידי משטרת בווריה בשנת 1790 אך אין סימוכין לכך למעט שמועות אשר אפשר והופצו לצורך הסוואה על ידי אנשי המסדר עצמם.

מיסדר האילומינטי, כפי שאר אירגוני השליטה העולמית, מבוסס על משפחות אשר קישרי הדם ביניהן מבטיחים את נאמנות חבריהם לאירגון כמו גם לדרכו. אלו המשפחות אשר צאציהן מוליכות את "הסדר העולמי החדש" ובעקבותיו את הדרך אל 'ממשלה עולמית טוטליטרית'. המשפחות הן:

The Astor, The Bundy, The Collins, The Du point, The Freeman, The Kennedy, The Li, The Onassis, The Raynolds, The Rockefeller, The Rothschild, The Russell, The Merovingian, Royal bloodline, The Van Duyan, The Disney, The Krupp, The Mc-donald.

אירגון האילומינטי ניקרא לעיתים גם "ועדת ה-300" ועליה כתב ד"ר ג'ון קולמן, חוקר ידוע, בסיפרו "קשר – קושרי קשר של היררכיה" בעמוד 161 לגבי מטרות אירגון "האילומינטי" כדלקמן:
"ממשלה עולמית אחת ומערכת כספית יחידה, תחת שליטה תמידית, ללא בחירות, של משפחות אוליגרכים אשר יבחרו את עצמם מתוך עצמם, במעין מערכת פיאודלית כמו שהיתה בימי הביניים. בעולם הזה, האוכלוסיה תצומצם על ידי הגבלות על מספר הילדים למשפחה, מחלות, מלחמות ורעב, עד שרק כמיליארד בני אדם השימושיים למעד השולט, באזורים מסוימים ומפורשים שיוגדרו, ישארו מתוך כלל אוכלוסית העולם. לא יהיה קיים מעמד ביניים, רק שליטים ומשרתים. כל החוקים יהיו מאוחדים תחת מערכת חוק עולמית אחת, עם מערכת משפט בינלאומית המתואמת על פי קוד ברור של חוקים, וניתמכת על ידי כוח משטרה גלובלי וצבא מאוחד שיכפה את המערכת בכל שיטחי הארצות לשעבר, שאיבדו את כל זהותן וגבולותיהן. המערכת תתקיים על בסיס מדינת

רווחה—אלו שיציתו לממשלה העולמית יזכו באמצעים למחיה, אלו שימרדו פשוט יורעבו למוות או יוכרזו כפושעים, ובכך יהוו מטרה קלה לכל אחד שירצה לחסלם. אחזקה פרטית של כלי נשק תאסר".

סברות שונות המתבססות על מסד עובדתי כמו גם תזוויגי מיקרים לא מוסברים גורסות כי הארועים המרכזיים בעולם משך 100 השנים האחרונות נהגו, תוזמנו, מומנו והוצאו אל הפועל על ידי חברי "וועדת ה-300" היא "האילומינאטי" (כמו גם "הוועדה ליחסי חוץ" וקבוצת בילדרברג"), כדלהלן: המלחמה האמריקנית-ספרדית (1898), מלחמת העולם הראשונה, מלחמת העולם השנייה, המהפכה הבולשביקית (1917), השפל הכלכלי הגדול (1921), עלייתה של גרמניה נאצית, מלחמת קוריאה, מלחמת וויאטנאם, נפילת הקומוניזם הסובייטי, מלחמת המפרץ (1991), המלחמה בקוסובו. ישפוט הקורא לעצמו, לאור המידע המובא בספר זה, לגבי תקפות הסברות לגבי ארועים אלו.

אחוות 'הגולגולת והעצמות' – "האחוה נוסדה בשנת 1832 ב'אוניברסיטת ייל' בארה"ב, בידי וויליאם הטינגטון ראסל ואלפונסו טאפט אביו של וויליאם האווארד טאפט הנשיא העשרים ושבע של ארצות הברית. סטודנטים ניבחרים באוניברסיטה הבאים מהרקע המתאים מצורפים מדי שנה לאירגון ועוברים סדרות טקסי פולחן פגני לאישוש חברותם. האירגון הינו כה סודי עד כי ישנן עדויות כי סקרנים, כולל עיתונאים ניזקו קשות באורח פיזי משאך העזו לשאול שאלות באשר לאחוה. על "האחוה" נימנים מירב האנשים המשפיעים על מערכות הפיננסים והפוליטיקה האמריקנית אשר בעברם היו סטודנטים באוניברסיטה יוקרתית זו. חברי האחוה נוהגים לתמוך פוליטית ומוניטרית האחד בשני ומתואמים באשר למהלכים פוליטיים רבים הנוגעים לגורל ארה"ב והעולם. על חברי האחוה נימנים בין השאר בוש האב, ג'ורג' בוש הבן וג'ון קרי (ואכן, קיים קשר דם ביניהם), אשר התמודד למול בוש בקדנציה השנייה לנשיאות בשנת 2004. ניתן למצוא גם קשר מובהק בין החברים מ'האחוה" לבין חברות ב"בוהמין גרוב" המתואר להלן. קיימת זהות רבה בין הסמלים המשמשים את אחוות הגולגולת והעצמות לבין סמלים דומים אשר שימשו את אירגון "הבונים החופשיים".

קבוצות השולחן העגול – מעין אגודת סתרים. הוקמה בשנת 1881 על ידי טייקון כריית ומסחר היהלומים האפריקנים, ססיל רודס תחת השם "אגודת העוזרים", במטרה להרחיב את שליטתן של האליטות הבריטיות ברחבי העולם. האגודה אמורה היתה להפוך לאגודת סתרים במתכונת הבונים החופשיים ואף מסונפת אליהם לצורכי הסוואה (במתכונת האילומינטי). עם מותו של ססיל רודס ב-1891 הורחבה האגודה ועל הצוות המיסד נימנה הלורד בלפור (מיועצו) והלורד נתן רוטשילד. כולם היו 'בונים חופשיים'. בשנים 1909-1913 הורחבה האגודה על ידי אלפרד מילנר ונקראה מאז "אגודת השולחן העגול". השפעתה של האגודה מאחורי הקלעים על התנהלות בריטניה משך המלחמה העולמית הראשונה היתה עצומה. הצהרת בלפור בנוגע לנו נשלחה ע"י הלורד בלפור אל הלורד רוטשילד – כששניהם חברים בקבוצה חשאית זו שמטרתה היו (בין השאר) לבזוז את משאבי המזרח התיכון באותה המתכונת שקבוצות השולחן העגול של ססיל רודס בזזו את עושרה של אפריקה, באמצעות שימורם של סיכסוכים פנימיים בין השחורים שם. ראה הסרט משנות השישים "הקונספירציה הקפיטליסטית" (קישור מצורף בפרק הקישורים של הספר), המתאר בפרוטרוט את האמור כאן.

המטרה הסופית של קבוצות השולחן העגול כמו גם שאר הקבוצות שצמחו מתוכן היא הקמת ממשלה עולמית, בלתי דמוקרטית המנוהלת בידי הבנקים והבנקאים הבינלאומיים ומשפחות המלוכה האירופיות (להבדיל מהבנקים המסחריים עמם אנו קשורים בחיי יום יום, הבנקים הבינלאומיים קשורים עם קונגלומרטים וחברות בינלאומיות כמו

גם ממשלות הזקוקות למזומנים והמשעבדות את מדיניותן ועצמאותן לבנקאים עקב כך). ניתן לראות בכוונות וקשרים אלו את קישרי ההון-שילטון הנימשכים ומשפיעים רבות על חיינו עד עצם היום הזה בידי הקבוצות המתוארות כאן.

קבוצות שולחן עגול הוקמו במדינות שונות במערב החל משנת 1910 ואילך. מתוך 'קבוצות השולחן העגול' האמריקנית התפתחה "המועצה ליחסי חוץ".

Council of Foreign Relations (CFR)

המועצה ליחסי חוץ – המועצה נוסדה בשנת 1921 בארה"ב כהתפתחות טיבעית מתוך 'קבוצות השולחן העגול'. המועצה מתפקדת כ"צוות חשיבה" בנושאים פוליטיים, כלכליים וביטחוניים הנוגעים לארה"ב ולכלל העולם. "המועצה" נחשבת על ידי רבים כגוף בעל ההשפעה הגדולה ביותר על הפוליטיקה העולמית. המועצה צמחה מתוך גוף בשם "החקירה" בן כ-150 מומחים בתחומים הרלוונטים ליעוץ לנשיא וודרו ווילסון באשר לנושאים הקשורים ליציאתה של ארה"ב ממלחמת העולם הראשונה לאחר 1918. למעשה צמחה המועצה ונישלה עם הקמתה על ידי ג'י. סי. מורגן מעשירי הבנקאים הבינלאומיים בעולם, במשותף עם משפחת רוקפלר. מהקמתה היתה המועצה פתוחה לבני כל הדתות, והגזעים (כולל יהודים וכושם), אך לא לערוב מינים (נשים לא היו חברות במועצה בשנותיה הראשונות) עיקר פעילות "המועצה" מכוונת על ידי גוף פנימי למועצה הנקרא "תוכנית הלימוד של דוד רוקפלר" ונישלת כמובן על ידו. כיום מונה המועצה כ-4,300 חברים, חלקם גם מישראל. חלקם של החברים הינם חסויים ובוודאי שדיוני המועצה נישמרים תחת מעטה סודיות כבד. למועצה אתר אינטרנט משלה וכן מוציאה באורח קבע דו-ירחון לענייני פוליטיקה, פיננסים וביטחון.

התזה של המועצה להשגת שילטון עולמי, נוסחה על ידי 'קולונל' האוס מיזמי ההתארגנות בראשית המאה העשרים בכך כי יש ליצור משברים עולמיים ולהציע להם את הפיתרון המועדף על ידי חברי המועצה. המחיר (הרצוי לטעמם), יהיה הגברת השליטה הממשלתית על אמצעי הפיננסים והייצור של הלאום תוך שחברי המועצה 'מוכרים' את הרעיון לציבור באמצעות התקשורת הנימצאת בשליטת המועצה ומשכנעים הציבור כי הפתרון המוצע (ממשלה עולמית בעלת סמכויות נרחבות), הוא המחיר הסביר שיש לשלמו על מנת להסיר את עקבות המשבר מעל האומה ואת השלום לעולם (קשה להמנע למצער מקשר אסוציאטיבי בין המשבר הכלכלי האחרון והשתלטות הממשלות על נכסים אסטרטגים בכל רחבי העולם).

על מנת להרחיב ולהעמיק השפעתה / שליטתה של "המועצה" על קובעי המדיניות העולמית הקימה המועצה מכון מחקר רב מוניטין הצועד יחדיו עם המדיניות המוצהרת והניסתרת של "המועצה". מכון המחקר של המועצה נוקט בצעדים הבאים על מנת להפיץ משנתו בין קובעי המדיניות האמריקנית פרסום ספרים ומאמרים של חוקרי המכון, כנסים וסדנאות, הופעות בפני בית הנבחרים והסנט, מינוי חוקרי המכון לתפקידים רשמיים. נוסף כי האמצעי המוצלח ביותר אשר מופעל על ידי "המועצה" והמכון המסונף אליה הוא בפשטות רכישת אותם מקבלי החלטות ובעלי השפעה כחברים מן המניין "במועצה" ובכך מובטח כי הוראות בכירי "המועצה" יבוצעו.

גם כאן קשה להמנע מהקשר הנסיבתי כמו גם העובדתי בנוגע לפעילות "המכון הישראלי לדמוקרטיה" בראשותו של ד"ר כרמון ותרחיש פעולותיה של "המועצה ליחסי חוץ" האמריקנית (עולמית).

הקורא מוזמן לעקוב אחר המשבר הבינלאומי הבא שאמור להתפתח (איראן, אפגניסטאן, פקיסטאן וצפון קוריאה), תחת משמרתו של הנשיא אראק חוסיין אובמה והדרכים המוצעות לפתרון. למותר לציין כי אובמה כמו גם ג'ורג' בוש לפניו היו חברי ב'מועצה ליחסי חוץ' כמו באירגונים נוספים כגון ה'בוהמיי'ן גרוב'. הנוסחה של קולונל 'האוס' מתארת את הדרך להשלטות ממשלה עולמית כ"לחץ מלמעלה" (אלו המממנים – הבנקאים הבינלאומיים ומקבלי ההחלטות בממשל, חברי "המועצה"), ו"לחץ מלמטה" (על ידי אירגונים אנרכיסטים הממומנים ניכבדות על ידי קבוצות "הלחץ מלמעלה" כגון: אס. די. אס., ואי. די. ואי., הפנתרים השחורים, 'קומון קוז' – "המטרה המשותפת"), אשר ישכנעו, בדרך האלימינציה וחוסר חלופות אחרות לכאורה, את הציבור בנחיצות ממשלה עולמית חזקה כאשר תהליך זה יחל מהטלת משטר צבאי תחילה. "לחץ מלמטה" הינו הפשע ברחובות,

אנרכיה מתוזמנת ומומרצת על ידי ממון חברי המועצה, שילהוב יצרים של קבוצות שמאל קיצוני המאמינות כי פועלות כנגד הממסד אך למעשה משמשות כ"אידיאליזם מועילים" בידי המועצה, אשר פעילותם תפחדנה את האדם ברחוב. ומנגד ה"לחץ מלמעלה" דהיינו, איום גרעיני או כאוס גלובלי, ההולך ומתעצם על שלום העולם. כנאמר, הפיתרון המוצע לאיזונים "מלמעלה ומלמטה" יובא ויאומץ כפיתרון הממשלה העולמית הטוטליטרית. הרוח החיה מאחורי המועצה מאז ייסודה ועד ימינו היא **משפחת רוקפלר** האמריקאית (ממוצא גרמני) היא אחת מהמשפחות העשירות בארה"ב שעשתה את רווחיה העצומים מעסקי הנפט בסוף המאה ה-19, בעיקר באמצעות "סטנדרד אויל", החברה שהיתה ידועה אז בתור מונופול והיום פועלת תחת השם "אקסון מוביל". המשפחה מתעסקת בעיקר בתעשייה, בנקאות ופוליטיקה. כל עסקי המשפחה מנוהלים בידיהם של לערך 150 מבני המשפחה באשר קשרי דם מהווים נידבך חשוב בעסקי משפחה זו כמו בכל ההתארגנויות המתוארות בפרק זה.

דוד רוקפלר התבטא בנאום פומבי כדלקמן: "יש החושבים כי אני ומשפחתי מעורבים באינטרנציונליזם ובקשירת קשר עם גופים אחרים בעולם על מנת לבנות מבנה אקונומי ופוליטי יותר מאוחד, עולם אחר אם תרצו. אם זו האשמה אזי אני מודה באשמה וגאה בכך". יש לציין כי הראשון שהשתמש בהקשר מעשי במושג "סדר עולמי חדש" היה אדולף היטלר בכוונו לכך כי גרמניה הנאצית היא שתוביל "סדר עולמי חדש" לאחר מלחמת העולם השנייה. המונח "סדר עולמי חדש" שגור ביותר בפיהם של דוד רוקפלר (הגרמני) וחברים אחרים מ"המועצה ליחסי חוץ". באותו הקשר יש לציין את פילוסופית הזרם "האיאוגני" או תורת האיאוגניקה, מונח שהוטבע על ידי החוקר פרנסיס גלטון בשנת 1883 בספרו "הכשרון האנושי", הגורסת כי על נוהיה להשביח את הגזע האנושי תוך התערבות ברבייה והתורשה האנושית. "האיאוגניקה" שואפת להשבת הגנטיקה האנושית ולהפיכת המין האנושי ל"טוב" יותר מהדורות שקדמו לו.

באם נישמעם הדברים מוכרים לקורא הממוצא, אין הדבר בכדי. "תורת האיאוגניקה" שימשה הבסיס לחוקי נירנברג בגרמניה הנאצית ול"תוכנית אוטנסיה" במסגרתה הומתו או עוקרו מאות אלפי חולים כרוניים וחולי נפש במהלך שנות השילטון הנאצי בגרמניה. כמובן שהניסויים המחרידים בבני עמנו במחנות ההשמדה נבעו וניסמכו כולם על התורה האיאוגנית.

במהלך שנות השלושים למאה הקודמת תרמה משפחת רוקפלר את הסכומים הגבוהים והמשמעותיים ביותר להקמת "המכון לרפואה על שם קייזר וילהלם" בגרמניה, אשר כלל בתוכו את המכון לפסיכיאטריה, חקר המוח והכימיה כמו גם לכ-30 מכונים נוספים במסגרת מכון קייזר וילהלם. בין המכונים הללו חשוב לציין את "מכון קייזר וילהלם לתורשה, אנתרופולוגיה ואיאוגניקה" שנתן ביסוס לתורת הגזע הנאצית ולטיהורי הגזע שהינחו את היטלר במסעי הרצח שלו. בתקופת המלחמה קיבל "המכון לרפואה של קייזר וילהלם" חלקי גופות ושאר אברי אנוש ישירות מד"ר מנגלה.

על מנת לסבר את האוזן מיהו ומהו זה העומד מאחורי כל פעילות "המועצה ליחסי חוץ" נביא דברים נוספים בשם אומרם: דוד רוקפלר:

"צריך ליצב את כמות האוכלוסין בעולם וזאת יעשה וינהל באופן המיטבי בידי חברות פרטיות".

לטעמו של רוקפלר הרי חייבת להיות מוקמת ממשלה עולמית בה יכבדו בעלי הון פרטיים ואוליגרכים פיננסיים, פוליטיים וביטחוניים, אשר לא יידרשו לבחירות חוזרות, משאך מונו לתפקידם. אלו יוחלפו על ידי מועצה של בעלי הון בינם לבין עצמם ללא מעורבות איזה שהיא של המוני הפלוואים ברחבי העולם האוכלוסיה העולמית "תצומצם" לכמיליארד נפש בכל רחבי העולם. ההמונים יהוו את כוח העבודה הזול והזמין אשר יעמוד לרשות הממשלה העולמית בכל אשר תיפנה או תחפץ.

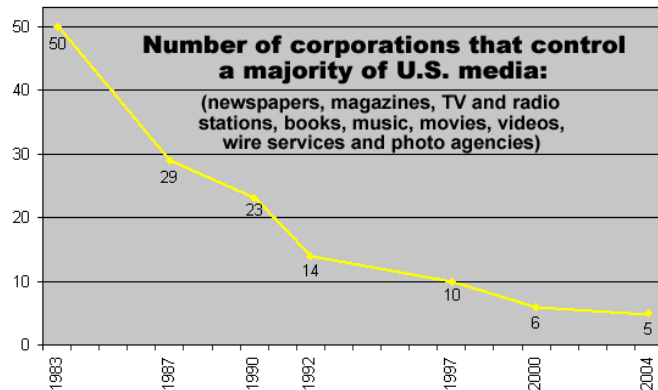
המשפחה בניצוחו של דוד רוקפלר הינה גם הרוח החיה מאחורי מועדון ה"בוהמין גרוב" שתאורו הביילתי מחמיא מובא בהמשך.

עיון בקובץ העובדות לעיל ולאור המימון האדיר לו זכו הנאצים מעושר המשפחה לפני ומשך מלחמת העולם השנייה, מעלה את ההשערה כי במקרה זה, כמו גם בהקשר המהפכה הקומוניסטית, הנאצים שימשו כ"אידיאליזם המועילים" של משפחת רוקפלר (הגרמנית-אמריקנית).

המועצה פועלת לפי תוכניות סדורות ואחת מאלו היא ריכוז השליטה באמצעי התקשורת האמריקנים בידי קבוצות ההולכות ותופחות כמו גם מתמעטות בהתאמה, רובן ככולן נימצאות בשליטת חברים באירגון "המועצה ליחסי חוץ" ומתואמות באורח הדוק ביניהן (ראה דיאגרמה מצורפת). בשנת 1983 עדיין היתה התקשורת האמריקנית נישלטת בידי 50 חברות בעוד שבשנת 2004 הצטמצם מספר זה ל-5 בלבד. הדבר מלמד על המגמה המובלת

בידי "המועצה ליחסי חוץ" לשליטה גורפת בידי חברות פרטיות מעטות (החברות כמובן במועצה) בכל האמור לחיי האזרחים בעולם בעידן המודרני.

על העיתונים הנימצאים בשליטה מוחלטת של חברי "המועצה" נימנים העיתונים, בתי ההוצאה והשידור המשפיעים ביותר על הפוליטיקה האמריקנית, האירופית כמו גם הבינלאומית כגון: 'ושינגטון פוסט', 'הניו-יורק טיימס', 'לוק', 'פורצ'ן', 'לייף', 'טיים', 'מק גריו היל', 'טריביון', 'גארדיאן', 'הארלד', 'שוסטר אנד סימון', 'ראנדום האוס', 'הארפר', 'סי.בי.אס.', 'אנ.בי.סי.', 'ויקינג פרס', 'מקמילן' ועוד מאות אחרים.

ניטען כי כל ראשי הממשלה במדינת ישראל של סוף שנות התישעים כולל קודמו של בנימין נתניהו

היו והינם חברים ב"מועצה ליחסי חוץ". מאידך, ידוע היה כי הנשיא ג'ורג' וושינגטון קנדי סרב להיות חבר ב"מועצה" ובכך שמר על קו עצמאי משלו אשר במרבית המקרים נגד חריפות את קו "המועצה". כל קישור להרצחו ולעובדה זו הינו על אחריות הקורא בלבד. גם אם אין הוכחות בדקות, הרי שהעימות בין חוסיין אובמה האמריקני לבין ראש ממשלת ישראל מר בנימין נתניהו מעיד לכאורה כי גם נתניהו אינו משמש חבר באירגון "המועצה ליחסי חוץ" והדבר עומד כמובן לזכותו. להלן רשימה מיצגת חלקית של הקונגלומרטים, ומנהליהם כמובן, החברים ב"מועצה ליחסי חוץ":

- [ABC News](#)
- [Alcoa](#)
- [American Express](#)
- [AIG](#)
- [Bank of America](#)
- [Bloomberg L.P.](#)
- [Boeing](#)
- [BP](#)
- [CA, Inc.](#)
- [Chevron](#)
- [Citigroup](#)
- [Coca-Cola](#)
- [De Beers](#)
- [Deutsche Bank](#)
- [Duke Energy](#)
- [ExxonMobil](#)
- [FedEx](#)
- [Ford Motor](#)
- [General Electric](#)
- [GlaxoSmithKline](#)
- [Google](#)

- [Halliburton](#)
- [Heinz](#)
- [Hess](#)
- [IBM](#)
- [JPMorgan Chase](#)
- [Kohlberg Kravis Roberts](#)
- [Lockheed Martin](#)
- [MasterCard](#)
- [McGraw-Hill](#)
- [McKinsey](#)
- [Merck](#)
- [Merrill Lynch](#)
- [Morgan Stanley](#)
- [Motorola](#)
- [NASDAQ](#)
- [News Corp](#)
- [Nike](#)
- [PepsiCo](#)
- [Pfizer](#)

- [Shell Oil](#)
- [Sony Corporation of America](#)
- [Tata Group](#)
- [Time Warner](#)
- [Total S.A.](#)
- [Toyota Motor North America](#)
- [UBS](#)
- [United Technologies](#)
- [United States Chamber of Commerce](#)
- [U.S. Trust Corporation](#)
- [Verizon](#)
- [Visa](#)

עיון ברשימה, תוך שהקורא מצויד בתובנות האפשריות הנובעות מהאמור בפרק זה, יבהיר ללא קושי מדוע הדברים קורים בעולמנו למרות שלא אמורים הם לקרות. החבורה לעיל מאגדת בתחומה מאות ביליוני, אפשר אף טריליוני דולרים של עוצמה פיננסית וכמובן העוצמה הפוליטית הנגזרת ממנה.

חשוב לציין את שמות האנשים הנימצאים במעגל המיעצים והיועצים הקרוב כיום לבאראק חוסיין אובמה. יתבונן וישפוט הקורא בעצמו. נראה כי חברי "המועצה ליחסי חוץ" מוודאים כי אובמה יתנהג "כשורה", גם אם הוא עצמו חבר "המועצה".

זביגנייב בז'ז'ינסקי – חבר "המועצה ליחסי חוץ", "הועדה התלת צדדית" ו"בילדברג".

אנטוני לייק – פעיל "המועצה ליחסי חוץ" ואחד מאנשי "הפרוייקט למאה אמריקנית חדשה".

ריצ'ארד קלארק – פעיל ב"מועצה ליחסי חוץ".

איבו דאלדר – פעיל "המועצה ליחסי חוץ" ו"הפרוייקט למאה אמריקנית חדשה".

דניס רוס – חבר המועצה ליחסי חוץ, "הועדה התלת צדדית", ו"הפרוייקט למאה אמריקנית חדשה".

לורנס קורב – חבר "המועצה ליחסי חוץ".

ברוס ריידל – חבר "המועצה ליחסי חוץ".

סטפן פלין – חבר "המועצה ליחסי חוץ".

מדלן אולברייט – חברת הדירקטוריון של "המועצה ליחסי חוץ".

מירב החוקרים העוסקים במעקב אחר פעולות "המועצה ליחסי חוץ" תמימי דעים כי זה הגוף המוניטרי אשר איפשר את קיום המהפכה הקומוניסטית בברית המועצות. יתרה מזו, לפי עדותו של לנין הרי ללא מימוןם האדיר של "הבנקאים הבינלאומיים" המהפכה הקומוניסטית לא היתה שורדת ומתרסקת כמגדל קלפים. המממן העיקרי (כ-20 מיליון דולר של אז – מליארדים היום) היה "יעקב שיף" מחברות הבנקאות הגדולות של הזמן ההוא, וחבר "המועצה". העדות לכך ניתנה על ידי נכדו בשנת 1949 בראיון ל"ניו-יורק אמריקן ז'ורנל". מממנים נוספים של הפעילות הקומוניסטית היו: מקס וורבורג עבור הקומוניסטים הגרמנים, ואלפרד מילנר (מיסד "אגודת השולחן העגול"), יחדיו עם סיר ג'רג' ביוכנן בעבור הקומוניסטים האנגלים.

זאת אף זאת, גרמניה הנאצית לא היתה יכולה לפתוח במלחמת העולם השנייה ללא מימון כבד של חבורת "הבנקאים הבינלאומיים" החברים ב"מועצה ליחסי חוץ". המימון נעשה באמצעות בנק מנדלסון מאמסטרדם, הולנד, הנשלט על ידי אמ. וורבורג ומאוחר יותר באמצעות בנק ג'י. הנרי שרדר וסניפיו בפרנקפורט, לוזאן ופריס. המימון האדיר שזרם לבנקים הגרמנים ערב מלחמת העולם השנייה, איפשר לנאצים ולרוסים יחדיו לחסל (לרצוח) כ-80,000,000 נפשות משך המלחמה העולמית השנייה ולהעמיד, אכן כן, את העולם על סיפו של 'סדר עולמי חדש'.

"וועידת סן-פרנסיסקו" שהתכנסה בשנת 1945 לשם הקמת מוסד האומות המאוחדות כללה 74 מחברי "המועצה ליחסי חוץ" עליהם נימנו גם מספר סוכנים סמויים סובייטים חשובים אשר נימנו על חברי המועצה. הרעיון להקמת האו"ם נהגה עוד בשנת 1940 על ידי "הועדה לבעיות שלאחר המלחמה" אשר אוישה רובה ככולה על ידי חברי "המועצה". יצוין כי הועדה ניתכנסה עוד לפני כניסת ארה"ב למלחמה, עובדה היכולה לרמז על מעורבות הקבוצה בפרוץ המלחמה העולמית השנייה ועל החתירה של חבריה להקמת ממשלה עולמית טוטליטרית.

אפשר וחינוי להביא דברים בשם אומרם, של אותם אנשים בעלי השפעה ש'היו שם" וחזרו לספר את שראו עיניהם וניקבעה דעתם אודות מעצבי "הסדר העולמי החדש". ברי כי יהיה מופרך בתכלית לחשוך באישים להלן כי מטרתם היא ליצור פניקה או לתמוך בתאוריות קונספירציה.

בנימין ד'זראלי – (שלנו) ראש ממשלת בריטניה במאה התשע עשרה – "העולם נישלט על ידי אנשים שונים בתכלית ממה שמדמיינים אלו שלא נימצאים מאחורי הקלעים".

ג'יי אדגר הובר – ראש האף. בי. איי. לשעבר – "האדם הופך לנכה בהיפגשו עם קנוניה כל כך ענקית, שהוא אינו יכול להאמין כי אכן היא קיימת".

פרנקליו דילאנו רוזוולט – נשיא ארה"ב לשעבר – "דבר לא קורה בטעות בפוליטיקה, אם משהו קרה, אתה יכול להיות סמוך ובטוח כי הדבר תוכנן כך".

ג'ון פיצ'ג'רלד קנדי – נשיא ארה"ב לשעבר (נירצח), השאלה מי עומד אחר הרצחו בעינה עומדת אפשר ויש להפנות שאלה זו לעבר הסי. אי. איי.) – חשוב לציין כי קנדי לא היה חבר בהתארגנות "הסדר העולמי החדש" ואף התנגד נחרצות לדרכו של אירגון האילומינטי – כדלקמן: "אנו מתמודדים מסביב לעולם עם קנוניה ענקית וחסרת רחמים המסתמכת בעיקר על אמצעים סמויים להרחבת השפעתה, על הסתננות במקום פלישה, על הסתה במקום בחירות, על הפחדה במקום רצון חופשי, על גרילות בלילה במקום צבאות ביום".
"זו מערכת שגיסה אמצעים אנושיים וחומריים עצומים לצורך בניית של מכוונה מתקתקת ויעילה המשלבת מבצעים צבאיים, דיפלומטים, מודיעינים, מדעיים ופוליטיים"... כך התבטא בנושא ג'ון קנדי.

אלברט איינשטיין – מדען – "למעמד השולט יש את בתי הספר והתקשורת תחת האצבע. עובדה זו מאפשרת לו לשלוט ברגשות ההמונים".

תאודור רוזוולט – נשיא ארה"ב לשעבר – "מאחורי הממשלה הרישמית, המדומה, יושבת לה ממשלה בילתי ניראית שאינה שומרת אמון ואינה לוקחת אחריות על מעשיה כלפי העם".

דוד רוקפלר – בנקאי אמריקני וראש "המועצה ליחסי חוץ" (או שמא נכנהו ללא כל אירוניה, "נשיא תבל") – "אנו עומדים על סיפה של טרנספורמציה גלובלית. כל שאנו צריכים הוא את המשבר הגדול הנכון והאומות יקבלו את הסדר העולמי החדש".

ג'ימס וורבורג – בנקאי אמריקני, יועץ לנשיא פרנקלין דילנו רוזוולט וחבר בכיר ב"מועצה ליחסי חוץ" – "בין אם נירצה בין אם לאו, השאלה היחידה היא האם הממשלה העולמית תושג בכיבוש או תהיה לנו 'ממשלה עולמית' בהסכמה".

הנרי קיסינג'ור – שר החוץ האמריקני לשעבר וחבר בכיר במועצה ליחסי חוץ - "היום האמריקנים יחרדו כאשר חילים של האו"ם יכנסו ללוס אנג'לס לעשות סדר, מחר הם יהיו אסירי תודה. זה יהיה נכון במיוחד אם יאמר להם שישנו איזה שהוא איום חיצוני אי שם, אמיתי או מדומה, אשר מאיים על עצם קיומנו".

ואנו ניתמה, האם לאור הדברים לעיל עדיין ניתן לקרא לאנשי האילומינטי; אנשי "הסדר העולמי החדש" הוזים וחולמים ומעשיהם הינם אך תאוריית קונספירציה? באם הארזים מתבטאים כפי הנאמר לעיל, מה נאמר אנו, אזובי הקיר?

קרן קרלייל – קבוצת השקעות סגורה ואקסלוסיבית עליה נימנים מעשירי ובעלי ההשפעה בעולם. נוסדה בשנת 1987, בעלת הון עצמי של כ- 85 מיליארד דולאר המושקעים ב-64 קרנות אחרות מסביב לעולם. הקבוצה מהווה את הקצפת בעוגת

THE CARLYLE GROUP

"המועצה ליחסי חוץ" המאגדת בתוכה עוד קבוצות מגוונות אחרות כדוגמת 'קרן קרלייל'. שיטת הקרנות בתוך אירגון "המועצה", מאפשרת שמירת סודיות מירבית באשר למטרות וכיווני "המועצה" אשר לא נחשפים ברגיל לציבור. הקרן עצמה הפועלת כתאגיד פרטי, אינה חשופה ואינה מחויבת לציבור האמריקני כך שהרכב חבריה והשקעותיה נישאר חסוי. כל שידוע הוא כי החברים נימנים על בעלי העוצמה הגדולה ביותר מבין "הבנקאים הבינלאומיים" וראשי הקונגלומרטים התעשייתיים בעולם.

הקבוצה אוחדת בניכסי נדל"ן רבים סביב העולם כמו גם בעלת אינטרסים ממוניים בתעשיות הנשק המרכזיות של ארה"ב. על הקבוצה נימנים בעלי השפעה רבה כגון משפחת בוש, שר החוץ לשעבר ג'יימס בייקר (דוקטרינת בייקר למזרח התיכון, עצמו אנטישמי ונוגד ישראל וויתק, היא המתווה כיום את מדיניות באראק חוסיין אובמה. שניהם חברי "המועצה ליחסי חוץ"), שר ההגנה האמריקני לשעבר פרנק קרלוזי ועוד רבים אחרים.

רבים מאמינים כי בכוונת הקרנות האדירות אשר הוקמו על ידי "המועצה ליחסי חוץ" ו"קבוצת בילדברג" כדוגמת "קרן קרלייל", על מנת להאדיר הון באמצעות תיווך של סחורות ושרותים בן מדינות באמצעות "הבנקאים הבינלאומיים" ולא היא. עשיית הרווחים הינה מישנית לעיקר והוא מטרות השליטה של "הבנקאים הבינלאומיים" במדינות ובפוליטיקה העולמית. כל הפעילות המוניטרית של "הבנקאים" נועדה ליצור חובות והתחייבויות של מדינות וגושים לבעלי הבית האמיתיים, אלו "הבנקאים".

משנוצר החוב באמצאות אספקת סחורות ושרותים הרי הושגה המטרה דהיינו, המדינה החייבת כפופה מעתה והלאה להוראות והנחיות "הבנקאים הבינלאומיים" בכל האמור למדיניות והתנהלות הפוליטית. משאך נוצרת השליטה של ההון הזר בשילטון הרי כפיפות המדינה לבעלי ההון הושלמה וממצלת בדרכים רבות ושונות למטרות בעלי הקרנות ("המועצה ליחסי חוץ" למשל) וזאת למשך שנים רבות, כאשר גם מקומו של הרווח המוניטרי העצום אינו נפקד בהמשך.

כאן אם כן טמונה סכנת הגלובליזציה. בתנאים ובפיקוח הולם הגלובליזציה יכולה להביא ברכה לעולם, במיוחד לעולם השלישי, אך משיצאים הדברים משליטה וקבוצות ואירגונים חיצוניים זרים הופכים בעלי הבית האמיתיים על קובעי המדיניות המקומית באמצעות עניבת החנק של החוב הלאומי המוניטרי; הרי שכאן נעוץ כל הרע שאנו מיחסים לגלובליזציה ובדין.

קרן פורד – קרן פורד נוסדה על ידי תעשיין הרכב הנרי פורד (1863-1947). הנרי פורד היה אנטישמי ידוע, הועמד לדין ונאלץ להתנצל על אמירות אנטישמיות פומביות רבות כמו גם בעבור הוצאת פירסומים אנטישמים בוטים.

קרן פורד פועלת מאז השקתה בשנת 1936 כארגון עצמאי, מוסד שלא למטרות רווח ושאינו ממשלתי. הקרן נותנת מענקים דרך מטה החברה בניו יורק ותריסר משרדי משנה הפרוסים ברחבי העולם בשנת הכספים 2005, היא העניקה חמש מאות ושנים עשר מיליוני דולרים כמענקים עבור פרויקטים שונים ברחבי העולם. חלק ניכר מהתרומות הועבר לעמותות חוץ פרלמנטריות בישראל.

קרן פורד אינה אירגון במתכונת האירגונים המתוארים בפרק זה אך ללא המימון והתמיכה אשר קרן זו מעניקה מסביב לגלוב, לפי תוכנית סדורה, לכל אירגון חתרני קפיטליסטי ומרכזיסטי אשר בסיומו של יום יהווה נידבך נוסף בדרך להקמת ממשלה עולמית טוטליטרית, לא היו מתאפשרים כל אותם זעזועים גלובלים ההופכים את חיי אזרחי העולם לאומללים.

מבקרי הקרן כמו נשיא אוניברסיטת בינגהמפטון לשעבר ג'יימס פטראס, ביקרו את הקרן בשל קשרים לכאורה עם הסי.איי. ובכך כי הקרן מהווה למעשה ככסות וכזרועה הארוכה של סוכנות הביון המרכזית האמריקנית להתערבות חתרנית במדינות שונות סביב לעולם, כמו למשל מעורבות עמוקה ב"תוכנית מרשל" האמריקנית.

בין השאר בוקרה בשנת 2003 קרן פורד על ידי סוכנות החדשות: "הסוכנות הטלגרפית היהודית", בשל תמיכתה בארגונים חוץ ממשלתיים שלפי דעתם לקחו חלק בפעילויות אנטישמיות ואנטי-ציוניות בוועידה העולמית נגד גזענות שנערכה בשנת 2001 בדברן.

The Trilateral Commission

הוועדה התלת צדדית – נוסדה על ידי דוד רוקפלר (מיועצו) בעת ששימש יושב הראש של "המועצה ליחסי חוץ" בשנת 1973, אשר איגד בעלי השפעה, ממון ושלטון מיפן, אירופה וצפון אמריקה (ולכן שמה), על מנת לדון ולנתב את הפוליטיקה והעושר העולמי לטובת חבריה. "הוועדה", אשר היוותה את זרועה הפוליטית הבינלאומית של המועצה ליחסי חוץ, שמה לה למטרה להשפיע באמצעות גוף חוץ פרלמנטרי עולמי, חוץ שילטוני, על-שילטוני, על הדמוקרטיה המערבית בכיוונים שאינם עולים בקנה אחד עם עקרונות הדמוקרטיה הצרופים דהיינו, הגשמת חזונו של דוד רוקפלר אודות "סדר עולמי חדש" במתכונת ממשלה עולמית טוטליטרית. "הוועדה" מאגדת תחת כנפיה את הקבוצה הצפון אמריקנית, הקבוצה האירופית והקבוצה הפסיפית. בראש כל קבוצה עומד יושב ראש, סגן יושב ראש, ודירקטור.

סך הכל מאגדת הקבוצה כ-350 מבעלי ההשפעה והממון המרכזים בעולם המערבי כאשר למעט מלל חסר משמעות של חבריה באשר למטרות "הוועדה" הרי שנוסדה על מנת לתאם מדיניות כלל עולמית בנושאי שלטון וממון. מנהלה של הוועדה מהקמתה אשר מונה על ידי דוד רוקפלר היה אותו זביגנייב בז'נינסקי הניזכר לעיל.

הנשיא הדמוקרטי ג'ימי קרטר מינה 26 מחברי הוועדה (אשר היו חלקם גם חברי "המועצה ליחסי חוץ") לשמש כיועציו הקרובים. יותר מאוחר הוברר כי קרטר היה בעצמו חבר ב"וועדה". אותו תרחיש חזר גם לגבי הנשיא הרפובליקני רונלד רייגן, רובם המכריע של יועציו נימנו על חברי "הוועדה" גם הם. קל להווכח כי "מסורת" זו ממשיכה גם בימינו אלה אצל ממשל אובמה הדמוקרטי. ניכר בבירור כי חברי "הסדר העולמי החדש" אינם בוחלים בכל נטיה פוליטית ספורדית ובלבד שתשרת את מטרות המרכזית כמשפיעי-על, על ההתנהלות העולמית.

נקודה ראויה לציון נוספת הינה שליטתם של חברי "הוועדה התלת צדדית" במקורות העושר האמריקנים בכך שכל חברי "הפדרל ריזרב", זהו הגוף הקובע את המדיניות המוניטרית של ארה"ב, הינם כולם חברים ב"וועדה" כמו גם ב"מועצה ליחסי חוץ". "הפדרל ריזרב" האמריקני הינו גוף עצמאי רב כולו, בר פיקוח מינימלי של ממשלת ארה"ב העושה בממונה של ארה"ב כבתוך שלו. גם אם היה גוף זה בר-פיקוח ממשלתי הרי שזה היה אך למראית עין באשר כל נשיאי ארה"ב במאה העשרים השתייכו ל"מועצה" או ל"וועדה" ממילא. נסבר את האוזן בכך כי בין החברים המיסדים של "הוועדה" ניתן למנות את אותם הנימנים על חברי ומנהלי "הפדרל ריזרב" כגון אלן גרינשפן ופול וולקר.

בית צ'טהאם – לשעבר: "המכון המלכותי לעניינים בינלאומיים" – נוסד בשנת 1920 על ידי בית

המלוכה האנגלי (אלו צאצאיהם של השלוחה הגרמנית של שושלת המלוכה האירופית, "משפחת סאקס-קובורג-גותה", אשר שינתה את שמה לווינדזור בשנת 1914 על מנת ליצור מצג של נאמנות לכתר הבריטי). "המועצה ליחסי חוץ" אשר נוסדה בארה"ב בשנת 1921 נחשבת לארגון אחות לבית צ'טהאם ומחלקת עמו אותן מטרות של ממשלה טוטליטרית עולמית. ראוי לציין כי שני האירגונים נוסדו על בירכי "ועידת השלום של פריס" של שנת 1919 שהתאספה לאחר תום מלחמת העולם הראשונה ויש להניח בביטחון רב כי זרעי "הסדר העולמי החדש" בדמות ממשלה טוטליטרית עולמית ניזרעו בחשאי בין המשתתפים כבר אז בוועידת השלום של פריס.

"המכון" הוקם בעידודו ובתמיכתו של בית המלוכה האנגלי אשר מאז ומתמיד היה מעורב בפוליטיקה העולמית מאחורי הקלעים. מעורבות זו נימשכת עד עצם היום הזה בחשאי אך בעוצמה רבה. כפי שאירגוני האחות מעבר לים איגדו תחת כנפיהם את שמנה וסלתה של היבשת האמריקנית כך גם "המכון" היווה בית ל'בנקאים הבינלאומיים' וניכבדי השלטון באיים הבריטים ואלו נאספים היו למפגשים תדירים על מנת ללבן עניי שליטה על הכלכלה והפוליטיקה העולמית תוך שמתאמים כל זאת עם ארגוני האחות האמריקנים. השם 'בית צ'טהאם', המחליף באורח לא רשמי את השם הקודם ("המכון המלכותי לעניינים בין לאומיים") הפך לקבע בשנת 2004. על מנת לרכז את הרושם שמאחורי מטרות האירגון, "המכון" מפעיל יחידת מחקר גדולה המפרסמת מחקרים אודות נושאי סיכסוך וטרור עולמיים.

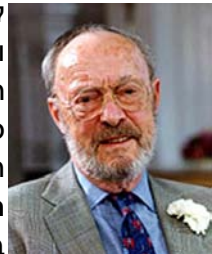
הבוהמיין גרוב – או 'היער הבוהמי' זהו יער המשתרע על שטח של כ-10,000 דונם הממוקם ב'מונטה ריו', מצפון לסן-פרנסיסקו שבקליפורניה. יש בו מחנות קמפינג ויקרתים לכ-2000 איש והבעלות הפרטית עליו היא בידי חברת 'הבוהמיין קלאב'.
הבוהמיין גרוב הוא מועדון סגור לגברים בלבד אשר הוקם בשנת 1872 במטרה לשמש מקלט לגברים המתוסכלים עקב חוסר-התרבות השלטת אז.
החל משנת 1923 היו כל הנשיאים הרפובליקנים וחלקם של הדמוקרטים חברים בבוהמיין גרוב רבים מהחברים במועדון צורפו אליו עוד לפני שעלו למעלת בכירות בתעשיות הפיננסים, תעשיות הנשק, תעשיות הנפט וכדומה במטרה לקדם ממשירות הבכירות ביותר לתועלת שאר חברי המועדון. חשוב להדגיש כי כל התעשיות הנזכרות תלויות להצלחתן בקשרים הדוקים עם השילטון אשר ראשיו הינם, ואיך לא, גם הם חברי המועדון היוקרתי.
היער מכיל מחנות שונים אשר אליהם מוזמנים הניכבדים בהתאם למעמדם. המחנה היקר ביותר ניקרא 'מנדליי' ואילו מוזמנים תכופות הנרי קיסינג'ר, תומס ווטסון (מא. בי. אמ.), וויליאם קייסי (סי.אי. אי.), רלף ביילי (תשלובת דופונט), ג'ורג' שולץ (נשיא בכטל ושר חוץ לשעבר), סטפן בכטל (מייסד קונצרן בכטל) ועוד רבים אחרים. כל שנה, מדי חודש יולי, מתאספים חברי המועדון למשך שבועים להידוק הקשרים ביניהם ולדיונים פוליטיים וכלכליים (למרות שדיונים מדיניים ופוליטיים נאסרים עליהם באורח רשמי—לכאורה), באמצעות טקסים ביזארים הכוללים טקסים פגאנים, שהמרכזי בהם הוא טקס "שריפת הגופות האיכפת" בו הינם לבושים גלימות בנוסף קו.קלוקס. קלאן. ושורפים בובה למרגלות מזבח בצורת פסל ינשוף מבטון בגובה 12 מטרים (ראה תמונה להלן). בנוסף מהווה הכנס מקום להילולות מין הומו-סקסואליות כמו גם עם פרוצות תאבות שלמונים הנוהרות לכבוד הארוע מכל רחבי העולם (אכן כן, המדובר בכל אותם "ניכבדים" לכאורה).
במפגשים נידונות בעיות מקומיות כמו גם עולמיות בצורה אינטנסיבית ומתקבלות בהם החלטות גורליות. לדוגמה, בשנת 1942 הוחלט בכינוס של ה'בוהמיין גרוב' על פתיחת "מבצע מנהטן" לייצור הפצצה הגרעינית האמריקנית אשר סיימה את מלחמת העולם השנייה.

החלטות נוספות נוגעות לאלו אשר יהיו המועמדים לנשיאות האמריקנית כאשר לאחר מכן מוכרת העיתונות שבבעלותם של החברים את המועמדים לציבור. גם החלטות על עליית או ירידת מחירים, יציאה למלחמה, מכרזי נשק ועוד, נעשות שם.
מכיוון שבאראק חוסיין אובמה הוא חבר ב'מועצה ליחסי חוץ' כפי גם ג'ורג' וו. בוש אשר הינו חבר וותיק בבוהמיין גרוב ומכיוון שלבאראק אובמה (לפי הניו יורק פוסט), ישנה קרבת דם לג'ורג' בוש הרי גם באראק נימנה על הבוהמיין גרוב באשר חברי המועדון מקפידים מאד על נושאי קרבת דם ביניהם. ניטען גם כי ג'ון מקקיין המועמד הרפובליקני לנשיאות כנגד חוסיין אובמה גם הוא חבר הבוהמיין גרוב. ממש כפי שג'ורג' בוש וג'ון קרי שני המועמדים לנשיאות הקודמת הינם חברי הבוהמיין גרוב ושניהם קשורים קשר דם ביניהם. לא ביכדי העניק אובמה לג'ון קרי תפקיד בכיר בממשלו. "ההאחווה הרי מעל הכל".
כמובן שהמקבילה הישראלית להתנהלות האמריקנית מכונה במקומותינו "שיטת השקשוקה" אשר בה ההון צמוד לשלטון, מתגמל ומיתגמל בהתאמה עקב הקשרים הללו.

'קבוצת בילדרברג' – או 'מועדון בילדרברג'. נוסד בהולנד בשנת 1954. הינו כנס שנתי בלתי רשמי למזמנים בלבד המארח כ-130 אנשים מהצמרת העולמית של תחומי העסקים, התקשורת והפוליטיקה.

הבילדרברגים נפגשים פעם – או לפעמים פעמיים – בשנה. המשתתפים כוללים דמויות פוליטיות ופיננסיות מובילות מארה"ב ומערב אירופה. הנסיך ברנרד ההולנדי – יוזם ההתארגנות – כלל לא מתאמץ להסתיר את העובדה שהמטרה הסופית של הבילדרברגים היא ממשלה עולמית.

ברמה הבינלאומית מקבילה קבוצת בילדרברג ל'מועצה ליחסי חוץ' ומתאמת פעולותיה עמה.

המקביל לנסיך ברנרד מהולנד (המהווה דמות מפתח בחברת רויאל דאטץ' אויל), בקרב האמריקנים הוא דוד רוקפלר מובילה של קבוצת 'הסדר העולמי החדש' הנישעל על כוח כלכלי עצום כדוגמת תאגיד הנפט 'סטנדרד אויל' ובנק צ'ייס מנהטן.

עם "הקבוצה" נימנים הברון אדמונד דה רוטשילד מבית רוטשילד, רוברט מקנמרה מ'הבנק העולמי', סיר אריק רול מ- 'אס. ג'. וורבורג', פירס פאול שוויצר מ'קרן המטבע העולמית', וג'ורג' בול מ'להמן ברדרס'. פגישתם הראשונה של הבילדרברגים התקיימה בשנת 1954 במלון 'הוטל דה בילדרברג' שבהולנד ומכאן ניגזר שם הקבוצה.

הקבוצה ניפגשת פעם בשנה במלונות פאר באירופה ופעם בארבע שנים בארה"ב או בקנדה. משרד הקבוצה נימצא בעיר לידן שבהולנד. פגישת הקבוצה מ-2007 התקיימה במלון ריץ' קרלטון באיסטנבול ופגישתם מ-2008 התקיימה בצ'אנטילי שבוירג'יניה, ארה"ב.

בין יוזמי הקבוצה היה ג'וזף רטינגר – יועץ פוליטי פולני – אשר הקים את 'התנועה האירופית' אשר הובילה לאחר זמן להקמתו של 'האיחוד האירופי' בגירסתו דהיום (עוד צעד בכיוון ממשלה עולמית).

בנוסף לניזכרים לעיל ניתן למצוא בקבוצה גם את פול ואן זילנד – ראש ממשלת בלגיה לשעבר ואת פול רטג'קנס ההולנדי יושב ראש התאגיד הבינלאומי 'יוניליוור'.

בתחילת שנות החמישים פנה הנסיך ברנרד לראש הסי. אי. וולטר סמיט אשר חבר ליועצו של של הנשיא האמריקני איזנהאואר – סי. די. ג'קסון – והחבורה יצרה את רשימת המזמנים למפגש הראשון במלון בילדרברג. למותר לציין כי הקבוצה קיבלה מענקים עצומים מקרן פורד' אשר תכב בהמשך הספר במקומות רבים.

בנוסף על הניזכרים לעיל מככבים בין חברי הקבוצה האנשים הבאים דונלד ראמספלד, יו"ר 'בריטיש פטרוליום' – פיטר סאת'רלנד, פול וולפוביץ', דייוויד רוקפלר – כמובן, המלכה ביאטריס מהולנד – ביתו של מקים הקבוצה הנסיך ברנרד, המלכה והמלך סופיה וחואן קרלוס מספרד.

הקבוצה מטפחת כישרונות מבטיחים למשרות רמות-מעלה בארצותיהם. כך, טוני בלייר היגיע לפגישות הבילדרברגים לפני שעלה להיות ראש ממשלת בריטניה וכך גם ראש הממשלה הנוכחי גורדון בראון – אשר קרא לאחרונה להקמת 'סדר עולמי חדש' ברוח והאג'נדה של הקבוצה.

ורנון ג'ורדן יו"ר אמריקן אקספרס-זירוקס-ודאו ג'ונס, היפגיש את ביל קלינטון עם הקבוצה בעת שהלה היה מושל ארקנסו. המפגש ארע ב-1991 וביל קלינטון ניבחר לנשיאות כמועמד המפלגה הדמוקרטית ב-1992.

הקבוצה האמריקנית בקבוצת בילדרברג ניקראת "הידידים האמריקנים של בילדרברג". הישראלי היחיד שהשתתף בכינוס הקבוצה הוא נתן שרנסקי.

ערוץ שידור בריטי הפיק סידרת טלוויזיה בנוגע לקבוצה בשם "השליטים הסודיים של העולם".

וכעת למספר תובנות מהאמור לעיל:

1. אמנם אין הוכחות ישירות לכך, אך נתיבי המימון והתמיכה, כולם מובילים להנחה כי על פניו, המקבילה הישראלית, אמור זרועה הארוכה של "המועצה ליחסי חוץ" האמריקנית הוא "המכון הישראלי לדמוקרטיה" היא המהווה "קבוצת חשיבה" והשפעה במתכונת "המועצה ליחסי חוץ" בעבור הפוליטיקאים הישראליים. בכך ש"המכון" תוחב ליד הפוליטיקאים המשועים לעזרה (מפאת קוצר כישוריהם הבולט למילוי תפקידם), לכאורה חנים אין כסף, ניירות עמדה פסבדו-מדעיים, לכאורה רוויי-חשיבה, שקלא ותריא אך למעשה מבטאים דעותיהם האישיות של מעטים בחברה הישראלית ובעיקר מהווה "המכון" את "קול אדוניו" הם (כמובן, אך לכאורה) המועצה ליחסי חוץ ו"קבוצת בילדרברג". יש לציין כי קיימת זהות שאפשר שאינה מיקרית בין מספר רעיונות גלובליים הרווחים בין חברי "המועצה ליחסי חוץ" וניירות העמדה המופקים בידי חברי "המכון הישראלי לדמוקרטיה", באשר ל"פתרון" הסיכסוך באזורנו.
2. רבות מהפעולות אשר למיצער יש לכנותן 'מוזרות' באשר לביטחון וקיום מדינת הלאום היהודית שנינקטו בידי ראשי ממשלות ישראל החל מאהוד ברק (עסקות שדות הגאז העזתי תחת כנפי "בריטיש פטרוליום", כמו גם חוסר המעש כנגד תוקפנות החמאס בשמשו כשר הביטחון) עבור דרך אריאל שרון (פינוי גוש קטיף וצפון השומרון בניגוד לכל הגיון קיומי למדינת ישראל) וכלה באהוד אולמרט (כוונותיו במסירת כל נכסיה האיסטרטגים של ישראל ללא תמורה לרשות הפלשתינית ולסוריה), אפשר ויש לשייך לחברותם, כפי שנירמז, ב"מועצה ליחסי חוץ" האמריקנית (כפי גם באראק חוסיין אובמה ולורג' וו. בוש), תוך שהם ממלאים הוראות בידי גורמי "המועצה" אשר בבירור אינה אוהדת ישראל. נציין כאן כי אופיו המרדני של בוש כלפי "המועצה" למרות היותו חבר בה, שיחק היטב לידה של ישראל.
- יתרה מזו, חוסר המעש של ראשי ממשלות ישראל בנוגע לחתרנות הפנימית של "משנאי החינם בינינו", אלו מאות ואלפי העמותות הניתמכות על ידי "קבוצת בילדרברג" ו"המועצה ליחסי חוץ" באמצעות קרנות המסונפות אליהם, מעלים את הסברה כי הדבר מתואם כולו בין "מנהיגינו" לבין אותם אירגונים בינלאומיים ניזכרים לעיל, שוטמיי ישראל ואנטישמים בעליל. תאוריית קונספירציה? אולי, אך תזווג המיקרים העובדתי, בעינו עומד.
3. למצער, בהתאם לאמור לעיל, דומה כי כולנו, ערבים כיהודים, משמשים כ"אידיוטים שימושים" בידי כוחות ומנגנונים כלל עולמיים אשר אין בינם וטובת עמי האזור ולו דבר. דומה ואנו כולנו במקומותינו משמשים כמרינונות בידי "בוראי סידרי עולם" חסרי לב ומצפון אשר כל המדריכם הוא מילוי מאווי ליבם ושמירת עושרם ועוצמתם העולמית. גם אותם בינינו אשר מכונים כאן פוסט-ציונים ופוסט-יהודים הנוהים אחר ליברליזם אוניברסלי, כלל עולמי, משרתים בכך מגמות הפוכות לכוונותיהם. דהיינו הללו מהשמאל הלכאורה ליברלי מתכוון ל"סדר עולמי חדש" במתכונת ליברלית והומנית (אם גם שגויה בבסיסה), אך למעשה משחקים הינם לידי חבורות טייקונים בעלי קונגלומרטים ציניים ואכזרים המושכים בחוטי הכלכלה, הפוליטיקה והביטחון העולמיים בעודם צוחקים כל הדרך לייצוב "הסדר העולמי החדש" כפי שהם מבינים אותו.
- דרך זו רחוקה ת"ק מונים מדרכם של פעילי השמאל המיליטנטי בינינו אשר "דרכם לגהנום רצופה אמנם כוונות טובות" אך תוצאות דרכם מוליכתנו היישר לגהנום המיועד לנו בידי אבירי "הסדר העולמי החדש" מהמועצה ליחסי חוץ" האמריקנית ו"קבוצת בילדרברג" האירופית.
- ישנה רגלים לסברה כי ללא התערבות חיצונית כלשהו הרי הפלסטינים והיהודים היו כבר פותרים את בעיותיהם מזה זמן רב וללא הקשיים והפתרונות ההזהים לשני הצדדים המועלים חדשות לבקרים בידי גורמים אינטרסנטים זרים, מונחי שיקולים זרים, כמתואר בפרק זה, בארה"ב ובאיחוד האירופי.
4. אפשר כי הדבר כרוך ב"תאוריית קונספירציה" אך קיים תזווג מיקרים תמוה בין פירסומם של "הפרוטוקולים של זיקני ציון" (פורסמו כספר ברוסיה בשנת 1905, אך מקורותיו ב-1864 כסאטירה פוליטית בצרפת אשר שכתבה על ידי אנטישמי גרמני בשם הרמן גודשה בשנת 1868. המסמך הועבר לרוסיה בשנת 1895 ופורסם לאחר תבוסת רוסיה ליפן כאמור ב-1905), לבין ייסוד "קבוצת השולחן העגול" מיסודו של ססיל רודז מיסד רודזיה

שבאפריקה. קשה להשתחרר מן הרושם כי היה זה מי שהיה, שמעונו היה להסיט את האש מכוונות הקמת ממשלה עולמית אשר כוחה מרוכז בידי מעטים לשליטה על רבים כפי שכיוון ססיל רודז בהתארגנות "השולחן העגול". אפשר והמנטרה השחוקה אך התמיד תקפה "הכה ביהודים והצל את העולם" נוצקה בדמות "הפרוטוקולים של זיקני ציון". כך או כך, הוגה "הפרוטוקולים" יכול לזקוף לזכותו הצלחה עצומה בהפצתם המעוותת.

5. קשה שלא להניח כי כל מגמת הגלובליזציה אינה קשורה ומקורה בנכלוליהם של ארגונים חובקי עולם אלו "קבוצת בילדרברג" ו"המועצה ליחסי חוץ". הסיבה לכך הינה פשוטה, מירב האוליגרכים והבנקאים הבינלאומיים המפעילים את תהליך הגלובליזציה נימנים על "הקבוצה" ו"המועצה". קשה גם שלא להניח כי הבועה הכלכלית העולמית הרווחת מזה כ-20 שנים ברחבי העולם וההתרסקות הכלכלית העכשווית מקורה, רובה ככולה, בהעצמת אירגוני "הסדר העולמי החדש" וכוונתם (המוצהרת) להקמת "ממשלה עולמית כוללת וטוטליטרית" אשר לטעמה ובעקיבה אחר תורתה, תיבנה על קטסטרופות עולמיות ואשר תנוהל בידי פרטיות השולטות בקונגלומרטים כלכליים רבי עוצמה.

6. גם אם הקורא יסיק מסקנות השונות מהתובנות המועלות בידי המחבר הרי שהעובדות המתוארות הינן מוצקות לחלוטין. יסיק את אשר יסיק הקורא מכך, הרי קשריהם של "קבוצת בילדרברג" ו"המועצה ליחסי חוץ" לכל הקורה באזורינו כולל תמיכה אדירה בכסף והשפעה בהעצמת הארועים העולמיים, אינם ניתנים להכחשה. נתיבי ההשפעה שהיו עד עתה נעשים דרך האיחוד האירופי, משרד היוץ האמריקני והס. אי. אי. שודרגו לאחרונה לעבר נשיא ארצות הברית וממשלו אשר הם אלו המתרגלים השפעה רבה יותר על ישראל לעיתים מעל ראשי מנהיגי מדינת ישראל הניבחרים ישירות אל הציבור הישראלי כאשר הם מנסים להאדיר השפעתם על ידי הבאשת ריח מנהיגיו הניבחרים וזאת בעידוד עמותות חתרנות ישראליות. מהלכים אלו נעשים בעידודם של עשרות אלפי הפעילים ואלפי העמותות אשר מזה שנים פועלות בדיוק לשם אותה המטרה. כך אנו עדים להיזון חוזר והולך וחוזר בין האיחוד האירופי והממשל האמריקני לבין משנאי החינם בינינו. נזכיר לקורא כי גם במקומותינו הון ושילטון מסתופפים יחדיו בסך "הילכו שנים בילתי אם נועדו". לדוגמה, בבתי הכנסת שלנו, אשר לכל הבקיא במתרחש בהם, הרי מירב העיסקות הכלכליות כמו גם נושאים קיומיים אחרים במקומותינו נחתכים ומוחלטים בין הבאים בצל קורת המקום. ומכאן בל ניתמהה באם אותה רוח שורה על המסתופפים בצילם של האירגונים העולמיים המתוארים כאן תוך כינוסיהם ב'בוהמין גרוב' למשל.

7. למרות שחוקרים שונים טוענים ליריבות קשה בין "קבוצת בילדרברג" האירופית ל"מועצה ליחסי חוץ" האמריקנית הרי כל העדויות מוכיחות את ההפך. בעלי השפעה משתי הקבוצות מוצבים בעמדות מפתח בקבוצה האחרת ואין זאת ניראה כסביר לכן כי התאום לוקה בחסר בין שני קבוצות עיקריות אלו. אפשר ושתי הקבוצות מעונינות ליצור מצג שוא של יריבות על מנת להסב את תשומת הלב העולמית מעמדות השליטה אשר שתי הקבוצות מחזיקות בו בעולמנו.

8. קשה להניח כי כלל מדיניות האירגונים כוללת את חזונו המצמרר של דוד רוקפלר והנסיך ההולנדי ברנרד. חזון זה ניראה כה מופרך והזוי לאדם מן הרחוב עד כי אפשר וזו הסיבה לכך לה זכו מספר תאוריות הקשורות באירגונים לעיל בכינוי "תאורית קונספירציה". מאידך ישנם עדויות עובדתיות מוצקות כי נושא ה"סדר העולמי החדש" ו"הממשלה העולמית", כולל מעורבות פעילה בתהליכים עולמיים, הינו בהחלט ובאורח ברור חלק ממשתנתם של האנשים המשפיעים ביותר באירגונים אלו ואפשר כי הינם סוחפים עמם חברים נוספים קיימות עדויות מוצקות כי בכל אחד מהאירגונים המתוארים לעיל פועלות קבוצות בתוך קבוצות הממדרות באורח גורף חברים אחרים, תוך שהן מוציאות ומקבלות החלטות החת גורל לעתיד העולם בהסתר מידיעת האחרים אשר אפשר ואלו אף נחשבים ל"אידיוטים מועילים" בתוך המעגלי ההשפעה העולמיים השונים. מאידך, אין הוכחות מוצקות לכך כי כאשר אנשים שונים המשתייכים לקבוצות השונות לעיל מדברים אודות "סדר עולמי חדש", הינם מתכוונים לאותו המושג ואותה המטרה בדיוק. כך או כך, הדיבורים על "סדר עולמי חדש" הינם

מדאיגים ומעוררי חלחלה ממש כפי שעוררו חלחלה ודאגה בשנות השלושים למאה הקודמת כאשר הצורר אדולף היטלר השתמש במונח "סדר עולמי חדש".

9. כפי שהתנועה הקומוניסטית אשר בראשיתה כינסה תחת כנפיה אידאליסטים סוציאליסטים ואלו ניתמכו ונוצלו למטרות שונות לחלוטין על ידי 'מסדר האילומינטי' האירופי ו'המועצה ליחסי חוץ' מאוחר יותר, כך גם הווה אצלנו בישראל.

מחזיקי התזה: "סדר עולמי חדש" ניצלו את תמימותם של הקומוניסטים והעצימום תוך שתורמים סכומי עתק למימון המהפכה הקומוניסטית והמשטרים הקומוניסטים על מנת לתחזקם כאיום קבוע מעל ראש הציבור במדינות המערב ובאופן זה להצדיק ולהדק שליטתם בממשל והכלכלה העולמים. כך בדיוק גם מתנהלים הדברים במקומותינו.

סכומי עתק מועברים כשלמונים לידי עמותות ישראליות של "אידיאטים שימושיים", לכאורה על מנת לתמוך במטרותיהם אך למעשה מנוצלות העמותות כמרינוטות במשחק חובק עולם אשר בו אין לישראל פמדינת לאום יהודי מקום וקיום.

10. טעות היא לחשוב כי אירגוני "הסדר העולמי החדש", עקב היותם קפיטליסטים עד שורשי שערם, פועלים כנגד התורה הקומוניסטית. נהפוך הוא. הללו אמנם קפיטליסטים מובהקים, אך מאמצים בהתלהבות את השיטות הדיכוי הקומוניסטיות-הסובייטיות אשר הצטיינו בשליטה ללא מצרים על חיי האזרחים ברחוב הדרך הקומוניסטית נראית לעיניהם כמושלמת לכינון ממשלה עולמית עת יכון "הסדר העולמי החדש". בל ניתפלא באם נימצא הערצה ללא מצרים לחזון האפוקליפטי האורוליאני בין אנשי "הסדר". לטעמם השיטות המתוארות בכתביו של אורוול היו מתאימות להם ככפפה ליד (כפי שהתאימו ואומצו על ידי הסובייטים וגרורותיהם).

11. באותה הרוח, ההשתלטות של הממשל האמריקני המובל באפו על ידי "המועצה ליחסי חוץ" תואמת ככפפה ליד לתזה הדוגלת ב"סדר עולמי חדש" אשר בו ממשלה ריכוזית עולמית וטוטליטרית תישלוט בכל אמצעי הייצור העולמים. נזכיר שוב כי אובמה הינו חבר "המועצה" ו"הבוהמין גרוב" ומחויב להן לפני מחויבותו לעם האמריקני. התזה של "הסדר החדש" גורסת כי חייב לבוא, או להיות מובל, משבר עולמי רציני, רצוי קטסטרופלי, על מנת שחברי "הסדר העולמי החדש" יוכלו לתפוש את השלטון תוך שמשכנעים הציבור במדינות העולם, באמצעות שליטתם המוחלטת בתיקשורת העולמית, כי כל חלופה ובוודאי חלופת אירגוני "הסדר החדש" עדיפה על הכאוס שנוצר. לאור תובנה זו מוזמן הקורא להסיק מסקנות אפשריות, אם גם לא בלבדיות, באשר לגורמים ולסיבות שהובילו למשבר הכלכלי העולמי הנוכחי משך השנים 2008-2009.

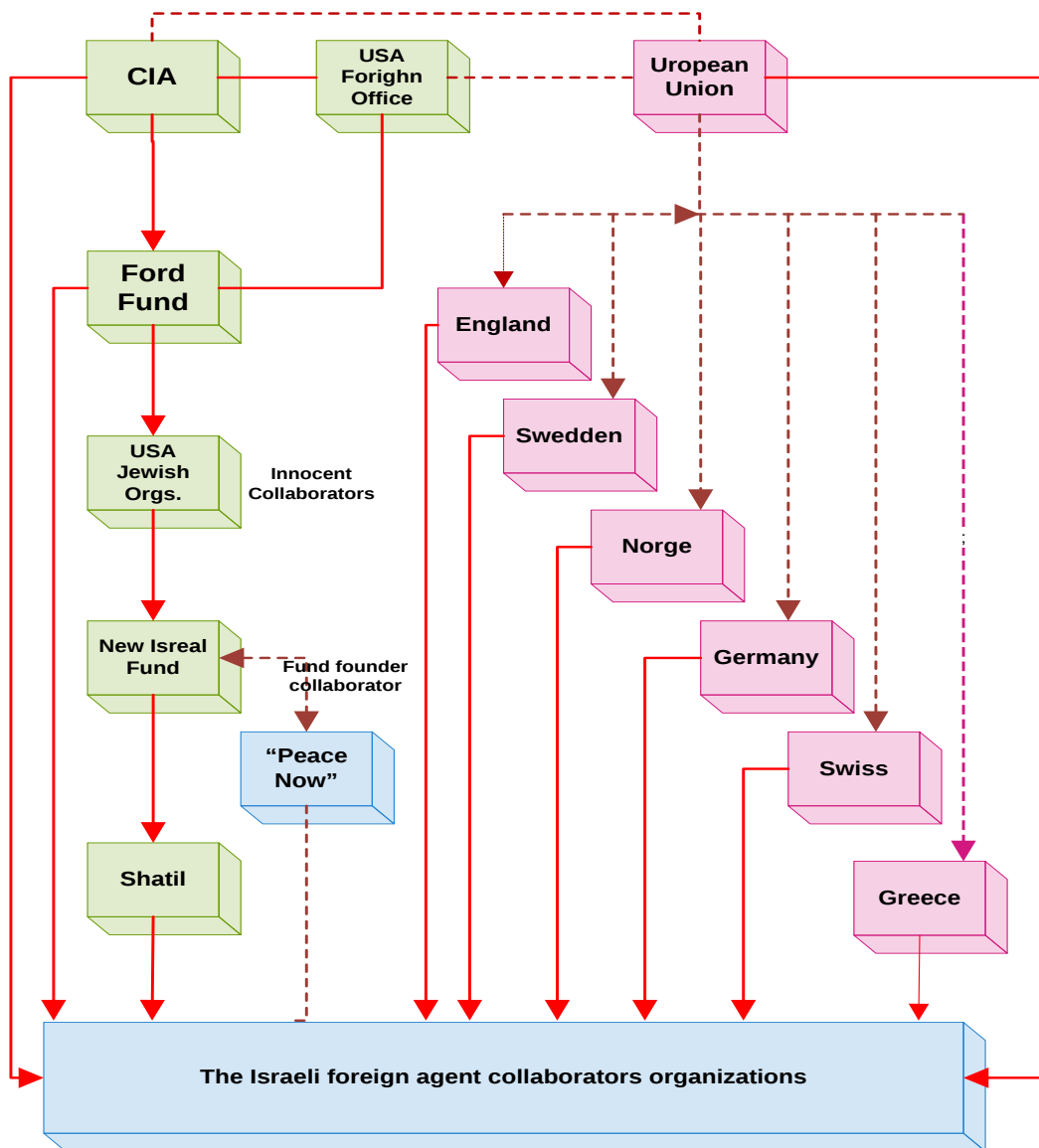
12. יהיו אלו בינינו אשר ייפטרו את כל נושא "הסדר העולמי החדש" במשיכת כתף. אלו יטענו כי אפילו ואכן קיימת התארגנות כזו, אפילו ואין אבק של קונספירציה בכך, הרי מה בכך? מדוע צריך לענין ישראלי השוכן בירכתי המזרח התיכון אודות הנעשה בחלונות הגבוהים בפוליטיקה, ההון והמדיניות הבינלאומיים. "ישחקו הללו בעניניהם ואנו נמשיך בשלנו", כך יטענו.

ובכן, כלל הספר מזים את ההנחה כי אין לנו דבר עם ההתרחשויות הקשורות ב"סדר העולמי החדש". המשך הספר מתאר בפרוטרוט את הקשר הבל ינתק בין אורחות "הסדר העולמי החדש" והנעשה באזורנו. אנו נתאר בהמשך את אשר מעוללים לנו אנשי: "הסדר העולמי החדש", הן לנו היהודים ובכך אין כל ספק ואת אשר מעוללים הם בעקיפין לערבים בעצם מעורבותם מלאת האינטרסים והרב-פנית בסיכסוך המזרח תיכוני. הספר יעזור לאלו החפצים בהבנת התהליכים סביבם לאמוד על הגורמים השולחים אצבעות ארוכות לכל פן של חיינו תוך שאנו חשבים בעיניהם למרינוטות חסרות חשיבות ורצונות משלהם. הלכה ולמעשה משפיעה התארגנות האוליגרכים הבינלאומיים, בעלי ההשפעה, מנתבי אורחות השלטון ו"הבנקאים הבינלאומיים" על כל הווית חיינו. הלכה ולמעשה הינם משפיעים באורח ישיר ובוטה, באמצעות זרועם הארוכה, אלו עמותות 'משנאי החינם ביננו', על כך כי השלום באזורנו עדיין רחוק ומתרחק ובאם כבר יגיע יהיה זה על חשבון יכולת הקיום והשרידות של ישראל.

13. אפשר, כי בהתאם לחזונו / תורתם של חברי "הסדר העולמי החדש", הגורס כי מיצוב "הסדר העולמי החדש" יגיע דרך שרשרת קטסטרופות בין לאומיות, הרי שמצב זה מתקיים בזמננו וכעת היגיע העת להוכיח לתושבי כדור הארץ כי התקווה היחידה כעת הינה "ממשלה עולמית" אשר תשליט סדר "חדש". אפשר ותפקידו של גורג' וו. בוש הסתיים ביצירת קטסטרופות בין לאומיות וכעת מיצוב אובמה כמושיע הגדול בכיוון הנדרש של חתירה לסדר עולמי חדש" ועלית קרנה של שליטה ריכוזית לקראת "ממשלה עולמית טוטליטרית" בעתיד. זוהי כמובן אך תאוריה אך הינה תואמת באורח מפתיע את האידאולוגיה של אירגוני השליטה העולמיים. מאידך, אפשר ואך תזוויג מיקרים הוא שהביא לפתחנו אותן קטסטרופות ותזוויג מיקרים נוסף הביא את "התקווה השחורה הגדולה".

14. קיים פיתוי רב להצביע על תרחישים דומים לנעשה בארצות המערב, "המועצה ליחסי חוץ" ו"קבוצת בילדברג", לבין הנעשה בארצנו. הדימיון הוא רב ביותר, ההוכחות הנסיבתיות והישירות לכך הן רבות כגון: התנהלות "המכון הישראלי לדמוקרטיה" הנידמה כשלוחת "המועצה" במקומותינו, מאות ואלפי העמותות ממומנות אירגוני "הסדר העולמי החדש" וחתירתן תחת אושיות השילטון בישראל, שליטת גורמים בעלי אגנדה "עולמית אוניברסלית" בכל מוקדי הכח במדינתנו—בתי המשפט ובית המשפט העליון, מירב המדיה הכתובה והמשודרת ומירב מוקדי השילטון והשרות הציבורי. מאידך, ניזהר המחבר מלקבוע מסמרות בענין מחשש שיוחזק כקושר קונספירציות למרות זאת, גישתנו חייבת להיות כי "במקום שקיים עשן, קרוב לוודאי כי ישנה גם האש", תזוויג המיקרים גדולים וסמוכים מדי מכדי שניתעלם מהם. ישפוט הקורא בעצמו לאור העובדות המובאות בפרק זה באשר לתקפות המסקנות. תאוריות פיקנטיות רבות נישזרו באשר לפעילותן של האגודות המתוארות לעיל ודרכי השפעתן על ארועים בינלאומיים מכריעים לגורל האנושות. המחבר נימנע בכוונת מכוון מלהביאן תוך שניצמד לעובדות הידועות והמקובלות בלבד. על הקורא מוטלת המשימה להמשיך מכאן והלאה.

The Roots of Bribery

דיאגרמה מס' 2 – נתיב כספי השלמונים מיבשות אירופה ואמריקה הצפונית לאגודות חוץ פרלמנטריות בישראל אשר מטרתן הלכה ולמעשה היא ליצור במדינת ישראל את התנאים לקיום מדינת כל אזרחיה" דהיינו, שתי מדינות פלסטיניות בין הנהר לים. הערכה מקורבת היא כי עד היום – משך כ-15 השנים שחלפו—הועברו בדרך זו תרומות—חלקן חוקיות וחלקן אינן כאלו—בערך של כ – חצי מיליארד דולאר (כשני מיליארד שקל בקירוב) התומכות ומפרנסות עשרות אלפי ישראלים שאינם יצרנים בעליל בעוד חלקים ניכבים מכספים אלו מצטרפים לכלכלה הישראלית השחורה אשר אין משולם מס בגינה.

שלמות דמי היחרץ

הקרן החדשה לישראל - השיטה

"הקרן החדשה לישראל" וארגון החזית שלה בישראל "שתי"ל", הינה אירגון אשר התואר 'שנוי במחלוקת' לגביו הינו מינורי. במקורו הוקמה הקרן על ידי יהודים אמריקנים בעלי אוריאנטציה שמאלנית קיצונית אשר כהגדרתם "אנו רפובליקנים באמריקה אך דמוקרטים בישראל" דהיינו אלו ניסו

הקרן החדשה לישראל
New Israel Fund
الصندوق الجديد لإسرائيل
הבית לזכויות חברתית

להפוך את ישראל למעבדת ניסויים חברתית בהתאם להעדפותיהם הניסטרות, כל זמן שענין זה אינו נוגע אליהם ישירות. מאוחר יותר חברו אל אלו אלמנטים מתנועת "שלום עכשיו" אשר סיפקו למיסדי הקרן האמריקנים את ההצדקה האידיאולוגית להקמת הקרן

כבר ב-1979, כשלוש שנים לאחר הקמת "הקרן" החליטו אלו מהמיסדים, אפשר גם כי הונחו, כי אינם מעונינים בהרמת תרומות פסיביות בלבד למען מטרותיהם בישראל והקימו את שתי"ל אשר הינו הזרוע המבצעת של הקרן בישראל. עם חלוף השנים לא הסתפקה שתי"ל בהעצמת ארגונים חברתיים (כהגדרת מטרותיה הראשוניות) והחלה לנסות ולעצב את פני החברה בישראל באורח פעיל, בהתאם לאג'נדת המיסדים מעבר לים, דרך נסיונות להשפעה גסה על הפוליטיקה הישראלית. לדוגמא, כל ארוע המחאה (שהפך לפרסא) של 'ויקי קנפו' תוזמר, נידחף ומומן מאחורי הקלעים על ידי שתי"ל.

בתחילת דרכה של "הקרן החדשה לישראל" לא זרמו התרומות באורח משביע רצון, עובדה אשר לא הטיבה עם מטרות הקרן בישראל. אין ידוע מתי, אך ניתן לשער כי היכן שהוא בשנות השמונים משהתיצבו פעולות הקרן בישראל והכיוון בו נקטה הוברר, נאספה "הקרן החדשה לישראל" תחת חסותם של אירגונים שוטמי ישראל אשר מצאו בקרן שותף נאות למטרותיהם ואשר הרימו לכן תרומות ניכדות עבורה והפכו לגורם מכריע בבלימת סיכויי ישראל להתקיים כמדינה יהודית במרחב השמי זזאת באורח התואם את כיוון ומטרות "המועצה ליחסי חוץ" הניזכרת בפרק הקודם ואירגוני החזית שלה: הסי.אי.איי וזרוע המימון החתרנית שלה מעבר לים "קרן פורד".

"הקרן החדשה לישראל" הוקמה גם במשולב עם תנועת השמאל הקיצוני "שלום עכשיו", אשר אף היא הוקמה בתחילה למטרות חברתיות או למצער פוליטיות-רכות אשר הפכו רדיקליות עם חלוף הזמן. "הקרן", מרכזה בארה"ב, וכך גם מרבית התורמים לה. עם זאת פעילותה העיקרית נערכת בארץ. בראשה עומד אליעזר יערי, לשעבר כתב רשות השידור. החל משנת 1987, עברה הקרן תהליך רדיקליזציה שמאלנית, וכיום היא מתפקדת כארגון שמאל רדיקלי בכל המובנים, החברתי, כלכלי וגם פוליטי. בחסותה, במימונה ובתמיכתה פועלים אלפי עמותות וארגונים כגון: **האגודה לזכויות האזרח, המוקד להגנת הפרט, רבנים שומרי משפט, עדאללה, מוסאווה, מרכז אדווה ועוד**. הקרן מממנת גם תנועות כמו התנועה לאיכות השלטון אף על פי שאינה שולטת בה וזאת במטרה לזכות לחזות מכובדת, ראויה לכאורה. נעמי חזן, לשעבר חברת כנסת מטעם מר"צ, היא כיום נשיאת ההנהלה הבינלאומית של "הקרן החדשה לישראל", הדבר כמובן מעיד על אופיה ונטיתה של הקרן.

בשלב זה (אמצע שנות השמונים) הפכה "קרן פורד", אירגון אמריקאי אנטישמי ידוע לשימצה למממן העיקרי של "הקרן החדשה לישראל". החל מזמן זה חלה בפעילות הקרן כנגד מטרות העם היהודי בארץ ישראל, תנופה גדולה. מעטים יודעים כי המממן העיקרי של "קרן פורד", הוא ה - CIA, אשר מאז שנות השלושים למאה הקודמת (ראה ערך ג'ון פוסטר דאלאס ד'אז וג'יימס בייקר ד'היום) חבר למשרד החוץ האמריקני בהתנגדותו המסורתית לרעיון הציוני ויותר מאוחר למדינת ישראל הריבונית. בהערכה זהירה תרמה הקרן החדשה לישראל בעבור עמותות חוץ פרלמנטריות בישראל מאז תחילת שנות התישעים למאה הקודמות עד היום בהתאם להצהרתה כ- 200 מיליון דולר ויש שטוענים כי סכום זה הינו כפול ויותר דהיינו, כחצי מליארד דולר (הפיקוח משני עברי האוקיינוס על פעולות הקרן הינו רופף ביותר). בכך הפכה הקרן לכאורה את ניתמחיה בישראל ל**סוכנים זרים** המוציאים לפועל מטרות הנוגדות את עצם קיומה של מדינת ישראל כמדינה יהודית ריבונית.

בעיני אירגון ה-CIA ומחלקת המדינה האמריקנית ניתפשת ישראל וקיומה היהודי ריבוני כמיכשול אדיר ממדים לקיום יחסי חוץ חמימים יותר בין ארצות הברית לעולם הערבי בכלל ולזרימת הנפט החופשית והזולה ליבשת האמריקנית בפרט וניתן להבין את ההגיון ביסודה של גישה זו. ללא כל תלות באוריאנטציה של נשיאי ארצות הברית, כמו גם בית הניבחרים (הקונגרס) והסנט האמריקאי האוהדים ביותר את ישראל, ניהלו ה-CIA ו"מחלקת המדינה" מדיניות חתרנית (אפשר שכהעמדת פנים להסוואת שאיפות "המועצה ליחסי חוץ"), פנים אמריקנית כנגד מדינת ישראל, ראה דו"ח ג'יימס בייקר השיקרי משנת 2007, התולה ישירות את צרות המערב עם הגוש האיסלמיסטי במדינת ישראל. ראה גם מדיניות הנשיא האמריקני חוסיין אובמה אשר אימץ את דו"ח בייקר האנטי ישראלי בעליל.

דרכי המימון של "הקרן החדשה לישראל" הינן ניפתלות וזאת על מנת להסוות את המקור האמיתי למימון הקרן ה-CIA מעביר את הכספים עבור התרומות ל"קרן פורד", אשר מעבירה אותם ליהודים ואירגונים יהודים לאיסוף כספים אמריקנים, רובם תמימים ובעלי כוונות טובות ואלו מעבירים התרומות למשרדי "הקרן החדשה לישראל" בארה"ב בניהול אליעזר יערי, אשר התמימות רחוקה ממנו ת"ק פרסא, אשר מועברים לישראל למימון אירגון שתי"ל האמור אשר בניהול הגב ליאל. מכאן שאירגון שתי"ל הוא אירגון הקצה המממן מטעם ה-CIA ו"קרן פורד" של אותן אלפי עמותות ואגודות חוץ פרלמנטריות בישראל.

העדויות הטובה ביותר לקישורי קרן פורד והסי. אי. אי. באה מנשיא אוניברסיטת בינגהמפטון לשעבר ג'יימס פטראס אשר קבע במאמר מעמיק משנת 2001, כי קרן פורד מהווה אך סיפור כיסוי לפעולות סוכנות הביון האמריקני ברחבי העולם ומאפשרת לסוכנות הביון להיות מעורבת באופן עקיף וליצור סיכסוכים ברחבי העולם בלא לערב את ארה"ב בנעשה.

בשנת 2003 נימתחה ביקורת כנגד קרן פורד על ידי סוכנות החדשות הסוכנות הטלגרפית היהודית, בשל תמיכתה בארגונים לא ממשלתיים שלפי דעתם לקחו חלק בפעילויות אנטישמיות ואנטי-ציוניות בוועידה העולמית נגד גזענות שנערכה בשנת 2001 בדרכן שבדרום אפריקה.

אשת אקדמיה אמריקאית אחרת, ג'והן רולף ב-Pluralism. Foundations and Public Policy: The Mask of Pluralism, State University of New York Press, 2003 טוענת כי קרן פורד וקרנות דומות משחקות תפקיד מפתח בהשתלטות על תנועות התנגדות: "בעוד שהתנגדות לרעיונות המעמד השליט מכונה 'קיצוניות' והיא מבודדת, מקבלים את פניהם של מתנגדים אינדיבידואלים.

ניתן למצוא זהות בין מטרות אירגוני "הסדר העולמי החדש" (מתואר בפרוטרוט בפרק הראשון של ספר זה), לבין פעולותיה של "קרן פורד" דהיינו, הקרן יוצאת כנגד אירגונים הניתפסים לטעמה כפועלים כנגד הגלובליזציה העולמית כמו גם אירגונים נאו-ליברלים. כמובן שמדינה כישראל הניתפסת דתית ולאומית יהודית הינה לצנינים לגישת הקרן ושולחיה.

מפאת היות חלקן של פעולות הקרן (לכאורה) בילתי חוקיות בעליל עקב העברת תרומות לגופים שאינם עמותות לפי חוק, או עמותות המפירות את החוק ותנאי פעולתן כגון: "שלום עכשיו" ובצל"מ, נוהגת "הקרן החדשה לישראל" לטשטש ולסחרר ראשי הממונים על אכיפת החוק בישראל בכך שתורמת כספים (שוב, באמצעות אירגון שתי"ל בישראל) למספר עמותות הפועלות במסגרת החוק, בילתי מזיקות ותמימות ובכך מסווה את הפעילות האמיתית, הבילתי חוקית, האנטי-יהודית ואנטי-קיומית-ישראלית, שהיא מטרתה העיקרית.

פעילות זו מקבלת מטרת הגנה מרשויות החוק והמשפט בישראל אשר מצידן נתונות תחת לחץ אשר עקבותיו ניתן לאתר וודאי בשרות המודיעין האמריקאי ה-CIA (כמו גם הנהלת האיחוד האירופי), המופעל (לכאורה) בדרכים עקלקלות אשר אינן ניתנות לאיתור מהיר.

למי מהקוראים התוהה אפשר כפיפותה של מערכת השלטון הישראלי לגורמי חוץ שוטמי ישראל, כמו גם פעולות מוזרות הנעשות על ידי השלטון הניראות כנגדות את האינטרסים הישראליים, ימצא הסבר מה בנאמר לעיל. בישראל כבארה"ב מתנהלת לה כב"יקום מקביל", מערכת ביבים סימביוטית וחתרנית מתחת לאפו של השלטון הלגיטימי האמריקני כישראלי ובמקביל להם, הפועלת כנגדו.

הקרן (כאמור, באמצעות שתי"ל) פעלה ועדיין פועלת בהתאם לעיקרון הכלכלי (הנכון בבסיסו) הגורס כי "מוטב לספק חכות לעניים אשר יצודו בהם דגים מאשר לספק להם את הדגים ישירות". כך גם הקרן הפועלת כיזמית וחברת הזנק המקימה או מעודדת הקמת עמותות ואירגונים חוץ פרלמנטרים אנטי ישראליים, תוך אספקת הכלים הנחוצים לפעילותם, כולל המימון הכספי. עם חלוף הזמן הנימדד במספר חודשים ועד מספר שנים, משהחלה העמותה הישראלית לעמוד פיננסית על רגליה מצמצמת הקרן את תמיכתה ומעבירה את הכספים המתפנים

ליצירת עמותות נוספות. תוך נקיטת פעולת שירשור זו נוצרו במדינת ישראל משך כ- 30 השנים שחלפו אלפי עמותות חוץ-פרלמנטריות, אנטי-ישראליות.

מפעילויות הקרן החדשה לישראל

1. מי שיכנס לאתר "הקרן החדשה לישראל" בעבר ובימים אלו ימצא הזמנה לתוכנית המשפטנים של הקרן החדשה הכוללת שנת לימודים בארה"ב ושנה של פעילות מעשית בישראל במסגרת אחד הארגונים העוסקים לכאורה בתחום "זכויות האזרח". המדובר בארגונים כמו 'בצלם', 'המוקד להגנת הפרט', 'עדאללה וכיו"ב, ארגונים הרודפים את הפרויקט הציוני. מבוגרי ומחברי תוכנית המשפטנים הינו מוחמד דחלה, אשר מתפקד כיום כמנכ"ל ארגון "עדאללה" בישראל, יחדיו עם בוגרי התוכנית האחרים. אותו ארגון "עדאללה" מפרסם דוחות בינלאומיים במרווחי זמן קבועים, המכפישים את מדינת ישראל בעולם וקורא להגן על הערבים "מפשעי המלחמה", ממדיניות "האפרטהייד" וההפליה שלה, וממדיניות "הכיבוש הבילתי חוקי" של ישראל בנצלו לכך את רפיסותה של הדמוקרטיה הישראלית.

ההכשרה במסגרת "תכנית הכשרת המשפטנים" מתמקדת בנושא זכויות האדם בהקשרן כאנטי לאומיות ישראלית יהודית, כך ע"פ דו"ח על פעילות הקרן מטעם הקרן. בחזרם של אלו מתקופת הכשרתם מתמקמים אותם המשפטנים הטעונים כעת באוריאנטציה אנטי ישראלית וציונית חריפה, באירגונים הממומנים על ידי הקרן. למותר לציין כי "הקרן החדשה לישראל" מצאה בכך את הסדק, הפירצה השלטונית והחוקית במדינת ישראל אשר תאפשר לה לשלוט על מהלכיה הפוליטיים והמדיניים של המדינה ללא כל צורך להיות מעורבת בהליך הדמוקרטי התיקני של בחירות ושאר "זוטות".

המשפטנים אשר עברו הכשרה בעלת אוריאנטציה אנטי-ציונית ופרו-פלסטינית נימצאים בכל אתר ואתר של הפוליטיקה, משרד המשפטים והפרקליטות, השרות הציבורי והאקדמיה הישראלית ומשפיעים ומכוונים את מהלכי מערכת המשפט הישראלית. בין השאר משפטי הקרן שולטים ב"מרכז מינרווה" באוניברסיטה העברית, פרקליטות המדינה וב"מרכז המשפטי" בתל אביב. תחושת מתישבי איו"ש באשר להפליה ברורה לרעתם ולטובת הפלסטינים יש לה בהחלט על מה לסמוך עקב כך. לפי דו"ח מקיף אשר חובר על ידי מר. משה איפרגן מהאוניברסיטה העברית השתתפה הקרן במימון והפצת מיליון חוברות ההסברה של "הסכם ג'נבה" בנוסף לפעילותו הענפה של יוסי ביילין בענין זה.

איפרגן מוסיף כי "עיקר עניינה של הקרן הוא מערכת המשפט הישראלית". לדבריו, "במסמך שכתב מנכ"ל הקרן אליעזר יערי הוא ציין כי הקרן צריכה לדאוג לאוטונומיות ולייחודיות של בית המשפט העליון בישראל". הקרן מציינת בדו"ח הישגיה כי הם בעיקר ניצחונות בבג"ץ. הם הבינו, לדבריו, כי **האקטיביזם השיפוטי** (מבית מדרשו של אהרון ברק ויורשתו בייניש) **מתאים למטרותיהם**. (ואפשר כי זה נוצר בהתאמה ותאום עם מטרות אלו). "הצבת שמירה על האוטונומיות של בית המשפט נובעת מעצם היותו קובע מדיניות עקב מעמדו כראשון בין שווים מבין שלשת הרשויות. וכך הבינו בקרן כי רוב קטן יזניח אך מתווכח וממומן היטב יכול בקלות רבה יחסית להשפיע בפועל על החלטות מרכזיות בחברה הישראלית באמצעות בית המשפט וללא הזדקקותם לבחירות".

2. הקרן שואפת ליצור אווירת דה-לגיטימציה סביב ערך ההתיישבות היהודית בארץ ישראל – הוא ערך היסוד של הציונות. מאחר וקרקה היא משאב מוגבל, המאבק הוא דו ראשי. מחד עידוד מסירת אדמות לערבים ומאידך, מניעת התיישבות יהודית. הפרויקט החשוב ביותר של הקרן החדשה לישראל בימינו, הינו השגת קרקעות לערביי ישראל בכל שטחי ארץ ישראל, ל-מן הבדואים בנגב ועד הערבים בגליל

3. מאחר ומדינה יהודית היא ערך פסול בעיני אנשי הקרן (כיוון שהוא מנוגד לערך המגולם במטרה המוצהרת של "מדינת כל אזרחיה") יש לדעתה לחלק את הקרקע באופן שווה לכלל האזרחים בלא להתחשב בצרכי המדינה היהודית. משום כך חולשת הקרן על מאבק בעל חזיתות רבות אשר אמור להביא לריבוי קרקעות ערביות בארץ.

כך מגדירה "הקרן החדשה לישראל" את מטרותיה במסמכיה: "שתי"ל והקרן יפעלו בתחומים הבאים: צירוף והצמחה של ארגונים למאבק, הצמחת מנהיגות מקומית והכשרתה... לנקוט בקו מרכזי של קידום מאבקים מקומיים" (דוגמא למנהיגות מקומית הוא אותו מוחמד דחלה מ"עדאללה"). דהיינו, הקרן מיצרת במו ידיה מאבקים כנגד המדינה מתוך המדינה בשליטת גורמי חוץ שוטמי ישראל.

הקרן מקדמת גם מאבק לפלורליזם דתי מתוך הנחה כי החלשת הזיקה לדת והמסורת היהודית תנתק את הקשר של העם היהודי לארץ ישראל ותקל על הקמת מדינת כל אזרחיה אשר תהפוך במוקדם מאשר מאוחר לבעלת

צביון פלשתיני מוסלמי. למשל גילעד קריב, מראשי התנועה הרפורמית בישראל היה מראשי תומכי מאבקה של ויקי כנפו (הניתמך ניכבדות על ידי הקרן) והוא מראשי חותמי מסמך נוסייבה-עמי איילון.

הנה מספר דוגמאות נוספות לנושאים המדוברים:

א3. מאבק הקשת הדמוקרטית המזרחית לפיתוח באדמות הקיבוצים קשור, מתוזמן ומוכוון על-ידי הקרן החדשה ושת"ל. להערכתם (הנכונה בבסיסה) חלק מעוצמתו של המפעל הציוני נישען על בסיס התנועה הקיבוצית ועירעור חוסנה של התנועה הקיבוצית יערער, כפועל יוצא, את חוסנה של מדינת ישראל.

ב3. ישנם ארגונים ערביים רבים הפועלים במימון הקרן, אשר כל ייעודם הוא מאבק משפטי, חברתי ופוליטי לטובת הקצאת אדמות להקמת הקיימת לישראל לערבים. לדוגמה: **אגודת הארבעים** – להכרה בישובים ערביים, **המרכז הערבי לתכנון, המרכז למאבק בגזענות נגד החברה הפלשתינית בישראל, עדאללה** – לה מיוחס בג"ץ קציר במקרה קעדאן, **מוסאוא, קרן אל אונה** ועוד ועוד.

ג3. פסק דין קציר (קעדאן), מאבק בו שותפה הקרן, הוא דוגמא למגמה זו, וחמור מכך, הוא מראה כיצד בית המשפט העליון במדינת ישראל הפנים מגמה זו ופוסק בצורה כזו ההופכת את כל הפרויקט הציוני ללא מוסרי.

ד3. ארגוני איכות הסביבה, אשר רובם מנהלים בעצת שתי"ל וממומנים על-ידי הקרן החדשה, מתנגדים בכל האמצעים לכל התיישבות יהודית בגליל ובנגב במסגרת המאבק בנושא איכות הסביבה, מפעילה הקרן **קואליציית ארגונים** בכל רחבי הארץ. גוף מרכזי בקואליציה, הוא, למרבה התדהמה, **'החברה להגנת הטבע'** (הממומנת במיליונים רבים על-ידי המדינה) המשמשת כ"אידיוטס המועילים" בשרות הקרן בבלי משים. עדות לכך ניתן למצוא במלחמתם התמורה של "אקולוגים" מהאירגונים לעיל בק"ל המיערת את דרום הר חברון ואזור יתיר בנגב משך שנת 2008, בטענה המופרכת כי היעור, רחמנא ליצלן, ידחוק את רגלי עדרי הבדווים דרומה.

ד3.1. תחת הכותרת היפה שמאחורי קואליציית האירגונים בניהול שתי"ל מסתתרת המטרה האמיתית. תפקיד הקואליציה הוא למנוע ולעכב פרויקטים של בנייה יהודית בשטחים שבתחומי הקו הירוק (במו גם באיו"ש) שהקרן מיעדת לערביי ישראל. הקואליציה מתמחה בפעולות מחאה ובבגצים ובעיקר היא מתמחה בהגשת עררים לוועדות מחוזיות שונות ולוועדות תכנון ארציות בכדי לעכב פרויקטים יעודים יהודיים אלו. בקואליציה חברים, מלבד החברה להגנת הטבע, גם שאר ארגונים המפוקחים וממומנים על-ידי הקרן: **אדם טבע ודין, ארגוני הגליל, גרינפיס, מטה ירוק, התנועה לאיכות השלטון, מגמה ירוקה, פעולה ירוקה, הקשת הדמוקרטית המזרחית** ועוד.

4. הציונות, בהגדרה מצמצמת, היא תנועה שמטרתה יצירת בית לאומי לעם היהודי בארץ ישראל. **"הקרן החדשה לישראל"** עוסקת גם היא בחלוקת אדמות לתושבים בארץ ישראל. אלא שמטרתה הפוכה. היא שואפת להעביר אדמות מדינה לידי הערבים תושבי הארץ. הקרן עמדה מאחורי תביעתה של הקשת הדמוקרטית המזרחית והחברה להגנת הטבע, שני ארגונים הנתמכים על-ידי הקרן, נגד "החקיקה לעיגון זכויות החקלאים בקרקע", חוק שנועד לאפשר הפשרת קרקעות לבניית התיישבות יהודית בנגב ובגליל על אדמות שאינן חקלאיות יותר.

5. לכאורה המוטיבציה מדריכת הקרן הינה צדק חברתי שנומק בהשוואת תנאים בין התנועה הקיבוצית לעיירות הפיתוח, אולם במסמך של הקרן על הקרקעות מינואר 2001, נכתב ביחס לחוק הקרקעות החדש לעיל העוסק בעיגון זכויות החקלאים בקרקע כך: **"אם החוק יתקבל יעברו אדמות מדינה בהיקף עצום למגזר החקלאי היהודי, ומכאן שלא ניתן יהיה עוד למוסרן (או להשיבן) ליישובים ערבים"**. כל תוספת מיותרת, הכוונה והמניעים ברורים בתכלית.

6. קרן "לאו" (חוק), המממנת איתור עדים אשר יסכימו לתבוע ולהעיד כנגד קציני צבא ישראלים ב"עוון פשעי מלחמה". הקרן ממומנת ישירות על ידי "קרן פורד" מיועדתנו האנטישמית וזאת בעידוד ובברכת ארגונים אחרים ממומני "הקרן החדשה לישראל" ואחותה הקטנה "קרן שפע", כגון: "יש-גבול", "בצל"מ, האומץ לסרב, תעיש וכדומה כאשר לכל אלו משמשים כמטריית הגנה ומימון "מרכז פרס לשלום" ואירגונים אחרים ממומני "האיחוד

האירופי". מפעולות קרן "לאו" ו"קרן פורד" ניתן למנות גם איתור עדים בבליה כנגד קציני צבא ישראלים ואירגון ומימון אוסף השיטנה כנגד ישראל בועידת 'דרבן' שבדרום אפריקה באוגוסט 2001.

7. **תנועת "שלום עכשיו"** – שמה לה למטרה לכפות על ממשלות ישראל בצורך בפיוס עם העולם הערבי

דרך החזרת שטחים. התנועה אינה מציינת זאת אך פועלת באורח חתרני ובילתי חוקי (ראה להלן) תוך היותה הלכה ולמעשה (לכאורה), "סוכן זר" בשרות ה- ס.י.א.י וקרן פורד

שלום עכשיו سلام الآن **PEACE NOW**

האמריקאית בנוסף לאלמנטים מהאיחוד האירופי הפועלים במחשכים כנגד קיום מדינת ישראל כמדינה יהודית ריבונית.

יצוין כי אירגון **שלום עכשיו** אשר הוא מיוזמי ומקימי "הקרן החדשה לישראל" עבר (לכאורה) משך שנים רבות על החוק האמריקאי (שם בעיקר פועלת הקרן בנוסף לשטח ישראל כמובן), כמו גם הישראלי בכך שהצהירה, בהתאם לתקנות מיסוד עמותה בשתי המדינות, כי הכספים הנתרמים מיועדים לאירגון פיקטיבי בשם "ש.ע.ל. מפעלים חינוכיים" המיועד לפעולות חינוכיות בישראל כפי שדורש חוק התרומות האמריקני, בעוד שפעולת הקרן הינן כל דבר למעט פעולות חינוכיות.

יצוין גם כי אירגון "שלום עכשיו" מופיע בפני בית דין גבוה לצדק בישראל בעשרות עתירות כצד משפטי לכל דבר, אך משחרג מהחוק והוגשה תלונה כי "הכיצד זה גוף שאינו בעל מעמד משפטי טוען בבג"צ וכי יש בכך עברה לכאורה על החוק" (הישראלי, על החוק האמריקאי עבר מאז שנים), ומכאן כי "ש.ע.ל. מפעלים חינוכיים" חסר כלל זכות עמידה בבג"ץ עבר כל הנושא מעבר למסך הרדאר של שלטונות המשפט הישראלי (האם כאן לפנינו התנהלות של "גרד את גבי ואגרד את שלך?").

חמור מכך, בג"ץ לא מצא דופי בכך ולא הורה למשטרת ישראל לפתוח בחקירה כנגד האירגון בחשד להונאה ולביצוע מעשה פשע לכאורה כנגד שילטונות ישראל וארה"ב כאחת. ברי הוא כי הבג"ץ הישראלי התמם והעמיד פנים כאן והתעלם מהמעבר על החוקים הישראלי והאמריקני ובכך הפך עצמו הבג"ץ לשותף לדבר עבירה, כדי ביזיון וקצף (שוב "גרד את גבי ואגרד את שלך?").

השימוש בשם "ש.ע.ל." הינו לכאורה מעשה רמיה וגניבת דעת הציבור ובית המשפט הישראלי יחדיו, באשר תנועת "שלום עכשיו" הינה תאגיד בילתי חוקי במדינת ישראל.

נציין גם כי פעולת האירגון בניגוד לחוק לא אפשרי כי נעשתה ללא ידיעתו של ערן שנדר פרקליט המדינה באשר שנדר היה ממקימי "שלום עכשיו". נוסף גם כי שרת החינוך יוליה תמיר גם היא ידעה על דרכו הניפשת של האירגון באשר אף היא היתה ממקימי "שלום עכשיו". מכאן שקיימת כאן ברית של גנבים לכאורה או מוטב לקרוא "אירגון לשם פשיעה" המכסה עקבות פשעיו לכאורה, עקב מעמד חבריו בשלטון. ללא ספק נוכל לטבוע מונח חדש בפוליטיקה הישראלית בשם: קשרי "שמאל-שילטון", בדומה ל"הון-שילטון", "מדיה-שלטון" ואחרים.

ברי הוא כי איסוף מידע על ידי סוכנים זרים, אזרחי ישראל, מתוככי ישראל, למען גורמי חוץ (האיחוד האירופי, ה- ס.י.א.י ומשרד החוץ האמריקאי) אינו נחשב כלל וכלל כפעולה חינוכית. יצוין גם כי למרות שהנושא נחשף קבל עם ועדה בסוף 2007 ואף פורסם בהרחבה במספר עיתונים הרי שלא ננקטו כל פעולות שהן להפסיק את פעולתו של האירגון אשר פועל (לכאורה) באורח פלילי.

ניתן להסביר זאת שוב בכך שאירגון ה- ס.י.א.י האמריקאי שהוא המממן הגדול ביותר של קרן פורד אשר היא המממנת הגדולה של "הקרן החדשה לישראל" אשר הוקמה כאמור בעיקרה על ידי "שלום עכשיו", היפעיל לחץ מתאים על פוליטיקאים בישראל (אשר אפשר וחברים גם ב"מועצה ליחסי חוץ"), אשר הינחו הפרקליטות לפטור את "שלום עכשיו" מתביעה משפטית בעודו עושה זאת גם מהצד האמריקאי. מה חבל כי נושא זה לא הועבר כתביעה למבחן בג"ץ כפי שראוי היה להעשות. יש להזכיר כאן וכלל שלא בהקנטה אלא עובדתית, כי ארגון "שלום עכשיו", רוממות החוק בגרונו כאשר נוגע הדבר במתישבי אי"ש בעוד שרואה עצמו כמורם מעל החוק בכל הנוגע אליו עצמו, אכן הצביעות והציניות במירעה.

ואכן, לאחרונה הוגשו תלונות לרשויות החוק בישראל על ידי 'רשם העמותות' בטענה כי אין התאמה בין פעילות "שלום עכשיו" לבין מטרותיה הרשומות של העמותה (שאותה מממנת עמותת "שעל מפעלים חנוכיים" לפי שיטת "הדלת המסתובבת" או "השקשוקה"). מסיבה זו המליץ רשם העמותות בספטמבר 2008 על פירוק התנועה ובכך, קיבלנו את מנכ"ל האירגון מחוסר העבודה זה מקרוב, יריב אופנהיימר, כמועמד לכנסת מטעם מפלגת העבודה. אכן כשל טקטי של "העבודה" ואילו אנו, הציבור בישראל, נפלנו מהפח אל הפחת. אמנם ניתנה הוראת פרוק לאירגון "שלום עכשיו" אך החבורה הפלילית (לכאורה) שניהלה אותה יצאה ללא פגע וללא תביעות פליליות כנגדם כפי המתחייב מחוקי מדינת ישראל וארה"ב (והסיבה? כפי שצויין לעיל). נראה כי תנועת העבודה נוקטת במדיניות מגונה של תיגמול אנשים השנויים במחלוקת. מכאן שיש למפלגה להלין רק אל עצמה (ראה הערכים בספר זה: קסטנר, יוליה תמיר, טדי קולק ואופנהיימר, בנוסף לאחרים).

הערה: בזמן מלחמת העולם השנייה הקימו סוכנים נאצים באנגליה אירגון בשם "שלום עכשיו" במטרה להחליש את מוטיבצית הלחימה של האנגלים. הבה ונחסוך במילים כאן...

בין השנים 2001-1997, על פי פקודת מס ההכנסה האמריקני דיווח אירגון "אמריקנים למען שלום עכשיו" כי הרים תרומות באותן השנים עבור ארגון "שלום עכשיו" בישראל בסך: 3,830,295 דולר. שלום עכשיו דיווחה לשלטונות ישראל כי קיבלה אך 2.2 מיליון דולר. אנו מאמינים כמובן לאירגון האמריקני. יצוין כי אירגון תרומות זה "אמריקנים למען שלום עכשיו", עליו נימנה גם כיו"ר לשם כבוד הנשיא לשעבר ביל קלינטון, הינו אך אחד מתוך עשרות אירגונים תורמים ל"שלום עכשיו" והעיקרי בהם הוא כמובן מיוזעו "הקרן החדשה לישראל" ומדינות האיחוד האירופי.

לאור ביקורת הולכת וגוברת על פעולות החתרנות של אירגון "שלום עכשיו" בתוככי ישראל, תוך שניכר כי ריחו החל ניבאש בעיני הציבור הישראלי עם חשיפת פעילותו החתרנית כמו גם העובדה כי ניתפס בקלקלתו בכך כי היצהיר כזב לגבי פעילותו על מנת לאפשר קבלת כספי אתנן מאירגונים שוטמי ישראל, החל האירגון להעתיק יותר ויותר את פעולתו לארה"ב (היכן שהחל פעילותו לפני כ-25 שנים יחדיו עם "הקרן החדשה לישראל"). נראה כי החליט מי שהחליט באירגון כי משתלם יותר לעבוד מול חוסיין אובמה ("הפלסטיני") מאשר להתרוצץ על הגבעות תוך מרדף חסר תחילת אחר נערי המתישבים ביהודה ושומרון. האירגון משתף פעולה בכך עם חתרן בילתי נילאה אחר, הלא הוא מיוזעו הידוע לשמצה יוסי ביילין. את המסד לחתרנותו של ביילין נגדנו בווינגטון ערב עליתו של ממשל אובמה לנשיאות הכין "שלום עכשיו".

נכון להיום פועל אירגון "שלום עכשיו" במלא המרץ כלובי אנטי-ציוני בתוככי הממשל האמריקני בווינגטון. האירגון היכשיר את מסע התעמולה של יוזמת זנבה בראשות חתרן בילתי נילאה אחר הוא הביילין בעבור מקבלי החלטות בבירה האמריקנית ובייחוד חבורת "הישראלים" שם כדוגמת "העולץ" רם עימנאל ואחרים.

8. **ארגון "תעיוש"** (תרגום – "חיים יחד") – מתמקד בפעולה למען הפלסטינים וערביי ישראל כמו גם במחאה נגד פעולותיה של ממשלת ישראל. הארגון אמון על יצירת פרובוקציות וליבוי יצרים בין המתנחלים לפלסטינים באזור הר חברון, מביים כריתת עצי זית או מהומות מפוברקות עקב מסיק זיתים, מעודד חיכוכים בין הצדדים ומוביל להתנגשויות אלימות (ראה ויקיפדיה). קשרו של תעיוש ל"מרכז פרס לשלום" (הממומן ניכדות על ידי "הקרן החדשה לישראל") הינו באמצעות אביו של מנהל המרכז רון פונדק, הוא הרב בנט פונדק, יחדיו עם אביו של מיכאל מליאור, הוא הרב הנריך מליאור המנהלים מסע התרמות למען "תעיוש" בדנמרק והעבירו לבנקים בישראל (בנק הפועלים, סניף 574, מספר 160213) תרומות בסך מאות אלפי שקלים (בערכי 2003) בעבור פעילות אנטי ציונית זו. חשוב לציין כי באותו זמן לא היתה תעיוש רשומה כעמותה בישראל כחוק, דבר המהווה (לכאורה) עבירה פלילית.

9. עמותת "עדאללה" – (צדק בערבית) – המרכז המשפטי לזכויות המיעוט הערבי בישראל. "הקרן

החדשה לישראל" המממנת העיקרית של העמותה טוענת אמנם כי עמותה זו "מגינה על זכויות האדם בישראל" אך העמותה פועלת בלבדית וחד צדדית למען חתירה תחת אושיות הלאום היהודי בארץ ישראל בנצלה ובהשתמשה בדמוקרטיה הישראלית על מנה להחריבה מבפנים ובכך לקדם השתלטות פלסטינית כוללת על המרחב בין הנהר לים. עדאללה הוא ארגון משפטים שבחלקם הגדול הוכשרו לנושא זכויות האדם ולאנטי לאומיות ישראלית-יהודית על ידי "הקרן החדשה לישראל" במרכזי שיטנה אקדמים כנגד ישראל

באירופה וארה"ב. העמותה מתפקדת כחוד החנית של המגזר הערבי בזירה המשפטית אשר נועד להביא לרפורמות מקיפות, פרו-פלסטיניות, בחברה הישראלית באמצעות הגשת עשרות תביעות בלג'צ' כחלק מלחץ מתמיד של הקרן בנתיב עוקף הממשלה המסורתית, הוא בית המשפט העליון. אותו ארגון "עדאללה" מפרסם דוחות בינלאומיים במרווחי זמן קצובים המכפישים את מדינת ישראל בעולם בקוראו להגן על הערבים מ'פשעי המלחמה' של ישראל, ממדיניות "האפרטהייד" וה'אפליה' שלה, מ'פשעים כנגד האנושות', מן "הכיבוש הבילתי חוקי" ועוד. אחד מבוגרי תוכנית המשפטים הינו מוחמד דחלה אשר מתפקד כמנכ"ל ארגון עדאללה ואחד מחברי ועדת ההיגוי של תוכנית המשפטים.

נסבר את האוזן אם נזכיר כי "עדאללה" שימשה במכשיר עיקרי בידי ח"כ עזמי ביסארה למימון ואירגון פעולותיו אשר נימצאו מאוחר יותר כאנטי-ישראליות קיצוניות כך שמצא עצמו חייב להימלט מאימת החוק הישראלי למדינות המפרץ.

תקציבה של העמותה בסך כ- 900,000 דולר לשנה ניתרם במשותף על ידי "הקרן החדשה לישראל" ו"קרן פורד" בנוסף על ארגוני זכויות אדם גרמנים, אמריקנים וצרפתים. דרישה לחקירת אי סדרים בפעילות העמותה על ידי רשם העמותות נידחתה על ידי העמותה שאף פצחה במסע בין-לאומי וישראלי כנגד הדרישה. העמותה היצליחה בכך, אברהם פורז ממפלגת 'שינוי' מנע למעשה כל חקירה וגנז הדרישה לכך (יסיק הקורא את שיסיק מהתנהלות זו).

10. **הערה** - התייחסות בתרומות מגיעה לגבהים חדשים (ראה ערך הון-שילטון) משניזכור כי "הקרן החדשה לישראל" תורמת גם למפעלים חברתיים לגיטימיים המנוהלים בידי משרד הפנים כמו גם אלו של משרד החוץ הישראליים ואלו נימנעים לכן להתעמת עם פעולת הקרן הנימצאת בחלקה בתחום האפור ואף השחור של החוק. זווית הראיה המאצילה גוון של שלמוני שוחד ברמה הממשלתית על מנת לשכך פעילות נגד רישמית ישראלית אינה מופרכת כלל וכלל. בהחלט ניכרות כאן עיקבות פעילות וחבור הון והשלטון על מנת להשיג יתרונות פוליטיים. הקרנות הניזכרות פועלות בברכת הממסד האמריקאי (ה - ס.א.א. ומחלקת המדינה הניזכרים לעיל) ובכך מאצילות על פעולת הקרנות תדמית של מגבית צדקה יהודית. לדוגמא, "הקרן החדשה לישראל" טורחת להזכיר בדוחות המופצים לתורמים כי אירגון "עדאללה" "מגן על זכויות האדם בישראל". יש להניח כי באם היו התורמים היהודים מודעים לפעולותיה האמיתיות של הקרן בישראל לא היו שולפים ארנקיהם לטובתו של אירגון זה.

11. **שתי"ל** - הזרוע הביצועית של "הקרן החדשה לישראל", תורמת אף עבור אירגונים בעלי אוריאנטציה

סיעודית התנדבותית לגיטימית בציבור היהודי אך מערבת עזרה נחוצה לניזקקים זו, החשופה לאור השמש, בגוון פוליטי ברור תוך ריקוד ציני על צרכי הניזקק, לשם קידום מטרותיה הפוליטיות במחשכים. האגודה מעלה על נס את האינטגרציה בין יהודים לערבים אך מהפן של השתלבות היהודים במרחב השמי הערבי תוך מחיקת הזהות הלאומית היחידית. במעשה אלו קיים דימיון בין פעולות שתי"ל לבין פעולות המיסיון הנוצרי בישראל, שניהם מנסים למחוק הרי לכל בר-בי-רב חייב להיות ברור כי באם אכן תימחק הזהות היהודית יהפוך ציבור הפרטים המזוהה כיהודים כיום בארץ ישראל לכזה אשר ייטמע במרחב השמי הערבי ועם חלוף הדורות יהפוך לציבור ערבי אוטנטי, ממש כפי שאירע עם חלקים מסוימים מערביי א"ש אשר סביר להניח כי בעברם הרחוק אפשר והיו

יהודים שניטמעו. המצב גם דומה בחלקים מאומות האיטלקים והספרדים לדוגמא אשר שם יהודים אוטנטים היו בעברם ואיטלקים או ספרדים הינם בהווה (מחקר מדצמ' 2008 מצא כי כ-20% מהספרדים דהיום נושאים כרומזום בעל אפיון יהודי אשר שורשיו באנוסי ספרד, בנוסף ל-11% ספרדים אחרים הנושאים כרומזום אומאיי-ערבי סורי, זכר לכיבוש ספרד הערבי על ידי בית אומאיה).

פעילות ארגון שתי"ל ניבנית על הריק השלטוני הקיים במקומותינו כאשר הדאגה לאזרח ורווחתו אינה בראש מעייני השלטון ובכך פרוצה הדרך לאירגונים וולנטרים, חוץ פרלמנטרים, לתפוש את תפקידו המסורתי של השלטון. הארגון מעניק תמיכה מקצועית, מוסרית ומוניטרית לכ-6300 אירגונים ועמותות חוץ פרלמנטריות בישראל (הנתון לקוח מאתר שתי"ל), המעסיקות עשרות אלפי מועסקים—בילתי יצרנים בעליל-החבים קיומם, נאמנותם והאוריאנטציה הפוליטית שלהם לשתי"ל, ממגוון תחומים כגון: איכות הסביבה, בריאות, גישור פערים חברתיים, דו-קיום, העצמה כלכלית, זכויות אזרח, חינוך, יהדות, פלורליזם, רווחה, שיתוף פעולה ישראלי-פלשתיני, שלום, תרבות, וספורט.

עיון שיטחי במטרות העמותות הניתמכות יעלה מטרות לכאורה נאצלות עיון מעמיק יותר יעלה כי העזרה והתמיכות ניתנות תחת חשבון אידאולוגי, ופוליטי, ציני, תועלתי וקר. הארגון ניכנס לסדק הרחב אשר בין שילטונות המדינה לאזרח ומנצל את אזלת היד הממשלתית בכל הנוגע לאזרח ומצוקותיו על מנת לפורר את הקשר שבינו למדינתו ולאמונתו ובכך להביא את ישראל כנועה ומוחלשת לשולחן המשא ומתן עם הערבים והפלסטינים ברוח האג'נדה של "מחלקת המדינה" והסי.איי.א. האמריקנים הגורסים כי ישראל היא המקור לכל צרות העולם בכלל וארה"ב בפרט (ראה הדו"ח המכונן והמלצות ג'ימס בייקר לשלטונות ארה"ב מתחילת 2008).

יש לציין כי כל אותם עשרות האלפים-מועסקי העמותות הבילתי יצרנים, המתפרנסים יפה-יפה על בירכי "הקרן החדשה לישראל" באמצעות שלוחתה, ארגון שתי"ל, הם העומדים בראש הצעקנים, המצביעים לשלילה והמגדפים אותם אברכים אשר תורתם אמונתם, בעוד הם עצמם ניתמכים לפרנסתם ממקורות אנטישמים, שוטמי ישראל מעבר לים. נציין גם כי ההרכב האנושי של אירגוני הסרבנים והמשתמטים משרות צבאי בתואנות מתואנות שונות, המוציאים דיבת ישראל רעה מעל כל במה בארצות הים, בא מאותם אירגוני "הפיוס, השלום, האחווה והדו-קיום" הממומנים באורח ניכבד ביותר מאותן קרנות שיטנה בעוד אשר מספר המשרתים הדתיים, הכיפות הסרוגות והחרד"לים בצה"ל עבר כבר את המחצית. אכן הגמל אינו רואה דבשת...

מובן כי אירגון שתי"ל מקפיד לפעול במסגרת השיטה הדמוקרטית, אך זו אותה שיטה דמוקרטית אשר בדומה לשיטה הגרמנית של שנות השלושים איפשרה למיפלגה הנציונל סוציאליסטית בגרמניה לתפוש את השלטון כך שאין לנו להתרשם עמוקות יתר על המידה מעובדת היותה "דמוקרטית". קיימים קווי דימיון רבים מדי בין חולשתה ורפיסותה של דמוקרטיית ווימאר הגרמנית של שנות העשרים ותחילת שנות השלושים למאה הקודמת לבין זו הישראלית בימינו. בשתייהן, חולשתן וליקוייהן איפשרו למהרסים ולמחריבים מבפנים לתפוש את השלטון (כאשר איננו מותחים קווי זהות ולו בשמץ בין אופיים של המחריבים מכאן ומשם).

לגנותה של "הקרן החדשה לישראל" ושלוחתה אירגון שתי"ל יש לציין כי פעולותיהם המבטאות את האידאולוגיה האמיתית מאחוריהם נעשות במסתרים, במחשכים, בסיגנון "אחד אחד ובאין רואה". ברי הוא כי היגיעו למסקנה (או שזו מסקנת שולחיהם האמונים על חתרנות במדינות יעד מחוץ לגבולות ארה"ב) כי פשוט וזול יותר ליצור את חיבורי הון-שילטון ובכך לנתב את הפוליטיקה הישראלית לרצונם מאשר לעמוד למשפט הבוחר העלול ליטות לכיוונים שאינם רצויים לטעמם. נציין כי עליית הימין השפוי בישראל תחשב לכישלון חמור בידי אלן נשים לב להסתה כנגד הימין (המתזמרת במשנה מרץ על ידי עמותות ואירגונים ניתמכי שתי"ל) עם פרוס הבחירות הקרבות (פבר' 2009), ונסיק מסקנותינו.

דוגמא לנאמר לעיל: מרבית תורמי הקרן לא ידעו כלל ששמאי ליבוביץ', פרקליטו של מרוואן ברגותי ושל רבים מפעילי, ISM (אירגון בין-לאומי אנטי ישראלי קיצוני) נשלח על חשבונם לוושינגטון מטעם "הקרן החדשה לישראל". הדבר נודע באקראי כשעורך הדין התל-אביבי פירסם מאמר בעיתון אמריקני, בו קרא להטיל סנקציות על ישראל. "במשך עשרות שנים, הצבא הישראלי, הממומן מכספי משלם המסים האמריקני ומצויד בנשק

אמריקני וטכנולוגיה אמריקנית, הרג, הטיל מום, היכה ועינה עשרות אלפי אזרחים פלשתינים", כתב ליבוביץ'.
עורך הדין הישראלי קרא להעמיד לדין את מפקדי צה"ל משום שביצעו פשעים נגד האנושות, גינה באורח דומה ושווה את פעולות צה"ל למול פיגועי הטרור והביע תמיכה בסרבנות לשרות בצה"ל.

13. **מחסום ווטש** – סניף נשים בשחור. מחסום 'watch' הוא, לכאורה, עוד ארגון זכויות אדם, המתעד התנהגות "לא-נחמדה" של חיילי צה"ל כלפי ערבים לא-חמושים ומדווח עליה למפקדיהם, לעיתונות, לפוליטיקאים ולמדינות אחרות בעולם. ההתמחות של 'מחסום ווטש', כפי שניתן ללמוד משמו, היא מחסומי צה"ל ביש"ע. הארגון מונה, לטענת הדוברת שלו, יותר מ-300 מתנדבות, אשר מתפרשות מדי יום, במשמרת בוקר ומשמרת אחר-צהריים, במחסומי צה"ל ביהודה ושומרון. כל מתנדבת עובדת משמרת אחת לשבוע. באם דומה והמציאות במחסומי צה"ל אינה מסוכנת ומתסכלת דיה, מגיעות לשטח נשות ארגון השמאל הקיצוני 'מחסום ווטש' ומפריעות לחיילים למלא את תפקידם. מנהיגות הארגון, שאינו מקבל גברים לשורותיו, מחזיקות בעמדות פמיניסטיות קיצוניות שמאחוריהן מסתתרת אידיאולוגיה מרקסיסטית. קציני צה"ל בכירים מקבלים אותן לפגישות, האגודה לזכויות האזרח העניקה להן פרס, אבל הניסיון מעסקת ג'יבריל ומהנסיגה מלבנון מוכיח עד כמה התבוסתנות הפמיניסטית המאורגנת היא אפקטיבית ומסוכנת. לעומתן, פעילות 'נשים בירוק' בעלות האוריאנטציה הימנית ערות לסכנה, ומתגייסות להגן על החיילים מפני המתקפה המוראלית של נשות השמאל. למותר לציין כי פעילות אירגון "שחור" זה ממומנת בנדיבות רבה על ידי "הקרן החדשה לישראל" ואלמנטים שונים מהאיחוד האירופי.

14. **אומץ לסרב** – תנועת סרבנות פוליטית בישראל המעודדת סירוב לשרת בשטחים מטעמי מצפון על רקע פעולות צה"ל בזמן אינתיפאדת אל-אקצא ולאחריה. מטרת התנועה הינן לכאורה נאצלות (למרות שאינן חוקיות בעליל מפאת שפעיליה מסיתים להשתמטות מצה"ל באמצעות סרבנות), אך משמביאים בחשבון כי חברי התנועה מוציאים דיבת ישראל רעה גם מחוץ לגבולות המדינה בארצות האיחוד האירופי וצפון אמריקה, הרי שהתמונה מתקדרת מעל פעילות התנועה. דוגמה להתנהלותה הינה כנס התנועה בקיבוץ כפר מסריק אשר הוזמן ותוזמן על ידי סרבן שרות ידוע חבר הקיבוץ. קיבוץ כפר מסריק אירח קיטנה של הפלג הצפוני של התנועה האיסלמית (השוללת בתכלית השלילה את קיומה של מדינת ישראל היהודית) כאשר אימו של מארגן הכנס מובילה בהצלחה פרוייקט התרמה למען "אחינו ושותפינו הפלשתינים" (כפי שהם פירסמו). האם אפשר וסליקי נשק רבים עדיין ממתנים ליום פקודה באי אלו מקיבוצי השומר הצעיר?

15. **מרכז מוסאוא** – "מטרת הארגון – השגת שוויון חברתי, תרבותי, כלכלי וזכויות פוליטיות עבור אזרחי ישראל הערבים". הלכה ולמעשה, מוסאוא הינו עוד אירגון אשר מפיץ ניירות עמדה השוללים את קיומה היהודי של מדינת ישראל ומקדמים יצירת מדינת כל אזרחיה בתחום הקו הירוק. גם אירגון זה שולח משפטים במימון "הקרן החדשה לישראל" על מנת לרכוש אוריאנטציה פלסטינית, אנטי ישראלית ולחזור לפעילות באירגון בארץ. בנוסף ל"קרן החדשה לישראל" לעיל, קיימות קרנות רבות נוספות התורמות למרכז כגון: קרן פרידריך אברט, קרן מוריה, קרן אברהם, קרן היינריך בל, משרד החוץ של הפדרציה הגרמנית ושגרירות הולנד.

16. **אנרכיסטים נגד הגדר** – על אירגון קיקיוני זה אין להכביר מילים רבות. מטרתם אחת, לזרוע אנרכיה שמאלנית רדיקלית פשיסטית במדינת ישראל והגדר על הקו הירוק היא אך התרוץ לכך. כדוגמת ארגונים אחרים ממומנת פעילותם על ידי "הקרן החדשה לישראל" כמו גם האיחוד האירופי. נביא אך ציטוט אחד מדואר אלקטרוני של אנרכיסטים נגד הגדר כדלקמן: "הדרך להשמדת יהודים עוברת ותלויה באחדותנו – חיסול המדינה היהודית יתאפשר רק אם נשלב ידים ביחד". והמבין יבין.

17. **שוברים שתיקה** – הוא ארגון של חיילים משוחררים ששם לעצמו מטרה להפיץ בקרב תציבור הישראלי מידע על "העוולות" שלטענתם מבצעים צה"ל והמתנחלים בשטחים. הארגון הוקם על ידי מספר לוחמי צה"ל, בני גרעינים ששרתו בגדוד 50 בשטחים, בעיקר בחברון וחוו לדבריהם חוויות קשות בעת שרותם הצבאי, במיוחד במהלך האינתיפאדה השנייה. למעשה עוסקים חברי האירגון במירוק מצפונם האישי על חשבון פגיעה

בתדמיתו של צה"ל, המתישבים ביהודה והשומרון וישראל. יש בפעילותם סוג של צביעות, שכן אם היו חברי הארגון עדים למעשה עוול או ביצעו מעשה כזה, היה עליהם לדווח זאת למפקד הממונה עליהם או למשטרה הצבאית ולשאת בעונש, או לחילופין לסרב לבצע פקודה שדגל שחור מתנוסס בעליל מעליה. חברי הארגון מרבים לסייר באירופה ובאמריקה הצפונית להציג תמונות, סרטונים ומצגות המציגות את צה"ל באורח שלילי, קלגסי, חד צדדי (כאשר הם נימנעים באורח גורף מהצגת תמונה מאוזנת ואובייקטיבית), כצבא כובש וסדיסטי כלפי האוכלוסיה האזרחית בשטחים. בפרט נוהגים חברי ארגון זה הממומן בנדיבות רבה על ידי האיחוד האירופי ו"הקרן החדשה לישראל" לשאת הרצאות רבות לפני הקהילה היהודית והישראלית הצפון אמריקנית. הפעילים נוטים להתז ארסם כנגד ישראל בקנדה אשר בצפון אמריקה, נראה כי נסיונם מראה להם שבביצים סרוחות לא ייתקבלו שם, נהפוך הוא, או לאותה הבושה, הם מתקבלים על ידי ישראלים יורדים בזרי פרחים, כגיבורי תרבות.

ככל הנראה התקבצו בצפון אמריקה אלמנטים ישראלים לשעבר (כמובן שלא כולם ועם אלה הסליחה) אשר תרומתם לביטחון ישראל היתה זעירה ביחס עוד במולדתם ומנסים למרק מצפונם, תוך שיבתם הרחק מישראל, בהבעת תמיכה בארגוני סרבנות בעלי אוריאנטציה שמאלנית קיצונית מתוך שחשים כי אינם ראויים (לכאורה) להבעת דעה "לוחמנית" הניתפסת כ'ימנית' רחמנה ליצולן. קהילות היהודים הוותיקים בצפון אמריקה נוהגים אף הם להזמין ולממן את משטיני ישראל הללו מאותן הסיבות המדריכות חלקים בקהילות הישראלים מאידך, חברי קהילות היהודים בארה"ב וקנדה הינם יהודים מסורתיים, מאמינים וחמים, רבים מהם ניצולי שואה או צאצאיהם, התורמים בנפש חפצה למען ישראל ומבדלים עצמם ממשטינים אלו. אמנם מארגני הארועים לעיל, חלקם אוטו-אנטישמים מובהקים, מקיימים לטענתם "דיאלוג על המצב הקיים" אך למעשה זו כסות מכובסת לשיטנת ישראל והוצאת דיבתה רעה. ללא כל ספק מצאו חיילים משוחררים מסוימים הקשורים עם "שוברי שתיקה" פרנסתם וברווחה באמצעות שיטנת והשמצת ישראל.

18. **ארגון בת שלום** – ארגון נשים פמיניסטיות רדיקליות אשר מאגד שני אירגונים שונים שהתאחדו בשנת 1994 לפעילות משותפת. הארגון כולל את ארגון בת שלום ממערבה של ירושלים וארגון "המרכז הירושלמי לנשים" במזרח של העיר. הארגון פועל במרץ לסיום מה שקוראות הן "הכיבוש" הארגון מפרסם רשימה של מפעלים ומוצרים משטחי איו"ש ורמה"ג אשר יש להחרים. רשימה זו סופקה לארגון ומסופקת לעיתים תדירות על ידי ארגון "גוש שלום" האולטרה קיצוני של אורי אבנרי. ארגוני 'בת שלום וגוש שלום ממומנים כמובן על ידי "הקרן החדשה לישראל".

19. **עמותת 'מועדון חלונות'** – מנוהלת בידי רותי עצמון – מקדמת בציבור הישראלי את רעיון 'זכות השיבה' הפלשתינית לארץ ישראל. העמותה, יחדיו עם מפלגת חד"ש הערבית, עורכת סיורי הכרות בכפרים ערבים נטושים כהכנה ל"שיבה".

20. **זוכרות** – היא עמותה ישראלית ותנועת שמאל קיצוני אנטי-ציוני שמטרתה להעמיק את מודעות הציבור היהודי בישראל ל"נכבה" ולקדם את "זכות השיבה" הפלסטינית לארץ ישראל. פעילותה המרכזית של העמותה היא הנצחת הכפרים הפלסטינים ההרוסים באמצעות שילוט באתרים שהוקמו על הריסותיהם. פעולת שילוט מסוג זה התקיימה בפארק קנדה, שהוקם על אתרי הכפרים עמאוס, יאלו ובית נובה, שנהרסו במהלך מלחמת ששת הימים, ובמקומות נוספים. בנוסף מפעילה עמותת "זוכרות" מערך סיורים בכפרים ההרוסים, מקיימת הרצאות, מפגשים ודיונים בנושא. זוכרות מקדמת הקמת מדינה פלסטינית על חורבות מדינת ישראל, זהו הפרוש היחיד אשר ניתן לתמיכה בזכות השיבה דהיינו, "זוכרות" מקדמת פעולת השמד נוספת של העם היהודי בארץ ישראל.

21. **הקרן לסביבה ירוקה** – עדות לפעולות הסוואה שנוקטת הקרן יחד עם נקיטת יוזמות אשר יחברו בין מטרתיה האמיתיות להלך הרוח "המהפכני" של ציבור צעירים שולי בישראל ניתן לראות בפעולות הקרן הבאות: בשנת 2001 הקרן החדשה לישראל, קרן דורות, קרן קמינגס וקרן קרב חברו יחד ליצירת הקרן לסביבה ירוקה

שותפות זו מביאה עמה תשומת לב ומשאבים חדשים לפעילות למען שמירה והגנה על איכות הסביבה בישראל ועל בריאות תושביה. איחוד קרנות ייחודי זה – הקרן לסביבה ירוקה (קלס"י) – מאפשר

לשותפים בו לחקור, לתכנן וליישם, בשיתוף עם ארגוני וחוקרי איכות הסביבה המובילים בישראל אסטרטגיה משותפת להתמודדות עם הבעיות החמורות והדחופות של הסביבה בישראל. היום השותפים בקרן הים 5 קרנות: קרן קרב, הקרן החדשה לישראל, קרן נתן קמינגס, קרן סבה וקרן מורנינג סטאר. גם כאן מנצלת הקרן את תמימותם של 'האידיאליזטים השימושיים' בתוככי מדינת ישראל על מנת לתעלם למטרותיה דהיינו הקמת מדינת כל אזרחיה בין הירדן לים התיכון.

22. **"שומרי משפט"** – רבנים למען זכויות אדם – אירגון קיקיוני של רבנים המטפל בזכויות הפלסטינים בשטחים שבשליטת ישראל. אמנם הכרזת הכוונות הינה אוניברסלית, טיפול בהפרת זכויות אדם, אך בפועל מטפל האירגון בזכויות הפלסטינים בלבד. האירגון ניתמך ניכבדות על ידי 'החברה החדשה לישראל'.

23. **המרכז הערבי לתכנון אלטרנטיבי** – המרכז עוסק בעיקרו בהקצאת קרקעות למגזר הערבי ובייחוד הרחבת השטחים המוניציפלים העומדים לרשות הכפרים. המרכז מתכנן נגיסה גדולה ככל האפשר ברזרבת הקרקעות העומדת לרשות המגזר היהודי והעברתה לידי המגזר הערבי כחלק מתוכנית כללית להפיכת מדינת ישראל למדינת כל אזרחיה דהיינו, מדינה בעת רוב ושליטה פלסטינים. תורמים ל"מרכז": "הקרן החדשה לישראל" קרן פורד, קרן אברהם, קרן הינריך בוייל.

24. **מדה אל-כרמל** – המרכז הערבי למחקר חברתי יישומי – הוא מכון מחקר עצמאי ללא מטרות רווח שנוסד בחיפה בשנת 2000. מטרת המרכז היא לעודד מחקרים יישומיים ותיאוריים על החברה הישראלית. מדה-אלכרמל מתמקד בצרכים החברתיים, החינוכיים והכלכליים של הפלסטינים בישראל, בזהותם הלאומית ובאזרחותם הדמוקרטית. כמו כן עוסק המרכז בנושאים רחבים הקשורים לזהות, לאזרחות ולדמוקרטיה במדינות רב-לאומיות. "המרכז" משמש הלכה למעשה את זרוע המחקר של וועדת המעקב של ערביי ישראל, מנפק ומספק מחקרים מנקודת השקפה הפלסטינית הלאומנית הבאה לקרקע את הלגיטימיות של מדינת ישראל כמדינת הלאום היהודי.

25. **האגודה לזכויות האזרח בישראל** הוקמה בשנת 1972. האגודה היא ארגון חברים (עמותה) שלא למטרות רווח, הפועל באמצעות צוות מקצועי קבוע המונה מעל 40 עובדות ועובדים ובסיוע עשרות מתנדבות ומתנדבים. האגודה לזכויות האזרח בישראל עצמאית לחלוטין בפעולותיה, כל משאביה הכספיים מקורם בדמי חברות ובתרומות מהארץ ומחו"ל. נציגי האגודה מגישים חוות דעת מקצועיות וניירות עמדה לחברי הכנסת ולקובעי מדיניות, משתתפים בדיונים של ועדות הכנסת, יוזמים דיונים בוועדות הכנסת ובמליאה, ולוקחים חלק בפורומים ציבוריים ובקואליציות של ארגונים המשתמשות (בין השאר) בכלים של חקיקה וקידום מדיניות כדי להביא לשינוי. שינוי זה מטרתו לנתב את פעולת המדינה לעבר אוריאנטציה גלובלית אוניברסלית המתעלמת באורח נחרץ מצרכיה המיוחדים של מדינת ישראל במרחב השמי. למרות הצהרת כוונות ראויה, הרי הלכה ולמעשה מנוהלת האגודה על ידי פעילים בעלי אגנדה ואוריאנטציה שמאלנית קיצונית העוסקים רובם ככולם בזכויות המגזר הערבי במדינת ישראל ואך בחלק קטן מפעילותם בזכויות בני המגזר היהודי.

הצוות הגדול של הפעילים בשכר מלא מנתב לפעילותו תרומות ניכדות ביותר מ"החברה החדשה" לישראל", קרן פורד, האיחוד האירופי, מדינות האיחוד האירופי ועוד רבים אחרים.

26. **במקום – מתכננים למען זכויות תכנון** – הוקמה במאי 1999 על ידי מתכננים/ות ואדריכלים/ות אשר

שמו להם למטרה לחזק את הקשר בין זכויות האדם ומערכות התכנון במדינת ישראל. 'במקום', כגוף מקצועי, חותרת למימוש הזכות לשוויון ולצדק חברתי לאוכלוסיה הערבית והפלסטינית בעיקרה, בנושאי תכנון ופיתוח ובהקצאת משאבי קרקע, ומסייעת לקהילות המצויות בעמדת נחיתות מקצועית, כלכלית או אזרחית לממש את זכויותיהן בתחום זה. בעמותה מועסקים כ-15 עובדים קבועים בשכר מלא ועוד כעשרים עובדים זמניים ומתנדבים לאגודה תורמים הגופים הבאים: קרן ריצ'ארד ורודה גולגמן, "הקרן החדשה לישראל", קרן ארתור גולדרייך, קרן פורטר, הקרן לבסיסבה ירוקה, קרן היינריך בל, P.E.F. Israel Endowment Funds Inc ואחרים.

27. **סיכוי – העמותה לקידום שיוויון אזרחי** – עמותת סיכוי היא אירגון אירגון משותף ליהודים וערבים למען

חברה אזרחית (פלסטינית ישראלית) אשר נוסדה בשנת 1991, במטרה לקדם שוויון מלא בין האזרחים הערבים-פלסטינים לאזרחים היהודים בישראל. לעמותה ועד מנהל משותף ושני מנהלים, יהודי וערבי.

בעמותה מועסקים כ-15 פעילים קבועים בשכר מלא ועוד כמספר הזה מתנדבים. האגודה ממומנת על ידי "החברה החדשה לישראל", P.E.F. Israel Endowment Funds Inc ואחרים.

28. **אגודת הארבעים** – האגודה להכרה בכפרים הערביים הלא מוכרים - האגודה אמנם נוסדה לכאורה על

מנת לפעול להכרת המדינה בכפרים ערביים שאינם מוכרים אשר תושביהם ניכסו אדמה שאינה ברשותם לעצמם והקימו באורח לא מורשה ושאינו חוקי כפרים ערבים על אדמת הלאום. מאידך, האגודה משתפת פעולה עם כלל הפעולות הערביות-פלסטיניות לאומניות בישראל כגון מחאות כנגד הריסות בתים וארועי "יום האדמה" שהינו ארוע לאומני קיצוני ערבי בישראל. פעולות האגודה ניתמכות בנדיבות על ידי האיחוד האירופי, "הקרן החדשה לישראל",

P.E.F. Israel Endowment Funds Inc

29. **האגודה הערבית לזכויות האדם בישראל** – לקידום זכויות המיעוט הפלסטיני בישראל.

האגודה משתפת פעולה עם עמותות ערביות נוספות בישראל על מנת להעצים ולהאדיר זכויותיהם של הערבים הפלסטינים בישראל. האגודה נהנית מתרומות נדיבות של החברה החדשה לישראל, שתיל, האיחוד האירופי

ורבים אחרים.

שמה של האגודה מטעה כמובן, מאחורי הקלעים פעולותיה נועדות למיצוב זכויות הפלסטינים בישראל כריבונים בבוא הזמן על מדינת ישראל.

30. **הועד הציבורי נגד עינויים** – הוקם בשנת 1990 על ידי גב' חנה פרידמן (מנכ"ל הוועד מהקמתו ועד

ינואר 2008). בין שאר המקימים והפעילים ניתן למצוא את פרופ' סטנלי כהן, ד"ר יהויקים שטיין, העיתונאי חיים ברעם, עו"ד אביגדור פלדמן, עו"ד מאזן קופטי, ד"ר רחמה מרטון, עו"ד נפתלי אור-נר ועו"ד לאה צמל, כולם ידועים משכבר בנטייתם השמאלנית קיצונית המרוכזת בלעדית בתמיכה בזכויות הפלסטינים.

בצד פעילות ראויה של "הועד" הגורסת כי עיניי עצירים, כולל ביטחוניים, אינם קבילים תחת משטר דמוקרטי, גלש הוועד לפעילויות בילתי תקינות כמו הגשת תלונות לאירגונים המאוגדים באומות המאוחדות מעל ראשה של מדינת ישראל וזאת למרות שזכו לאוזן קשבת, ניראה כי מעבר לדרוש, אצל הבג"צ הישראלי.

על התורמים לאירגון נימנים: "החברה החדשה לישראל" (כמובן), משרד החוץ האירי, משרד החוץ הנורווגי, הקרו לשלום במזה"ת, ממשלת הולנד, השגרירות הנורווגית בישראל ואחרים. התרומות הינן נדיבות ובשפע ומאפשרת קיום חסר דאגות לפעילי האירגון תוך שהינם משוטטים ברחבי העולם ומוציאים דיבת ישראל רעה.

31. **"יהודים יידי פלסטיין"** – הינו אירגון גג המאגד בתחומי אירגונים חוץ פרלמנטרים המרוכזים בעיקר בארצות הברית אך גם בקנדה ובאירופה. פעילותה של "הקרן החדשה לישראל" וקרנות דומות לה אינה מצטמצמת לתחומי ישראל אלא היא חובקת עולם ובאה להשפיע על העם היהודי כולו ולא רק על העם היושב בציון.

ברשימת האירגונים להלן נימצאים אירגונים אשר ללא תמיכת הקרן החדשה לישראל לא היו קמים ובוודאי שלא היו שורדים. אירגונים אלו מושכים תרומות של יהודים טובים וחמים המוטרעים להאמין באמצעות סיסמאות נכלוליות, כי הינם תורמים למען שלום במדינת ישראל אך למעשה הינם תורמים בעבור הרס מדינת ישראל כמדינת הלאום היהודי. בנוסף, על ידי הוצאת דיבת ישראל רעה גורמים אירגונים אלו במוצהר לחסימת תרומות ותמיכה לגיטימית במדינת ישראל.

מירב חברי ותומכי האירגונים להלן הינם צעירים יהודים אשר נולדו לאחר מלחמת ששת הימים אשר קשרם ליהדות רופף עד לא קיים כלל וכלל. האירגון נוסד בדנבר-קולורדו, ארה"ב, בשנת 2002 במטרה לאגד את כל הפעילים היהודים האמריקנים למען מדינה פלסטינית חופשית וכן למשוך אחרים שעדיין אינם פעילים למטרה זו.

מטרתו של האירגון להביא לנסיגת ישראל מהגדה המערבית וחלק את ירושלים בין פלסטינים ויהודים המטרות יכולות היו להחשב כהבעת דעות לגיטימית עד שמתברר כי חלקם הניכר של חברי הקבוצה תומך בביטול זכות השיבה היהודית וקיום זכות השיבה הפלסטינית לארץ ישראל דהיינו, חיסולה למעשה של מדינת ישראל כמדינתו של העם היהודי ויצירת מדינה פלסטינית תחתיו. "הפרוייקט" ניתמך בנדיבות על ידי "הקרן החדשה לישראל" ואחרים בתוככי ארה"ב.

מירב האירגונים אינם בעלי ראייה אובייקטיבית-מאוזנת של הסיכסוך אלא רואים בישראל אחראית ישירה ובילעדית למצבם של הפלסטינים. חלקם הגדול מצדיקים את פעולות "ההתנגדות" הפלסטינית ורצח יהודים בארץ ישראל ורובם המכריע תומכים בזכות השיבה של הפלסטינים לתוככי מדינת ישראל שפרושה הרס מדינת ישראל במקרים רבים משכנעים פעילי האירגונים יהודים טובים לא לתרום לישראל וחלקם הניכר מארגנים הרצאות ומסעי פירסום בגנותה המפורשת של מדינת ישראל. כל שורה ברשימה הבאה מיצגת אירגון חוץ לארץ, יהודי, תומך פלסטיני ונוגד ישראל (כ-55 מהם) ועדיין זוהי רשימה חלקית ומצומצמת בלבד.

Alternative Information Center
The Arik Institute for Reconciliation Tolerance & Peace
Bloomington Jewish Alliance for Justice and Peace
Coalition of Women for Peace
Collectif SICO: Solidaires des Israéliens Contre l'Occupation
Colorado Jews for a Just Peace
European Jews for a Just Peace
Faculty For Israeli-Palestinian Peace
Foundation for Global Community

**German-Israeli Working Group for Peace in the Middle East
Hanitzotz – A Sharara Publishing House
International Jewish Peace Union
International Jewish Solidarity Network
Israeli Committee Against House Demolitions – United Kingdom
Israeli Committee Against House Demolitions – USA
Israeli Council for Israeli-Palestinian Peace
Collectif deux Peuples, deux Etats
Black Laundry NYC
Israeli Regional Peace Movement
Jewish Conscience
The Jewish-Palestinian Discussion Group in the Basel Area
The Jewish Peace Fellowship
Jewish Voice for a Just Peace between Israel and Palesti
Jewish Voice for Peace
Jewish Witnesses for Peace and Friends
Jewish Women for Justice in Israel and Palestine
Jews Against Oppression and Occupation
Jews Against Oppression and Occupation (NZ)
Jews Against the Occupation – New York City
Jews Against The Occupation – Central New Jersey
Jews for a Just Peace – Vancouver
Jews for a Just Peace – North Carolina
Jews for Global Justice
Jews for Israeli-Palestinian Peace
Jews for Justice for Palestinians
Jews for Peace in Palestine and Israel
Jews for Racial and Economic Justice
Jews of Belgium state their position and commit themselves
MuzzleWatch
No Apartheid – Israeli Anti-Apartheid Movemen
Not In My Name: Seeking a Just Peace between Israelis & Palestinians
Online One State Bibliography in English
Palestinian & Jewish Unity
The People's Voice
Radio All For Peace
RAJA-TIKVA: Association Rhône-Alpes d'Amitiés Arabo-Juiv
Steuncomité Israelische Vredesgroepen en Mensenrechtenorganisaties
UAVJ: Une Autre Voix Juive
Union Juive Française pour la Paix
L'Union des Progressistes Juifs de Belgique
Visions of Peace with Justice in Israel/Palestine
Australian Jewish Democratic Society
The Bundist Voice
Jewish People's Liberation Organization (JPLO)
Middle East Project: A Single State Solution**

**American Council for Judaism
Rael Versus Judaism
Jews Not Zionists
Kehilla Synagogue
Nahalat Shalom: Inheritance of Peace
Neturei Karta International
Oz VeShalom – Netivot Shalom
Torah True Jews Against Zionism
Birthright Unplugged
Firedoll Foundation**

למותר לציין כי כל האירגונים חוץ הפרלמנטרים, הן בישראל והן בחו"ל, שניזכרו ואלו שאינם ברשימה לעיל שייכים כולם, עד אחד, אלפים על אלפים מהם לגוש השמאל המיליטנטי. אין ולו עמותת ימין אחת הקשורה או ניתמכת על ידי "הקרן החדשה לישראל".

האיחוד האירופי – אנטישמיות מוסווה

”האידיוטים השימושיים” בינינו

על מנת להבין את שורשי הפעילות של האיחוד האירופי והתערבותו ברגל גסה בעניינה הפנימיים של מדינת ישראל הריבונית בעזרת החתרנים והמחריבים מבפנים, עלינו להבין את המניעים לכך ובעיקר להכיר אותם משתפי הפעולה מהצד הישראלי הרואים במדינת ישראל חלק אינטגרלי ואוניברסלי מתנועה עולמית אשר הקשר בינה לבין מדינה יהודית עצמאית הינו מיקרי בלבד. הנה אנו באים לתנועה הנאו-טרוצקיסטית האירופאית.

הנאו-טרוצקיסטים (על שם לאון טרוצקי הוא – לייב דיודוביץ' ברושטיין) בישראל מאופיינים, אך לא בלבדית, על ידי יוסי ביילין ואלמנטים נרחבים במפלגות חד"ש ומר"ץ כיום וקדם לו בשנות דור שמעון פרס (אשר כבר זיגזג בין ציונות שורשית בשנות החמישים לפוסט-ציונות בשנות השמונים ובתפקידו העכשווי מבדל עצמו מגישה זו בשם הממלכתיות), אשר אינם כה קרובים לאידאולוגיה הקומוניסטית כפי שקרובים הינם לאידאולוגיה המדינית שמאחורי הנאו-טרוצקזם. זה כזה גרסו כי ישראל לא תוכל להתקיים כאומה במרחב השמי ולכן מוטב לה להתמזג בקהילה האירופית תוך טישטוש זהותה היהודית. נראה כי הציונות ותקומת ישראל במדינה יהודית ולאומית אינן בדיוק כוס התה של הנאו-טרוצקיסטים בשמאל הרדיקלי הישראלי. אלו מחצצים טובת ישראל בראש חוצות אך בחדרי חדרים מזימות טישטוש הזהות היהודית כעם, לאום ודת.

האיחוד האירופי הניאו טרוצקיסטי ובני בריתו הישראלים

הטרוצקזם סבר כי על מנת להגשים את עקרונות המהפכה הרוסית-קומוניסטית-בולשביקית על המהפכה להשתמש באליטות האינטלקטואליות (בניגוד להמון הפועלים בהתאם לגישה הקומוניסטית / בולשביקית), בכל אתר ואתר אשר יערערו את היציבות השלטונית על מצע של אי אמון ציבורי ובד בבד יערערו את המערכת הקפיטליסטית הנוהגת שם, כאשר בו זמנית תוצג כתחליף האלטרנטיבה הסוציאליסטית ורטוריקת "שלום כעת" שלה לצד אחוות העמים והאידאולוגיה האוניברסלית אשר נילוית אליה. אל הווקום שייווצר, סבר טרוצקי, תיכנס אי אז רוסיה כגואלת כדי להציל את הבנים האובדים מגורלם האכזר.

יעלה הקורא בזכרוננו את העקרונות המדריכים את אנשי "הסדר העולמי החדש" מבית המדרש של "המועצה ליחסי חוץ" האמריקנית, זהות הדרך והמטרות היא מושלמת.

טרוצקי סבר גם כי על היהודים להתבולל בחוגים שמאלנים אוניברסליים, עליהם יהיו מקובלים עקרונות הטרוצקזם, משום שאין סיכוי כי ישרדו

בזכות עצמם בעולמנו המנוכר. כפועל יוצא, על מפלגות השמאל הישראליות לגלות נאמנות קיצונית לעקרונות המתווים את המדיניות הקומוניסטית העולמית אפילו והינם בעל קו רדיקלי ואנטי יהודי קיצוני. ומכאן, על מפלגות השמאל הישראליות לגלות נאמנות עיוורת לאינטרסים האירופאים מודרכי הקומוניזם רפוסט-טרוצקיסטי.

הקו הפוסט-טרוצקיטי אינו קיים אך ורק במפלגות השמאל הישראלי אלא קיים בכל מפלגות השמאל במדינות האיחוד האירופי מאז תום מלחמת העולם השנייה ואומץ על ידי מירב המדינות שם כאנטיטזה לרוח הפשיזם אשר נשבה וטאטאה את אירופה ביד ברזל היטלראית/מוסולינית/סטליניסטית משך המלחמה העולמית השנייה.

לאור התאור לעיל אין תמא איפה כי המימון של מירב התנועות החתרניות, האנטי-ציוניות בישראל מגיע ברובו גם מהאיחוד האירופי. כפי שהעגל השמאלני-רדיקלי הישראלי רוצה לינוק, הפרה האירופית רוצה להניק, זהות האינטרסים הינה מושלמת. אותם הקרנות והעמותות אשר הוזכרו בפרק אודות "הקרן החדשה לישראל" מככבות גם כאן לדוגמה: **"שלום עכשיו", "מרכז פרס לשלום", "עדאללה", "תעיש", "מחסום ווטש", "זוכרות", "העמותה לשיתוף פעולה כלכלי" של יוסי ביילין, "עיר שלם", "המכון לדמוקרטיה ולמנהיגות עולים" של רומן ברונפמן, "בצל"מ", הנשים החרדיות של צביה גרינפילד, "הוועד נגד הריסת בתים", "נשים בשחור", "גוש שלום", "אינדימדיה", אנרכיסטים נגד הגדר", "הקשת הדמוקרטית המזרחית" ועוד רבים אחרים.**

זאת ועוד. עקב העובדה כי אוניברסיטאות ובודדים מהאקדמיה נהנים מתמיכה נדיבה של האיחוד האירופי הרי שהחל משנות השמונים למאה הקודמת, מנטרת "החופש האקדמי" הינה בדיחה עצובה בישראל. אקדמאים רבים חבים קיומם ופרנסתם לאתנני האיחוד האירופי ומכאן שאינם מעזים לשבור מטה לחמם ולצאת בהגינות כנגד האינטרסים של תומכיהם. הינם מודעים לציפיות האירופאיות מהם ולא יאכזבו את מיטיביהם. פטרוניהם הינם אנטישמים תומכי הנרטיב האיסלמו-פשיסטי קיצוני (זהו האיסלם הקיצוני המממן בנדיבות פעילויות שמאל באיחוד האירופי) וכך ייתנהלו גם אקדמאינו ממש כפי המצופה מהם. נזכיר אך מעטים מהם כגון: **פפה, גרודג'ינסקי, שליים, גורדון, רז קרקוצ'קין, בויארין, שוחט ואחרים.** מהו שקדם למה בענין זה, הביצה אם התרנגולת, אינו ממין הענין. תורמי הכספים מהאיחוד האירופי מעונינים בהצבת חיילים אירופים על אדמת ישראל בשם מנטרת שיתוף הפעולה עם האיחוד האירופי, בשם התזה הנאו-טרוצקיסטית לעיל הגורסת כי על היהודים להיטמע בין הגויים מפאת חוסר יכולתם לשרוד בזכות עצמם ומי אם לא ניתמכי האיחוד האירופי מהאקדמיה הישראלית יתנו להם מבוקשם. סעיפים הנוגעים בהצבת חיילים אירופים על אדמתנו (העולים בקנה אחד עם רוח מחיקת הזהות היהודית הלאומית) הוכנסו בכל ההסכמים מאוסלו ועד הסכם לגנבה.

על מנת לאזן התמונה כאן נציין כי ישראל חייבת, מטעמים פרקטיים גרידא, בשיתוף פעולה עם האיחוד האירופי וארגון נאט"ו אך זה חייב להיות מבוסס על זהות אינטרסים. דהיינו, ישראל תיתרום את חלקה לאירגון האירופי ככל שידה משגת וככל שמוכנה היא להקצות כח אדם ישראלי למשימות הכוללות גם את טובתה ותועלתה בנוסף לאינטרס האירופי. האיום האיראני חרג כבר מאזור הים התיכון ומאיים כרגע גם על מדינות האיחוד האירופי כך שהקרקע בשלה לשיתוף פעולה מאוזן, דו-צדדי. יש להקפיד כי חיילים אירופים לא יוצבו על אדמת ישראל ולא "יגנו" על גבולותינו. החסרונות במצב זה עולים רבות על היתרונות (ראה הסכם הפסקת האש הכישלוני בתיאור האו"ם # 1701 עם החזבאללה בלבנון).

להלן רשימה מיצגית וחלקית בלבד של פעילים פוליטיים ובעלי קשרים מיוחדים ואמיצים (לכאורה) באיחוד האירופי וארה"ב. אין חברות ברשימה זו מעידה בהכרח על פעילות הנוגדת את האינטרסים של מדינת ישראל או קבלת שלמונים בתמורה לתמיכה כזו. מאידך, חברות ברשימה הזו אינה מעידה גם על ההפך מכך: **קולט אביטל, ח"כ חיים אורון, תא"ל מיל. ישראל אורון, עדי אלדר, אל" (מיל.) שאול אריאלי, פרופ' אריה ארנון, אברהם בורג, ד"ר יובי ביילין, גדי בלטיאנסקי, פרופ' חיים בו שחר, תא"ל (מיל.) שלמה ברום, יוכי ברנדס, עוזי ברעם, דוד גלס, דוד גרוסמן, ח"כ צביה גרינפילד, אבשלום וילן, ד"ר עינת וילף, ד"ר צביה ולדן, נעמי חזן, א.ב. יהושוע, פרופ' יוסי יונה, ח"כ איתן כבל, דוב לאוטמן, עו"ד אתי ליבני, טליה ליבני, שלמה להט, דניאל לוי, רא"ל (מיל.) אמנון ליפקין שחק, אלוף (מיל.) עמרם מיצנע, גדעון סאמט, יצחק סודרי, עמוס עוד, תא"ל (מיל.) גיורא ענבר, ד"ר רון פונדק, תא"ל (מיל.) אילן פז, ח"כ אופיר פז-פינס, אבי פרימור, יצחק פרנקנטל, פרופ' זאב צחור, ד"ר מנחם קליין, תא"ל (מיל.) דורון קדמיאל, ד"ר דייב קימחי, בועז קרני, יהודית קציר, דליה רבין, ניצב (דימ.) אליק רון, נחמה רון, מוסי רז, אלה שאיסנקייה, פרופ' זאב שטרנהל, דרור שטרנשוס, פרופ' אליס שלוי, אברהם שלום, פרופ' עליזה שנהר, אלוף (מיל.) גדעון שפר, אבי שקד, יונתן תובל, פרופ' ח"כ יולי תמיר, אלון אבוטבול,**

גדעון אביטל, זוהר אביטן, ג'נט אביעד, יעקב אגמון, יריב אופנהיימר, רם אורן, אלכסנדר אטרמן, עדי אלדר, שולמית אלון, יהודה אלוש, גילה אלמגור, יורם אלסטר, רחל אלתרמן, יוסי אסף, משה ארד, שאול אריאלי, חיים באר, רמי באר, דן ביברו, ניצה בן אלישר, חנה בן דוד, אברהם בן דור, אהוד בן שבת, דדה בן שיטריט, גרשון בסקין, אלי בר, רינה ברטל, עומר בר לב, אלי בר נביא, רפי ברביבאי, גברי ברגיל, זאב ברגמן, דוד ברזזה, אבינועם ברוכין, רומן ברונפמן, גד ברזילי, אברהם אדן-ברן, אהרון ברנע, גרי ברנר, אריק ברנשטיין, אורי ברנשטיין, יורם גבאי, שאול גיבעולי, ענת גוב, חנוך גולדברג, עמירם גולדין, תמר גולן, גליה גולן, יהושוע גורן, רינת גיל, אילן גילאון, זהבה גלאון, יצחק גלנור, דוד גלס, דליה גוש-סבר, שירה גפן, וילי גפני, אלא גרא, אבישי גרוסמן, יעל גרמן, אלעזר גרנות, ניקול גת, מנואלה דבירי, אהרון דברת, פליקס דהאן, מולי דור, יעל דיין, רובי דמלין, רמי הויברגר, רוני הירשנזון, יאיר הירשפלד, משה הראל, אסתר הרצוג, ריקי והבה, גדעון ויינזטוק, לי וילסון, עינת וילף, מרדכי וירשובסקי, רקפת זהר, דני זיידמן, רותי זילברשטיין, דיאנה זיסרמן, רן חודוס, אסתר חיים, אילן חייקין, נדיה חילו, עדינה חכם, שלמה חסון, אחי טייבר, נתן טל, דליה יאירי, יורם יובל, יובי יונה, רוני יופה, צבי ימיני, יאיר ינוב, גד יעקובי, יואב יערי, טל ירוס, הלית ישורון, רן כהן, יוסי לאטי, יובל לאטי, נתן לבון, זאב ליבנה, דניאל לוי, אהובה לוי, דגן לוי, אלון ליאל, סביון ליברכט, גיל לייזנר, דרור ללוש, דפנה למיש, ברנו לנדסברג, יונתן לרנר, אליסיה לרנר, עמית לשם, ענת מאור, עפרה מאירסון, יואל מהרשק, רונית מטלון, גיורא מיוחס, סמי מיכאל, נאוה מלכה, משה מעוז, אבישי מרגלית, חגי מרום, חנה מרון, אדית מרן, אסתר מרן, יוסי מרציאנו, יעל משעלי, אמנון נויבך, דיוויד ניומן, סער נתנאל, ישראל סדן, יהושוע סובול, איציק סודרי, דוד סודרי, רפי סוויסא, רוני סיוון, חמי סל, ורד סלונים, סמי סמוחה, יצחק ספורטא, שמואל ספרינצ'ן, ענת סתיו, מיכל עדן, דן עמיר, עליזה עמיר-זהר, גיורא ענבר, זוהרה ענתבי, יפתח עצמון, גיורא פורמן, יהודה פז, רינה פלד, רועי פלד, אליעזר פלדמן, יוסי פרוסט, איריס פרוש, דיוויד פרידמן, אבי פרימור, יעקב פרץ, יאיר צבן, דב צדקה, יגאל צחור, זאב צחור, סרגיי קוריץ, נורית קידר, פול קידר, סנדי קידר, ניסים קלדרון, קלוד קליין, דוד קימחי, צבי קנור, ויקי קנפו, יהודית קציר, יואב קריים, בועז קרני, אתגר קרת, דורית רביניאן, דניאלה רוב, חגית רובינשטיין, חגי רום, עפרה רייזנפלד, איתן רכטר, אורי רם, אמנון רפאל, צלי רשף, יעל שאלתיאל, עליזה שבו-חייט, עוזי שביט, יניב שגיא, סנדרה שדה, הלל שובל, אריק שור, ירון שיינמן, שמואל שיש, מוריה שלומות, מרים שלזינגר, ויקטור שם טוב, עליזה זנהר, אבי שני, מאיר שני, מוקי שניידמן, דוד שפורר, אבי שקד, לאה שקדיאל, נתי שרונ, יוסי שריד, מושיק תאומים, אבקהם תורפוסמן, טניה ריינהרדט, ג'ף הלפר, אילן פפה, מיכאל ורשבסקי, לב גרינברג, אבי שליים, בני מוריס (?), תום שגב, חנה ארנדט, עדית זרטל, תדי כ"ץ, אלחנן יקירה, ג'סיקה מונטל, גילה סבירסקי, דוד קרצ'מר, אריה בן נפתלי, אייל וייצמן, אורן יפתחאל, ורד מדר, רונית מטלון, מנחם פיש, מנחם קליין, אלה שאינסקיה, יובל שני, יעל שטיין, שרית מיכאלי, אורן יעקובוביץ, אסף פלד, ריסה זאל, אביב ויונתן גפן, גדי אלגזי, ברוך קמרלינג, חנה בית הלחמי, טניה רינהארדט, יונתן בו ארצי, יונתן פולק, אלדד יניב, עוזי אורן.

כך או כך, רשימת פעילים זו הנימנים כולם על השמאל הקיצוני הישראלי, חלקם הניכד מוצאים פרנסתם בכבוד, עקב קישוריהם עם האנשים, האירגונים והמדינות המתאימות. נציין שוב כי לא כל הניזכרים לעיל פועלים באורח זה, חלקם (הקטן אמנם) פועל, לגישתם, לשם שמים בלבד ועל כך יש לכבדם. רשימה זו מקבלת מישנה חשיבות באשר חלקם הלא מבוטל של המופיעים בה משתכים לפעילות שמאל קיצוני אך אינם חשופים ככאלה לסביבתם ולציבור מטעמים תועלתניים גרדא וראוי היה כי הדבר יהווה גילוי נאות בעבור כולנו. וודאים אנו כי עיון ברשימה יהווה הפתעה פורתא לחלקנו.

קשה לסגור את הרשימה ללא איזכורם של עיתונאי השמאל המיליטנטי, הפוסט-ציוני-יהודי במדינת ישראל. זו אינה רשימה סופית אך בהחלט מייצגת: אלוף בן, בני ציפר, גדעון לוי, אמירה הס, נחום ברנע, שימרון שיפר, סימה קדמון, יואל מרקוס, אודי סגל, כרמלה מנשה, יאיר לפיד, דני קושמרו, בן כספית, מנשה רז, שרי רז, עקיבא אלדר, עמנואל רוזן, אילנה דיין, אושרת קוטלר, מוטי קירשנבאום, ירון לונדון, נדב פרי, אורי אבנרי, חנן קריסטל, יהונתן גפן, ענת סרגוסטי, תום שגב, רן אדליסט, רינה מצליח, מנשה רז, אריה גולן, ענת דוידוב, אטילה שומפליב, אמנון אברמוביץ, יונית לוי, משה נגבי, מירב מיכאלי, שלום ירושלמי, מירב ארלוזורוב, עמוס שוקן, דורון רוזנבלום, שי גולדן, יגאל לביב, יעל לוטן, יעל

פז-מלמד, דורית אברמוביץ', אמיר אורן, ארנה קזין, עוזי בנזימן, רזי ברקאי, דנה וויס ועוד רבים אחרים המהווים כ-75% מכלל עיתונאי ישראל (בהתאם לסקר כולל בחסות מועצת העיתונות משנת 2006) אשר שייכו עצמם למחנה השמאל עד שמאל קיצוני במדינת ישראל. לטעמם של עיתונאים אלו, "זכות הציבור לדעת" היא חובתו של הציבור לדעת את דעותיהם האישיות. הזכות היחידה המוכרת להם היא זכותם הם להפיץ את דעתם בציבור תוך ניצול המדיום הציבורי שניתן בידם אלו הינם האנטיטזה להגדרת עיתונאי כהלכתו באשר אינם יודעים ואינם מסוגלים לשמור את דעותיהם הפרטיות מוטות האג'נדה לעצמם ולהעביר לקהל צרכני-החדשות את הארועים כפשוטם, ללא גוון והטיה פוליטית משוחדת. ניראה כי "ניסתר מהם ההבדל התהומי בין המושגים 'חדשות' ל'דעות' תוך המנעותם המכוונת מעקרון 'גילוי נאות' והריהם מערבים ביניהם עד אובדן עשתונות בניגוד לכל כללי הגינות ואתיקה עיתונאית בסיסית מכאן, שבוגדים הם בתפקידם בהיותם "כלבי השמירה של הדמוקרטיה" ומכאן שאחרים הם באורח עקיף לרבות מהצרות והאסונות שירדו על ראשו של הציבור בישראל בצמד העשורים שחלפו ועוד ידם נטויה. אלו האנשים אשר נושאים את מנטרת "זכות הציבור לדעת" ככסות לעובדה כי הינם מעצבים בידועין, הלכה ולמעשה את, ומשפיעים על סדר היום הציבורי עקב המיקרופונים וגליונות העיתונים שניתנו בידם. אלו האנשים אשר איש לא בחרם ואינם חייבים דין וחשבון לאיש, אך מיצבו עצמם כמעצבי דעת קהל על מנת להביא דעותיהם האישיות, הצרות, מוטות אג'נדה אישית, המזיקות בחלקן, לקיום עם ישראל בארצו.

התגיסות המדיה הישראלית, המשודרת והמודפסת, באורח פעיל, בוטה וחתרני, למצער באורח גורף, מאחורי באראק חוסיין אובמה בתוכנית השלום שלו (תוך שהיא מעבירה מסרים חתרניים וחשאים לממשלו של אובמה), שאין לאף אחד מושג קלוש מהי לאשורה ובכל זאת פועלת המדיה לקבל את תנאיו עוד לפני שנאמרו (הקפאת הבניה בהתנחלות היא רק הקדימון כמובן), מעל ראשה, ובניגוד לקו אותו מוליכה ממשלת ישראל הניבחרת, הינה התנהלות שאין לה אח ורע בהיסטוריה האנושית המודרנית. האם מרמז הדבר על חוסר מסוגלותו של העם היהודי לחיות תחת משטר דמוקרטי? האם מרמז הדבר על הצורך הטבוע בנו בכניעה ושפלות רוח, תוצאת גלותנו בת צמד אלפי השנים, לשלטון טוטליטרי? האם מנטרת "המטרה מקדשת האמצעים" מטשטשת ומערפלת כל שיקול רציונלי וערכי בציבורים מסוימים בינינו? האם לחלקים צעקנים, צווחנים, אנרכיסטים בינינו אין היכולת לקבל דעה השונה משלהם? האם בכך שהרוב חפץ החיים בינינו אינו מסוגל להכיל ולהגביל את "משנאי החינם בינינו", מרמז הדבר על חוסר מסוגלותו של העם היהודי לקיים מדינה מתוקנת משלו? האם אותו מיעוט בעם האוחז את כלל הציבור בגרונו, עקב שליטתו המוחלטת במערכות המדיה והמשפט במדינת ישראל, מביא הלכה ולמעשה לחורבנה של מדינת ישראל בלא שמחזיק הוא בכל אחריות לנעשה בלא שישא בתוצאות האפשריות, האיומות של מעשיו? האם אכן כה שונים אנו מבני פלוגתנו הפלסטינים בכל האמור למסוגלות דמוקרטית?

מספר דוגמאות להבהרת נושא החתרנות מבפנים:

1. פעילות אירגוני השמאל בישראל, בהנחיה ובמימון אירופאים, משתקפת גם בהתנהלותם הכרוכה בחתרנות חברתית ופוליטית. דוגמא לכך מהווה שוב "הקשת הדמוקרטית המזרחית", זו ממומנת נכבדה של האיחוד האירופי, הפועלת לערער את האחיזה הלאומית היהודית בקרקעות המדינה תוך שיתוף פעולה של "חזית מדוכאים משולבת" ערבית- יהודית לחלוקה מחדש שלהן, בהתאם לקריטריונים חדשים. כפי שצוין, אירגוני השמאל כגון "ידיד" ו"שתיל" פועלים נימרצות אף הם כדי ליצור תחושה של חוסר יכולת המדינה לטפל בבעיות בסיסיות ביותר של החברה בישראל ובכך להטות הכף לכיוונם הרעיוני. אנשים כגון **שלמה בן עמי**, **זהבה גלאון** ו**קולט אביטל** המקושרים כולם לאיחוד האירופי בנתיבי השלמונים, עותרים ומבקשים ממיטיביהם התערבות חיצונית, אפשר גם צבאית, כדי לטפל בבעיות ישראליות, להכניס סדר בכאוס באזורינו אך הלכה ולמעשה ממלאים הם בידועין משאלות לב מממניהם מהאחוד האירופי.

2. **יוסי ביילין** – הנה אנו באים למשתף הפעולה האולטימטיבי ו"המויסר" בעבור האיחוד האירופי תמורת שלמונים נדיבים ביותר. מיועדנו **יוסי ביילין** אינו "אידיוט שימושי" (למרות שחזותו מרמזת לכאורה על כך). אדם זה יודע ומודע היטב לאשר הוא עושה וכמובן, מהו שנידרש ממנו בתמורה לאתן הניכוד המשולם לו.

יוסי ביילין עונה (לכאורה) על כל הגדרה אפשרית של **סוכן עין זר**. גם חברותו של האדון ביילין באיגון הבונים החופשיים (קרוב יותר לוודאי כי הינו חבר באחד מאיגוני האילומינטי הסימביוטים לבונים החופשיים), והקשרם של אלו לרעיון הפיכת מדינת ישראל למדינת כל תושביה הפלסטינים מהווה את המסקנה המתבקשת כי ביילין(נו, טוב, לכאורה) מהווה סוכן זר בתוככי הממסד הישראלי.

זכור כי האפשרות הזו אינה מופרכת. שנים לאחר מלחמת העולם השנייה הוברר כי שר ההגנה הפולני שלפני מלחמת העולם השנייה ועד כיבוש פולין על ידי הנאצים, היה הלכה ולמעשה סוכן נאצי לכל דבר וענין, וביילין? נראה כי הינו חפרפרת בשרות הסוציאליזם והליברליזם העולמי האוניברסלי. ביילין והד"ר הירשפלד, החלו שרותם אצל הד"ר קרייסקי האוסטרי כחפרפרות בשיטון הישראלי ועברו לשמש באותו תפקיד בשרות האיחוד האירופי. לכן, ניתן להבין את חתרנות הצמד חמד הזה בהקשרו של הסכם אוסלו הזכור לשמצה פעילותו של ביילין, החל מההכנות המקדימות להסכם אוסלו ועד הסכם גלבה, מומנו על ידי "הקן לשיתוף פעולה כלכלי" הממומנת ברובה המכריע על ידי מדינות האיחוד האירופי. קרן זו הוקמה כשנה ומחצה לפני חתימת

הסכם אוסלו (דהיינו, 1991) על ידי "ה"ה" יוסי ביילין ויאיר הירשפלד מתוך כוונת מכוון ליצור שיתוף פעולה וזהות אינטרסים בין האיחוד לבין מקימי הקרן כאשר המטרה האולטימטיבית נראה כי היתה יצירת תהליך להסכם אשר יותר מאוחר כונה "הסכם אוסלו", תוך חתירה תחת אושיות הדמוקרטיה הישראלית.

שוב ניתן להבחין כי בעוד אנו נמים שנתנו בביטחה, עומלת ללא לאות חבורת ציפועונים חורשי רעה ומתיזי ארס פיגולים לנשלנו מאדמת אבותנו.

הקרן ריכזה תרומות של האיחוד האירופי אשר שיתף פעולה עם יוזמי הקרן במגמת החתרנות כנגד מדינה ידידותית לכאורה. משרדו של ביילין ממקום במשרדי הקרן בבית אסיה בתל אביב ומשכורתו ששולמה על ידי הקרן היתה בהיקף של 350 עד 400 אלף שקל בשנה (בערכי המאה הקודמת). הקרן מימנה בנוסף, את כל נסיעותיו של ביילין לחו"ל ושהייתו ברווחה שם עקב פעילות אוסלו ואחרות עד הסכם גלבה ועד בכלל (כמאה בקרוב). בדומה לשימון פרס עוד מימי יצחק רבין, הרי "הפודל" הצטיין בהתנהלות של 'חתרן בילתי נילאה' כנגד קיומה היהודי העצמאי של מדינת ישראל למען מיטבינו מהאיחוד האירופי. ביילין אמנם אינו היחיד הזוכה לשלמוני האיחוד האירופי אך הוא מהווה אב טיפוס לכך המדגים את הכלל.

ביילין אינו מודאג עקב פרישתו לאחרונה מעטיני מר"צ, ככוונתו להקים מרכז לפעילות מדינית אשר נקל יהיה לנחש כי יהיה ממומן כולו ובנדיבות רבה על ידי האיחוד האירופי. ביילין יהווה את הלובי האירופי, החפרפרת, בתוככי מדינת ישראל, כזה היה תמיד במסתרים ובמחשכים מאימת החוק, אך עתה משרש מהפוליטיקה תהיה מעורבותו באורח ישיר רבה אף יותר מפאת שיוכל לפעול בגלוי. שרותו הנאמן לאדוניו האירופים ימשך כעת ללא הפרעה ובנחרצות רבה אף יותר.

מעללי ביילין אינם מסתיימים כאן. פרופ' שלמה אבינרי מאנשי הרוח הבולטים של תנועת העבודה התבטא כנגד ביילין כדלקמן: **"או שביילין סובל מאי הבנת הניקרא או שאינו דובר אמת"**. הארוע שהעלה את קיצפו של שלמה אבינרי יובן לאור תפקודו של ביילין כאחראי על נושא הפליטים ב"שיחות טאבה" (2001). על כך התבטא העיתונאי ארי שביט: **"מסמך טאבה הוא בחזקת הימור עוצר נשימה. הוא פותח את שערי ישראל הריבונית לתהליך ממשי ובילתי מבוקר של שיבת הפליטים לישראל"**.

לפי ארי שביט, לא רק שביילין היסכים עקרונית להענות לתביעות הפלסטינים לממש את "זכות השיבה". אלא אף ביסס הצעתו על החלטת האו"ם מספר 194 מה-11 בדצמבר 1948 (אשר לא חייבה מפורשות את "זכות השיבה"). כמו כן הוסיף חטא על פשע והיצניע את כל הנושא מעין הציבור בישראל. הרי כבר אמרנו – חתרן נוא טרוצקיסט, למהדרין.

זאת אף זאת. לשם טקס החתימה הסימלי על הסכם ג'נבה הוטסו במיוחד לשם כך מעל מאתיים מוזמנים מישראל (ביניהם, אוי לאותה הבושה, ויקי כנפו-חביבת שתי"ל) כאשר כל הטקס, הההכנות, הטיסה והארוח של ההמון הרב נעשה על ידי קרן שוויצרית הניתמכת על ידי ממשלת שווייץ.

מהלך זה אשר אינו יכול שלא להתפרש כהתערבות בוטה של מדינה זרה במשטרה הדמוקרטית של מדינה יידידותית ריבונית תוך שיחודם לכאורה של מאות העיתונאים ואנשי רוח למען ההסכם, עבר ללא מחאה אמיתית בישראל נישלטת התיקשורת השמאלנית.

אך הרומן של ביילין ושות' לא מסתיים באיחוד האירופי. ביילין עצמו הודה בראיון עמו מ-27 מאי 2009 כי הוא ואנשיו תידרכו-תיעמלנו את רעיון יוזמת ג'נבה כמשקל נגד לממשלת הימין שניבחרה בישראל בראשות מר בנימין נתניהו, ליועציו הבכירים ביותר של הנשיא האמריקני הניבחר באראק חוסיין אובמה. נראה כי הביילין מצא את מינו בדמות ראש סגל הבית הלבן האובמני, רם עימנואל. הביילין אינו רואה כל פסול בכך ואינו מכיר באבק הבגידה במדינתו העולה מפעולה זו. ברי הוא כי הביילין וחבורתו אינם מכירים בתקפות הדמוקרטיה הישראלית ורצון הציבור בה כפי המתבטא בקלפי. לגביהם הדמוקרטיה הישראלית תקפה כל זמן שרצונותיהם הם-הנעשים ומרגע שהעם החליט לפנות בכיוון אחר ממאווייהם הרי שהינה בזויה ויש להילחם בה ובעם שבחר בה גם תוך גיוס צוררי ישראל מעבר לים.

נראה כי הביילין ואלו המקיפים אותו הופך יותר ויותר לבעיה קיומית עבור מדינת ישראל ואפשר כי עלרשויות החוק לעיין במעשיו מהפן הפלילי. אין כל הבדל בין מעשיו של עזמי בישראל אשר פעל לעורר את שוטמי ישראל בארצות אחרות לבין מעשיו של הביילין וחבורתו. מקבילה נאותה נימצאת במעשיו של המשורר האמריקני מעריץ הפשיזם—עזרא פאונד—אשר שיתוף הפעולה שלו עם מדינות הציר גרר העמדתו לדין ואישפוזו לשנים רבות בבית חולים לחולי נפש. נראה כי הביילין מותח את גבול זכות וחופש הביטוי למצב של פקיעה המחייב תגובה מצד המדינה והעם באם חפצי חיים אנו. סכנתה של הקיצוניות הינה ברורה והשמאל המיליטנטי הקיצוני כביילין וחבורתו מסוכנים ללא כל ספק לקיומנו.

ברי הוא כי ביילין וחבורתו בין האחראים ישירות לטון הנוקשה והבילתי מתפשר אשר אובמה נוקט כלפי ממשלת ישראל בימים אלו ממש באורח שאין לכנותו אלא "כיפוף ידים". קשה לדעת מה נאמר בין ביילין ויועציו הבכירים של אובמה בחודשים האחרונים אך סביר כי ביילין הפריז בוודאי בתאורי ההתנגדות לממשלת בנימין נתניהו מבפנים על מנת לעודד את הממשל לנקוט במדיניות הסחטנית כלפי ישראל בו הוא נוקט כעת

בראיון לעיתונאית פזית רבינא מ"מקור ראשון" (28.5.09) התפאר ביילין בפניה על חתרנותו כלפי הממשלות הניבחרות של מדינת ישראל כדלקמן: "ההיכרות של הממשל האמריקני עם יוזמת ג'נבה היא הכרות מעמיקה, עוד כשהתפרסמה התוכנית לראשונה, נימנה רם עימנואל, היום ראש הסגל בבית הלבן, עם החותמים על העצומה התומכת ביוזמת ג'נבה... גם סגן הנשיא ג'ו ביידן מכיר אותנו היטב, היו לנו הרבה שיחות איתו וכמוכן גם עם ג'ורג' מיטשל השליח למזרח התיכון. מיטשל והיועץ לביטחון לאומי ג'יימס ג'ונס – שניהם מכירים את התוכנית... אני מניח שגם הילרי קלינטון מכירה היטב את התוכנית... אנשי יוזמת ג'נבה היגיעו לארה"ב כדי לתדרך את אנשי אובמה בפרטי היוזמה... עוד בתקופת תקופת המעבר עם הממשל החדש וגם לפניו ישבנו עם אנשי אובמה – לבקשתם. היום אנשים אלו נימנים עם הדרג העוסק בתפקידים הבכירים ביותר".

נראה כי התלמיד (ביילין) עולה על רבו (פרס). חתרנותו הבילתי נילאה הינה מחליאה. ותמיהה היא הכיכד מתאפשר לו להפיץ ארסו בחופשיות גדולה כזו. המסתבר הוא כי הינו חותר וממשיך לחתור תחת אושיות קיומם כאשר לרשותו עומדים תקציבי שלמונים בילתי מוגבלים, גם כאשר אנו מתרווחים בכורסתנו, רגועים ושלווים, סמוכים ובטוחים כי עניינינו נימצאים תחת שליטה. הערבים יצרו אימרה נאותה לגבי האיש הזה. "חייאה תחת –א- תיבן" ובתרגום לעיברית "נחש תחת התבן".

הביילין וחבורתו מהווים סכנה לא משום רעיונותיהם, הבעתם הינה לגיטימית תחת משטר דמוקרטי, אלא משום שניתפסים בקרב שוטמי ישראל מעבר לים כקבוצה אוטנטית, לגיטימית-על (הרי, לכאורה, המשטר הדמוקרטי הישראלי "מרשה" להם לבגוד במדינתם), ומכאן שמשקלם הסגולי-המעשי גדול לעין ערוך ממשקלם היום יומי:

מפאת שעוסקים אנו במהלך החיים התקין במדינה דמוקרטית הרי שאין כל מקום להשוואה בין מתנגדי משטרים טוטליטריים אפלים ורצחנים כדוגמת ברית המועצות לבין מעשיו של הביילין. השיח הציבורי והביקורת על הממשלה הניבחרת הינם חיונים לתקינות המשטר הדמוקרטי וכל המרבה הרי זה משובת. אך משפונים המבקרים החוצה מהמשטר הדמוקרטי ומהביקורת הלגיטימית על התנהלותו ומגייסים, אמור מסיתים, למען רעיונותיהם, אותם שוטמי ישראל מעבר לים, כאן כבר נחצה הגבול של חופש הביטוי לכיוון בגידה (לכאורה), בציבור ובאומה.

יש להעיר בלא שנחשד בהקנטה או בקנטרנות אלא לגופו של ענין כי האובססיה של הביילין בנוגע לרעיונותיו, חלקם פונים כנגד עצמו וקיומו הפיזי, תוך אי יכולתו לעדכן דעותיו בהתאם למציאות בשטח מעלה את המחשבה כי אדם זה אינו לגמרי יציב ואחראי למעשיו. אובססיה כפייתית, כל אובססיה, הינה בת הדוד של השיגעון, ברמות כאלו או אחרות, גם אם זה נילוה לחליפות והעניבות המחוייטות והמושקעות מכספי השלמונים האירופים של הביילין. נשאר לקורא להסיק מסקנותיו, באשר הכותב אינו נימנה על בעלי המקצוע בתחום.

חתרנותו של הביילין עוברת גם לפסים לכאורה פליליים של שימוש בשוחד והשלמונים המתקבלים ממדינות האיחוד האירופי על מנת "לשמן" עוזרים פרלמנטרים של חברי כנסת. בתאריך 20 יוני 2009, אירגנה "יוזמת ז'נבה" סמינר-שיכנוע לעוזרים פרלמנטרים בכנסת ישראל מסיעות הימין והשמאל בבית מלון מהודר בצידו הירדני של ים המלח. למותר לציין כי העוזרים לא נידרשו לשלם ולו פרוטה מחוקה. זו אינה הפעם היחידה, זה לא מכבר נערך סמינר דומה בעל אותו ריח של שוחד ושלמונים בבית מלון בקיבוץ מעלה החמישה על ידי אותו הביילין.

נראה כי הדרך היחידה לעצור את מסעי "השקשוקה" הללו, מסעות "השוחד המתגלגל", באמצעות חסימת נתיבי השוחד מארצות הים למקבליה בישראל תוך הפעלת פיקוח הולם על מעשיהם.

3. והכיצד נוכל לדון בחתרנות האירופית בישראל בלא שנציין שוב לשמצה את פעילותו של **אירגון שתי"ל**. שתי"ל, הממומן על ידי האיחוד האירופי (בנוסף ל"קרן החדשה לישראל") הוא הגוף הנמצא בקשר ישיר עם כל הארגונים החוץ פרלמנטרים השוטמים את ישראל והפועלים להפיכתה למדינת כל אזרחיה תחת הגמוניה פלסטינית. השלמונים מועברים דרך שתי"ל לעמותות בישראל, והוא מבצע עמם את העבודה הארגונית והמקצועית. שתי"ל, הוא זרוע מקצועית שמקימה עמותות, משתלטת עליהן, קובעת סדר יומן, וכל זאת תחת חסות נייטרלית כביכול של שירותי תמיכה וייעוץ.

4. בתאריך פברואר 2003 פירסם הגוף הנקרא "**המרכז למעקב אחר גזענות ושנאת זרים**" של האיחוד האירופי אשר מושבו בווינה-אוסטריה דו"ח מפורט על מצב האנטישמיות באירופה. מסקנות הדו"ח היו חד משמעיות דהיינו, מוסלמים וקבוצות פרו-פלסטיניות היו מאחורי רבים מהארועים האנטישמיים אשר ניבדקו על ידי מחברי הדו"ח.

לאחר עיון בדו"ח בן 112 העמודים על ידי נשיאות האיחוד האירופי הוחלט שלא לפרסמו וזאת לאחר ש"המרכז למעקב" התעמת עם מחברי הדו"ח אודות מסקנותיו. בתאריך דצמבר 2003 ולאחר חשיפה דרמטית של הפיננשל טיימס הלונדוני בנושא, בנוסף לחשיפה באינטרנט, נאלץ האיחוד האירופי לפרסם את הדו"ח הגנוז לקהל הרחב אשר עיקריו הם כי ארגונים מוסלמים אחראים ישירות לגל האנטישמיות הגואה באירופה.

5. **אירגון בצל"מ** – אירגון שמאל חתרני קיצוני בשרות האיחוד האירופי, אשר אינו רואה עין בעין את קיום מדינת ישראל כיהודית וציונית. האירגון החל פעילותו בשנת 1989 ומקיף מאות פעילים ומתנדבים. בצל"מ הינו מהאירגונים שוטמי ישראל המנזקים ביותר את הענין היהודי והציוני. האירגון ניתמך בסכומי עתק על ידי מדינות האיחוד האירופי בנוסף לתרומות מ"הקרן החדשה לישראל". מכיוון שהאירגון ממומן בכספים המגיעים ברובם המכריע מחוץ לגבולות ישראל ומכיוון שדוחו"תיו אודות "הכיבוש" (לגישתם) מועברים לידי תומכיו הפיננסים ראש וראשון, הרי שיש לראותם (לכאורה) **'סוכנים עוינים זרים'** לכל דבר וענין. בצל"מ מארגן פעילותו לפי מתכונת צבאית ומודיעינית ממודרת ועושה זאת ביעילות רבה. לאחרונה התפרסם בכך שחילק כשלב ראשון כמאה מצלמות וידאו

לפלסטינים באיו"ש על מנת שיתעדו התנכלות (לכאורה) של הצבא והמתישבים. שמו של אירגון בצל"מ אף נודע לשמצה כי בנוסף לתעוד הארועים היו גם מיצר חדשות דהיינו, מפברק ארועים המשחירים מתישבים וחיילים ומפרסם כאמיתות למינוי מדיה בכל רחבי העולם.

האירגון אף התפרסם לשמצה כגוף אשר האמת והדיוק החדשותי אינו נר לרגליו וזאת על מנת לקיים ולתחזק את עיקר מטרתו והיא גרוש מדינת ישראל מאיו"ש, בנוסף להפיכתה בתחומי הקו הירוק ל"מדינת כל אזרחיה" שהוא שם הקוד המכובס ליצירת מדינת פלשתינ'א ממערב הירדן ופלשתינ'א ב' לאורך שפלת החוף.

האירגון נימנע באורח שיטתי מלהציג תמונה מאוזנת ואובייקטיבית של הסיכסוך, אינו מביא כל הצדקה לפעולות ישראל ומציגן כחד צדדיות ובזויות.

חינוי הוא כי רשם העמותות הישראלי יתן דעתו לפעולות אירגון בצל"מ החורגות ממטרותיו המוצהרות ויתן צו פרוק כפי שפעל במקרה אירגון "שלום עכשיו".

הארגון נהנה מתרומות ענק באמצעות האירגונים הבאים:

"החברה החדשה לישראל", קרן פורד, האיחוד האירופי, משרד המושבות הבריטי, משרד החוץ השווייצרי, הקרן לשלום במזרח התיכון, משרד החוץ הנורווגי, קרנות שונות בבריטניה, שבדיה, גרמניה, הולנד ואירלנד.

יותר מכל תעיד על גישתו ודרכו של אירגון בצל"מ, משנתה של פרופ' ענת בילצקי, האידאולוגית הראשית של האירגון וממנהיגותיו אשר בתאריך 12.7.2004, בזמן שנימנתה על הנהלת בצל"מ, היתה בין החותמים על "מסמך אולגה" יחד עם עוד 500 "אנשי רוח" ישראלים אחרים, המצהירים על תמיכתם בדרך מועדפת לפתרון הסיכסוך ישראלי-פלסטיני בהקמת מדינה פלסטינית אחת בין הנהר לים תוך שתומכים מפורשות במימוש זכות השיבה של כל הפלסטינים בעולם לתחומי מדינת ישראל (שלא תהיה קיימת אז כמובן).

פרופ' ענת בילצקי, ממשיכה וחושפת את הקשר בין פעילות הארגון בתחום זכויות האדם ליעדים הפוליטיים כדלקמן: "ארגון בצל"מ תומך ביישום זכות השיבה הפלסטינית לשטח ישראל, והיעד הסופי ע"פ בילצקי הוא "ביטול מדינת ישראל והקמת מדינה אחת" שתכלול גם את הגדה המערבית ורצועת עזה".

בזמן אחר, בראיון למגאזין "צ'אלנג" הצהירה בילצקי כי היא "מוותרת על העקרון של מדינה יהודית".

במאי 2007 חתמה בילצקי על עצומה המביעה אמון מוחלט בגירסתו של עזמי ביסארה (כי לא ריגל נגד ישראל), כמובן שבריוחיו של ביסארה מישראל טרפה את קלפיה. בילצקי המכריזה עצמה כפעילת זכויות אדם לא היססה

באותו ראיון ל"צ'אלנג", ליעץ לאריאל שרון להפקיר את המתישבים בגוש קטיף לטרור הפלסטיני ולמעשה להשמדה בכך שצה"ל יפקירם למרצחים.

בימים אלו קורא ארגון בצל"מ לאיחוד האירופי להפעיל לחץ מדיני וכלכלי על ישראל, בכנס שיערך ב-9 יולי 2009, לציון חמש שנים להחלטת בית הדין הבינלאומי בהאג כנגד גדר ההפרדה. כנס זה נועד לבחון דרכים אפקטיביות משפטיות ואחרות כנגד ישראל על מנת לחייבה לציות להחלטות האיחוד האירופי. נציג מטעמו של בצל"מ אמר להשתתף בכינוס לצידם של אישים בעלי גישה אנטי-ישראלית מובהקת, כולל כאלה המשווים בין ישראל למשטר הנאצי והשוללים בריש גלי את עצם זכות קיומה של מדינת ישראל. ועל כך נאמר: "מצא מין את מינו".

נציין כי על שותפי בצל"מ בכינוס לעיל נימנים "עורבים ידועים" החוברים ל"זרזיר" בצל"מ כגון: ריצ'ארד פאלק (שוטם ישראל בעל עבר עשיר של שיטת), פול דה ווארט (עומד בכבוד בתחרות השינאה לישראל עם פאלק), עומאר ברגוטי (מטיף קולני לחרם אקדמי כנגד ישראל).

ב-15 ביוני 2009 שלח ארגון בצל"מ, יחד עם הארגונים "המוקד" ו"רופאים לזכויות אדם", מכתב לשרי החוץ של האיחוד האירופי ותבע מהם, על-רקע כינוס הפגישה התשיעית של מועצת האיחוד האירופי, להתנות את שדרוג היחסים בין האיחוד האירופי לישראל בציותה לדרישות אירגוני המשטמה כולל בצל"מ.

מזה שנים רבות שאירגון בצל"מ נהנה מתשלומי אתנן נרחבים ונדיבים מהאיחוד האירופי כמו גם מממשלות אנגליה ונורבגיה. מאידך נימנע אתר האירגון בשיטתיות מאיזכור תורמים אלו בין רשימת תורמיו. אפשר בהחלט כי האירגון מפעיל מקורות כספיים לצרכים עלומים אשר בוודאי שאינם כשרים או עולים בקנה אחד עם דרישות החוק. אפשר בהחלט כי קיימים הסכמים סיבוביים בין פקידים רשמיים ישראלים על מנת לכסות על תשלומים אלו, מתוך זהות אידאולוגית בין הצדדים.

6. מאיר אינדור יו"ר ארגון נפגעי הטרור: "בשבע" 10 יולי 2003: על ארגונו של יצחק פרנקנטל (מנכ"ל

"**נתיבות שלום**", ארגון אחות ל"בצל"מ, "זהו ארגון שמקבל מהאיחוד האירופי מיליון וחצי דולר למימון הפעילות שלו".

7. **מכון ואן ליר** – לכאורה מכון מחקר מכובד בירושלים, למעשה ארגון כסות לפעילות העיקרית הנעשית בו והיא איזורח טוטאלי של החברה בישראל דהיינו, שלילת הדת והיהדות כמרכיב בחיי האומה וכמובן, ואיך לא, העצמת הנרטיב הפלשתיני במדינת ישראל. במכון פועלת מחלקה ל"תרבות וזהות יהודית" המהווה את סיפור הכיסוי למטרה העיקרית. במסגרת המכון התכנסה חבורת אקדמאים אשר חורטים על דיגלם את רעיון ה"ישות דו לאומית" או בשמה המוכר יותר "מדינה דו לאומית" ממש כאותו הרעיון המקודם על ידי ערביי ישראל ופלשתינאי אי"ש. במכון זה ניצאים חוקרים כ- **עמוס גולדברג** ואחרים המסונפים לארגון "**בני אברהם**" והמקדמים רעיונות פוסט-ציונים אלו ללא לאות. חברי המכון מקדמים אג'נדה של חזרת מירב הפליטים הפלשתינים לבתייהם משכבר הימים במדת האפשר (זכות השיבה במהדורה מצומצמת יותר). להערכתם תוכלנה מירב ההיתנחלויות הקיימות להשאר במקומם תחת הסדר זה. המכון נהנה (כמובן) מתרומות נדיבות מהאיחוד האירופי ו"הקרן החדשה לישראל", בין שאר התורמים.

8. **מרכז אדווה** – מכון מחקר בעל אוריאנטציה סוציאליסטית, פמיניסטית ופלשתינית. המכון מתהדר בהצגת עצמו כמכון בלתי תלוי לחקר החברה הישראלית ולקידום רעיון השוויון והצדק החברתי. הוא נוסד בשנת 1991 על ידי שלמה סבירסקי (דוקטור במדע המדינה מאוניברסיטת מישגן-לנסינג), ועל ידי פעילים משלוש תנועות חברתיות התנועה לשוויון של יהודים מזרחים, התנועה הפמיניסטית והתנועה לשוויון זכויות לאזרחים ערבים.

חשוב לציין לגבי "מכון אדווה" כי התגית בה הינו מתהדר: "מכון בילתי תלוי", הינה מתעתעת במקרה הטוב. המכון ניתמך ניכדות על ידי עמותות שוטמות ישראל מאירופה וארה"ב, כך שתיוגו כבילתי תלוי הוא למצער בדיחה נילעגת. מאידך תורם המכון, אפשר כסיפור כיסוי, בחשיפת עוולות חברתיות בישראל בפן החיובי של מובן כי טביעת אצבעות אירגון שת"ל נציג "הקרן החדשה לישראל" ניכרות גם כאן.

9. **מכון פלורסהיימר** – מכון מחקר לנושאי מדיניות וחברה. המחקרים בנושאי חברה של המכון הינם בעלי אוריאנטציה פלסטינית לאומנית במתכונת הכפיפות של מכוני המחקר למממניהם בעלי אותה האוריאנטציה שמעבר לים

10. **מרכז ישראל פלסטין למחקר ומידע** – (איפקרי), מרכז משותף לפלשתינים ולפעילי "שלום" יהודים רדיקלים. מטרתו המוצהרת של המרכז הינה נאותה – הידוק שיתוף הפעולה הישראלי פלשתיני אך הלכה ולמעשה עוסק המרכז בעיקר בנרטיב הפלשתיני ובזכויותיהם. למותר לציין כי המרכז נהנה מתמיכה נדיבה של האיחוד האירופי וקרנותיו. האג'נדה המרכזית של המרכז היא יצירת מדינה פלסטינית בצד ישראל בנוסף שתי מדינות לשני עמים דהיינו מדינה פלסטינית ולצידה עוד מדינה פלשתינית. "המרכז" אינו מזכיר את נושא מדינה פלשתינית בצד מדינה יהודית (כמובן).

11. **גוש שלום** – היא תנועת שמאל רדיקלית ישראלית. התנועה הוקמה ב-1993 על ידי אורי אבנרי, איש השמאל הרדיקלי הפשיסטי הוותיק, כתוצאה מאכזבתו מתנועות השמאל הוותיקות האחרות כגון "שלום עכשיו" שלא היו רדיקליות מספיק לטעמו. התנועה מטיפה לקיום "זכות השיבה" לכלל אלו המכונים פלשתינים לתחומי מדינת ישראל, כמו גם כינון בירתם בירושלים וכינון "איחוד מרחבי" בנוסף "מרחב המחיה" הגרמני מהמאה הקודמת. העמותה ניתמכת ניכדות על ידי קרנות שמאל קיצוני מכל רחבי "האיחוד האירופי" כמו גם "הקרן החדשה לישראל".

שוב, למותר לציין כי כל האירגונים החוץ פרלמנטרים שניזכרו ואלו שאינם ברשימה לעיל שייכים כולם, עד אחד, אלפים על אלפים מהם לגוש השמאל הישראלי. אין ולו עמותת ימין אחת הקשורה או ניתמכת על ידי האיחוד האירופי או אי מי מהקרנות המסונפות אליו.

12. **איתיג'אה** – הינו ארגון הגג של החברה האזרחית הפלשתינית המאגד 64 אירגונים פלשתינים בילתי ממשלתיים (חוץ פרלמנטרים), נוסד בשנת 1997 וזכה מיד למעמד של יועץ מיוחד לאו"ם והפך לחבר מייסד בבמה האירופית. בשנת 2001 נטל האירגון חלק בועידת דרבן שהייתה במה קיצונית לעמדות אנטי-ישראליות. הינו פועל נימצות בזירה הבינלאומית להטלת חרם על ישראל. ניתמך כספית על ידי אירגונים שונים כגון: קונרד, אי.סי.אי.א., יורופמד, האיחוד האירופי, הקרן החדשה לישראל, א.נ. אי. אפ. ועוד.

מנכ"ל האירגון הוא אמיר מח'ול אשר שמו משתרבב תדירות בארועים אנטי-ישראלים קיצוניים של ערביי ישראל הנימנים על הפלגים הקיצוניים במ. אותו אמיר מח'ול היצהיר בזמן מבצע עופרת יצוקה ברצועת עזה כי "שלטון החמאס הינו לגיטימי וכי ירי רקטות לעבר ישובים ישראלים אזרחים אינו פשע מלחמה".

13. **קשב** – KESHEV.ORG.IL מכנה עצמו גם "מרכז להגנת הדמוקרטיה בישראל", הוקם לאחר רצח ראש הממשלה יצחק רבין ז"ל על ידי קבוצה של אנשי רוח, משפטנים, אנשי אקדמיה וציבור במטרה להגן ולקדם את ערכי הדמוקרטיה בישראל.

יהר באר, בעבר עיתונאי בשטחים ומנכ"ל ארגון "בצלם", משמש כיום מנכ"ל מרכז "קשב" להגנת הדמוקרטיה בישראל. נשיא האגודה הוא **דוד גרוסמן** מיועצו והיו "ר הוא דני רובינשטיין, מיועצו אף הוא.

ד"ר צביה ולדן היא אחת מחברות הוועד המנהל של עמותת 'קשב'. אביה, נשיא המדינה שמעון פרס, הוא האישיית הישראלית בעלת הקשרים הטובים ביותר במסדרונות השלטון באירופה בכלל, ובצרפת במיוחד.

בראשית 2005 השיק "קשב" פרויקט ארוך טווח של מעקב תקשורת. מטרתו של פרויקט זה, המשותף ל"קשב" ולארגון **מפתאח** הפלסטיני (מקבילתו ושותפו של 'קשב' במגזר הערבי), להביא לשינוי דפוסי השיח והסיקור התקשורתי בישראל ובתחומי הרשות הפלסטינית שמבטאים דעות קדומות, הסתה והשמצה, הטיה, דה-לגיטימציה ודה-הומניזציה כלפי הצד האחר.

בראשית 2005 השיק המרכז קמפיין בשם "גם מילים יכולות להרוג". לצופה התמים ניראה הקמפיין ראוי עד שמתברר כי המדובר ב ביקורת חד צדדית של התבטאויות אך בלבדית מהצד הימני של המפה הפוליטית. על התבטאויות חמורות מונים רבים עד כדי הסתה לרצח המובאות במחקר זה מפי אנשי שמאל וידוענים במדינת ישראל בעמותת קשב "כמובן" לא שמעו. די לעיין בספר זה "משנאי החינם בינו" על מנת לאמוד את גודל הפירכה והצביעות.

עמותת "קשב" גם מיפתה את תחנות השידור הפירטיות, כשרות שאינו מוזמן עבור ממשלת ישראל, כאשר אך אלו מהצד הימני של המפה הפוליטית כמובן, זוכות לאיזכור והמלצות חיסול. למותר לציין כי המירב המכריע של תחנות השידור הישראליות המורשות נוטות חדות לעבר הפן הפוליטי השמאלני וכן כי התחנות הפירטיות הינן בעיקרן בעלות גוון יהודי ודתי אשר הש ילטו המפשטיים הנוטים גם הם חריפות לכיוון השמאלני, מונעים מהן להפוך לתחנות מורשות. והרי לפנינו מעשה "הרצחת וגם ירשת" למהדרין.

זהו ניסיון לניטור דפוסי הסתה וסיקור פסולים בתקשורת, תוך שיתוף פעולה ישראלי-פלסטיני. נציין כי כל פעילות האגודה מצטמצמת בניטור הפ עילות "הימנית" במדינת ישראל ופועלת להשתקתה או לחסימתה. נציין כי המנטרה "הגנת הדמוקרטיה" משמשת בידי גופים אלו באורח מסורתי להטיית השיח הציבורי לכיוון השמאלי של המפה הפוליטית תוך גימודו של הצד הפוליטי הימני.

בין הגופים התומכים בפעילות העמותה: האיחוד האירופי, קרן פורד, הקרן החדשה לישראל, United States Foundation for Middle East Peace, Friedrich Ebert Stiftung, Institute of Peace.

14. **עיר עמים** – היא עמותה ישראלית הטוענת לבלתי-מפלגתיות אך קשורה בטבורה בקצה השמאלי-קיצוני

של המפה הפוליטית והעוסקת במורכבות החיים בירושלים בהקשר של הסכסוך של הישראלי-פלסטיני ובעתידה הפוליטי-פלסטיני של העיר. "עיר עמים" יחסי עבודה מתמשכים עם הקהילה הפלסטינית בירושלים, כן יש לעמותה קשרים שוטפים עם גורמים בכירים בקהילה הבינלאומית הפועלים למען העיר ועתידה כבירת מדינת פלסטין העתידה לגישתם לקום במקום.

התורמים לעמותה: קרן פורד, המכון לחברה פתוחה, האיחוד האירופי, קרן ג'ייקוב והילדה בלאושטיין, קרן מוריה, הקרן החדשה לישראל, הקרן לשלום במזרח התיכון, קרן נעמי ונחיה בהן, השגרירות הבריטית בישראל, קרן נתן קמינג, קרן משפחת לואיס וריצ'רד אינגלנד, השגרירות הנורווגית בישראל, המכון הגרמני ליחסי תרבויות חוץ, קרן לוי לאסון, קרן זנוויל ואיזבל קריגר, משרד החוץ הצ'כי, גב' בלה סברן-ירושלים, מר ריצ'רד הריסון-לונדון. ישים ליבו הקורא כי כל המנטרות לעיל מהוות למעשה את הקוד ומלל-הכיסוי ליצירת מדינת כל אזרחיה בתחומי מדינת ישראל. כמו כן יש לשים לב לרשימת התורמים שהם משוטמיה הגדולים של מדינת ישראל בעולם המערבי.

15. מרכז פרס לשלום – נוסד בשנת 1996 על ידי חתן פרס נובל לשלום, ראש ממשלת ישראל לשעבר ונשיא מדינת ישראל דהיום: מר שמעון פרס, כארגון עצמאי לא-ממשלתי, לא פוליטי, וללא מטרת רווח, במטרה לפעול למען מימוש חזונו אשר לפיו עמי המזרח התיכון ותושביו פועלים יחד לבניית שלום באמצעות שיתוף פעולה ופיתוח חברתי-כלכלי ומפגשי פנים אל פנים. המנכ"ל הראשון של מרכז פרס לשלום היה מר אורי סביר, שיסד את הארגון יחד עם שמעון פרס, ומשמש היום כנשיא המרכז. המנכ"ל דהיום הינו רון פונדק, הידוע לשמצה. התורמים, קרן פורד והקרן החדשה לישראל והאיחוד האירופי. המרכז פועל בעקיפין ליצירת מדינת כל אזרחיה בשטח מדינת ישראל שהינו שם הקוד ליצירת מדינה בעלת רוב פלסטיני בשיטתי מדינת ישראל. יש לציין בהקשר זה כי המיזם פועל בשטחים רבים שלא על דעת נשיא מדינת ישראל מר שימון פרס אשרזמנו המוגבל עקב עיסוקו הנוכחי מנוצל על ידי מנהלי "המרכז" ליישום רעיונותיהם ומאוויהם השמאלנים-מיליטנטים בהעדרו של בעל הבית, אפשר שבבחינת "הגולם קם על יוצרו".

"פורום ארגוני השלום הפלסטיני-ישראלי" שהוקם ביוזמת "מרכז פרס לשלום", ניהל קמפיין להקפאת ההתנחלויות וערב נאומו המדיני של מר בנימין נתניהו באול בר-אילן בחודש יוני 2009, קרא לו במודעה מושקעת בעיתון להשיב לחוסיין אובמה "כן". בראש הפורום הזה עומד מיוזענו הד"ר רון פונדק, מיזמי הסכם אוסלו הזכור לשמצה ומנכ"ל מרכז פרס לשלום דהיום. כאנקדוטה נזכיר כי רון פונדק תרץ עמידתו מאחורי המודעה בכך כי עשה זאת כאדם פרטי ואין לקשר פעילותו זו עם תפקידו הרשמי "במרכז". אכן פיתול לטאה לוליני.

ביוני 2007 אירגן מרכז פרס לשלום ביוזמתו של אותו רון פונדק, כנס עולמי של 120 אירגונים פלסטינים ובין לאומיים אנטישמים בעיר פירנצה ובמימון ממשלת טוסקנה שבצפון איטליה. הנושא המשותף בין הארגונים, שניתן לראות בכינוסם בפירנצה מעין "וועידת דרבן 2001" זוטא, הוא תיאור הנוכחות הישראלית מעבר לקו הירוק כ"כיבוש בלתי חוקי", כאשר כל ארגון מביא איתו את המצע שלו המגנה את מדינת ישראל. התקווה של הכנס, לדברי מנכ"ל מרכז פרס, ד"ר רון פונדק, הוא לדאוג לכך שיהיה תיאום ושיתוף פעולה בין כל הארגונים ושהם יפעלו נגד ה"כיבוש" באסטרטגיה מתוכננת היטב בשנים הקרובות. בין הארגונים הישראליים המגיעים לכנס ניתן למנות גם את "רבנים למען זכויות אדם", פורום משפחות שכולות בראשות יצחק פרנקנטל, ו'הועד הישראלי נגד הריסת בתים'. ניכר ברון פונדק כי רעיונות גדלות כפעיל שמאל קיצוני עולמי כנגד מדינתו מפעמים בו. נראה גם כי התואר הנילעג: "חתרן בילתי נילאה" שדבק בשמעון פרס וביוסי ביילין אחריו, מילא נפשו קינאה רבה.

16. הטלוויזיה החברתית – הינה מיזם לשינוי חברתי הפועל באסטרטגיה תקשורתית ולפיכך מהווה גוף תקשורת עצמאי, חוץ ממסדי, לא מסחרי ובלתי מפלגתי, אשר סדר יומו אינו מושפע מאינטרסים של בעלי הון ושל ההגמוניה השלטת. **הטלוויזיה החברתית** Israel Social TV באתר הטלוויזיה החברתית מעל 280 כתבות שהופקו ע"י הטלוויזיה החברתית וע"י ארגונים ופעילים חברתיים. בין הארגונים שתכניהם מוצגים ניתן למנות את- גוש שלום ~ האגודה לזכויות האזרח

~ קואליציית נשים לשלום ~ הקואליציה למאבק בסחר בנשים ~ המכללה החברתית-כלכלית ~ קהילת סינקופה ~ יש גבול ~ שתי"ל ~ אג'נדה ~ עמותת זכויות ~ קו לעובד ~ הקרן החדשה לישראל ~ בצלם ~ הפורום למאבק באבטלה ~ יוזמת ז'נבה ~ ארגוני זכויות בעלי חיים ~ ביה"ס למחול הקבוצה ביפו ~ הוועד הציבורי נגד עינויים ~ עמותת מען ~ מרכז אדוה ~ אמנסטי ~ התנועה לחיים בכבוד ~ עמותת כן לזקן ~ עמותת הכוריאוגרפים ~ יד טבנקין ~ עיר לכולנו.

הקורא יבחין בנקל כי למרות ההדיבור גבוהה בדבר על-מפלגתיות ועוד מנטרות שיקריות מהסוג הנחות הרי שרשימת האירגונים המציגים תכניהם במיזם זה הינם כולם שייכים לשמאל הקיצוני ואף המיליטנטי:

17. **ארגוני הנשים – לובי נשים פמיניסטיות בישראל** – פעילות הלובי טוענות כי ייצוגן של נשים במפלגות המתמודדות לכנסת הוא דל, וכי רק כעשרים נשים ממוקמות במקומות ריאליים ברשימות המתמודדות

ארגוני הנשים שהצטרפו לפנייה זו: **איתך, מעכי, שדולת הנשים בישראל, אחותי – למען נשים בישראל, אשה לאשה – מרכז פמיניסטי חיפה, מרכז תמורה – המרכז המשפטי למניעת אפליה, פרלמנט נשים, אנואר – מנהיגות נשים יהודיות וערביות ותנועת ש"ן – שוויון ייצוג לנשים.**

בצעד חסר תקדים בחומרתו (דצמבר 2008), פנו ארגוני הנשים בישראל למועצת הביטחון של האו"ם, בדרישה למנוע אפליה ולחייב את מדינת ישראל לשלב אותן במוסדות השלטון לטענת ארגוני הנשים, ישראל מפרה את החוק המחייב השתתפות של נשים ממגוון אוכלוסיות במוקדי קבלת ההחלטות הפוליטיות והחברתיות בישראל.

היוצא בזאת הוא כי אירגוני הנשים הפמיניסטיות בורשות בבזז את ההליך הדמוקרטי בישראל ובכך חוברות לאירגוני השמאל הקיצוני בשלילה ובדה-לגיטימציה של המערכת הדמוקרטית הישראלית. גם אירגונים אלו נוקטים בדרך הפניה לשוטמי ישראל אשר עלולים לגרום נזק בילתי הפיך לעם היושב בציון ובלבד שתאווות תימלא בידן בישראל של 2009 יכולה כל אישה לבחור ולהיבחר למוסדות השלטון. חוקים נוקשים מגינים על מתמודדת ראווה (והדגש הוא על ראווה) להיבחר למוסדות השלטון ככל שידבנו ליבה. יתרה מזו, במקרה של התמודדות מול מועמד גבר בעל כישורים זהים, תיזכה בדרך כלל האשה לאפליה מתקנת ותיבחר על פני המתחרה. כך שהפניה הינה קנטרנית ומבקשת לקבל בדרך עוקפת הדמוקרטיה, דלית דין, את שהדמוקרטיה לא העניקה בדין.

שדולת הנשים בישראל
לובי הנשים, כי איראן

אישוש לנאמר לעיל ניתן למצוא בפניתם של אירגוני הנשים הבאים **"אחותי- למען נשים בישראל", "ארטמיס", "אשה לאשה", "בת שלום", "העמותה להעצמה כלכלית לנשים", "פרלמנט נשים", "קואליציית נשים לשלום", "קול האשה", "רוח נשית" ועוד, לראשי המדינה וראש הממשלה ב דצמבר 31, 2008, בעת מבצע עופרת יצוקה בעזה הדורש מישראל "להפסיק את דרך ההרג הגברית". כמו כן דורשים אירגוני הנשים "שהמלחמה תפסיק להיות אופציה, שאלימות תחלף להיות הדרך ושהרג יפסיק להיות אפשרות. אנו מבקשות ליצור חברה שבה כולן וכולם יכולים ויכולות לחיות בביטחון קיומם אישי, כלכלי וחברתי".**

נישמע כמעט טוב עד שניזכרים בשמונה שנות הפצצה וריקוט של תושבי הנגב המערבי אשר אירגוני הנשים לא מצאו לנכון כלל לצאת כנגדם, ניראה כי דרך ההרג הגברית החמאסית דווקא כן מוצאת חן בעיניהן. בנוסף, מתעלמות הגברות החסודות מהעובדה כי לטנגו נידרשים שנים וישראל היתה שמחה, אמור מאושרת, להיווכח כי החמאס הניח נישקו. מהר כברק תניח אף ישראל את נישקה.

אך יותר מכל מרעימה הגישה כי ההגנה על העם היושב בציון הינה פעולה גברית אשר לנשים אין כלל חלק בה למרות שאותם גברים מגינים בגופם ובנפשם על אותן נשים ממש.

אין הכוונה כי הנשים תצאנה להגן בגופן על קיום המדינה אך למצער אל להן להפריע העצמת הנרטיב הפלסטיני לכיוון של מדינת כל אזרחיה (או מדינה פלסטינית על חורבות מדינת ישראל) משרתת היטב את הנרטיב הפמיניסטי אשר אינו יכול להכיל את הביזיון הנורא שבו גברים היוצאים למלחמה תורמים כה רבות בעוד אותם נשים יושבות באפס מעשה כל אותו הזמן. כיבושה של מדינת ישראל על ידי האיסלם ככלל והפלסטינים בפרט ייתרו מאליו השתתפות גברים במלחמה כנגד הפלסטינים ובאלפמינסטיות גואל. חשוב להדגיש כי מירב ציבור הנשים במדינת ישראל אינו מחזיק בדעות הזויות אלו ואף מתנגד להם נחרצות למותר לציין כי כלל פעולות אירגוני הנשים ממומנות ניכבדות על ידי האיחוד האירופי ו"הקרן החדשה לישראל".

קואליציית נשים לשלום – נוסדה בשנת 2000 עם פרוץ האינתיפדה השנייה (עובדה המעידה על עיוורון

לוגי ומאוזן בגישת הקואליציה). "הקואליציה" הוא אירגון גג המציג עצמו תחת המטרייה לכינון שלום צודק בינינו לבין שכנינו אך למעשה מהווה עוד התארגנות פמיניסטית להעצמת פעילות נשית כנגד הפעילות הצבאית הגברית, הניתפשת על ידן כמערכת את ההגמוניה הנשית במדינת ישראל, תחת איצטלה אידאולוגית של שלום בקואליציה מאוגדים האירגונים הפמיניסטים הבאים: **בת שלום, האם החמישית, מחסום ווטש, נגה-כתב עת פמיניסטי, נל"ד, נשים בשחור, פרופיל חדש, תנד"י, ווילפ"פ, בת צפון לשלום ושוויון**. "הקואליציה" משתפת פעולה עם אירגוני נשים בינלאומיים אנטישמיים בפעילות כנגד פעולות ישראל בעזה. האירגון אף הוביל פעולות מחאה בינלאומיות בהן מוטיב ישראל "הכובשת" היה מרכזי. מובן כי פירסומי הקואליציה מטילים את כל האחריות למצב אי-שלום על ישראל ופוטרים מכל וכל את הפלסטינים מכל אחריות תורמת לכך.

פרופיל חדש – נוסד 1998 – ארגון סרבנות לשרות, פמיניסטי רדיקלי, המעודד סרבנות ותומך בסרבנים

בעזה ובתמיכה מוסרית. מפאת פעולתו, אירגון זה הואשם בהסתה לסרבנות ונימצא כיום תחת חקירת שילטונות המשטרה והצבא. כארגונים חוץ פרלמנטרים לפניהם הרי שפרופיל חדש אשר פתח בפעילות ראשונית אידאולוגית לגיטימית עבר מהרה לפסים מיליטנטים ואנרכיסטים המתנגשים עם חוקי מדינת ישראל, אינם מכירים במוסדותיה ומאיימים לקעקעה מבפנים. האירגון אחראי להשתמטות אלפי סרבני גיוס בכך שסיפק להם חומר עובדתי בסיסי כיצד להונות את שלטונות הצבא ובכך אחראי באורח עקיף להחלשת כשר עמידתה של מדינת ישראל כנגד אויביה סביבה. תעיד על גישת האירגון סיסמאות שהונפו בהפגנתו האחרונה כנגד פשיטות המשטרה על בתי הפעילים בנוסף "צה"ל הוא ארגון טרור" ו "כל חייל שותף לרצח" ואידך זיל גמור.

בת שלום – נוסד 1989 - כהתארגנות משותפת לנשים פמיניסטיות פלסטיניות וישראליות. בשנת 1993 נוסד

סניף בת שלום צפון המאגד בתוכו את קיבוצי אזור מגידו אשר בעמק יזרעאל יחדיו עם העיר נצרת בין הפעילות בעבר ובהווה ניתן למצוא את קולט אביטל, שולמית אלוני, תמר גוז'נסקי, יעל דיין, ענת מאור ואחרות. מתורמיה העיקריים של העמותה: "החברה החדשה לישראל" באמצעות סניפיה בבריטניה וארה"ב. כמקובל בקרב אירגונים כגון דא, גם כאן קיים המלל הקבוע של שלום, שוויון וצדק בין ערבים ליהודים בלא כמובן שינתן פיתרון לבעיות הבערות לאשורן בין העמים.

מכל האירגוני השמאל המיליטנטי הרי אירגוני הנשים בולטים באגנדה האנטי גברית שלהם אשר כל שאר הפעילות מהווה אך איצטלה מאחזת עינים להשגת המטרה העיקרית והיא העצמה נשית על חשבון החיילים הגברים בשדה הקרב.

אשה לאשה – הוקם בשנת 1983. אירגון פמיניסטי קיצוני ומיליטנטי בעל גישה שמאלנית רדיקלית שמרכזו

בחיפה. עצם הכרזת המטרות הרשמית של האירגון מעידה עליו כי פניו אינם לשלום ושוויון בין המינים אלא למלחמה ביניהם: "קהילת נשים הפועלת מתוך רצון לקיים הבנה ושותפות בין הנשים בישראל, ללא הבדל דת, לאום, עדה, העדפה מינית ומעמד כלכלי". האירגון פועל לביטול ההבדלים בין המינים מהאספקט האידאולוגי אך גם מהאספקט הפיזי דהיינו, האירגון מסרב להכיר בשוני הפיזיולוגי והפיזיקלי בין המינים ומשטח את ההבדלים המולדים והתורשתיים לכדי שממה (מופרכת) גנטית חד-גונית.

האירגון פועל לגמד ולבטל את תרומת המין הגברי לביטחון מדינת ישראל בכך ששולל את הצורך להבטחת הקיום הפיזי של הפרטים במדינה וזכותם להתגונן מפני הקמים עליהם. בכך נוקט האירגון במדיניות דו-פרצופית. עצם יכולתן של הנשים באירגון לשאת את תורתן הפמיניסטית בזכות הקרבת חיים של המין הגברי הינה בזויה עליהם וניתפסת כמזימה גברית להנציח עליונותם עליהן. ניכר בנשות האירגון כי הינן שרויות במעין "שיגעון רדיפה" חסר בסיס ואחיזה במציאות.

לא ביכדי ניכתב נייר העמדה של האירגון בנושא ביטחון והיחסים עם הפלסטינים בשפה האנגלית באשר מיועד הוא לעינים זרות מתוך שסמוכות ובטוחות הן כי דיבריהם יחשבו לדיברי בלע כנגד ישראל, עמה וביטחונה במדה והיה ניכתב ומופץ בשפה העיברית לעינים ישראליות.

האירגון ניתמך בעיקרו על ידי קרן היינריך בל הידועה כתורמת נדיבה לאירגונים חתרניים חוץ פרלמנטרים בישראל.

18. **הוועד הישראלי נגד הריסת בתים** – הוועד הישראלי נגד הריסת בתים הוא קבוצה לפעולה ישירה בלתי אלימה, שהוקמה כדי להתנגד להריסת הבתים שמבצעת ישראל במדינת ישראל, בירושלים המזרחית ובשאר שטחי איו"ש. פעילי הקבוצה הרחיבו את פעולות ההתנגדות גם לתחומים נוספים: הפקעת קרקעות, הרחבת התנחלויות, סלילת דרכים עוקפות, מדיניות ה"סגר" ו"ההפרדה".

הוועד הישראלי נגד הריסת בתים
The Israeli Committee Against House Demolitions

אל הוועד הישראלי נגד הריסת בתים, הגיעו פעילי שטח מארגונים ישראליים רבים. כל פעולותיהם בשטחי איו"ש מתואמות בקפידה עם הארגונים הפלסטיניים המקומיים. מאז הקמתו של הוועד (1997), התרחבה פעולתו לשלושה תחומים הכרוכים זה בזה: פעולות התנגדות ומחאה בשטחים הכבושים, מאמצים להציג את מציאות הכיבוש בפני החברה הישראלית, וגיוס הקהילה הבינלאומית לפעולה. בכך הפך עצמו האירגון לזרוע שמאלית רדיקלית של "החברה החדשה לישראל" הפועלת בתאום עם עמותות רבות כדוגמתו כנגד מדינת ישראל ומדיניותה. בשיתוף עם ארגוני זכויות אדם אחרים, לוקח הוועד חלק גם ביוזמות משפטיות הבאות לקרוא תגר על מדיניותה ופעולותיה של ישראל בשטחים.

למותר לציין כי "הוועד" גורס לכאורה פעולה למען כל סוגי בתים ובניה בלתי חוקית אך בפועל, פועל בלעדית למען זכויות הפלסטינים גם אם אלו מנוגדות לחוק. היעד מעלה על נס התנגדות פלסטינית להריסת בתים בלתי חוקיים ברחבי מדינת ישראל והגדה המערבית גם אם זו מנוגדת לחוק הישראלי. בנוסף פועל "הוועד" נימרוצות להפצת דיבת ישראל רעה בקהילה הדיפלומטית הבינלאומית דרך מערכת פירסומים "מחקרים" שאמינותם מפוקפקת. "הוועד" נושא ברמה מנטרות מאחזות עינים של צדק שלום ואחוזה אך בפועל מטיל את כל האחריות על מצב אי-שלום על ישראל ומשחרר באורח גורף את הפלסטינים מכל אחריות ואשמה לכך. התורם הראשי לאירגון הוא האיחוד האירופי. הגוף העוקב אחר פעילות הגופים החוץ פרלמנטרים "נ.ג.א.ו. מוניטור" בראשות הפרופ' ג'ראלד שטיינברג מזכיר כי "הוועד הישראלי נגד הריסת בתים" עוסק באורח שיטתי בהכפשת שמה של מדינת ישראל בתארו אותה כמדינת אפרטהייד. חמור מכך, מנכ"ל הוועד, ג'ף הלפר, מרבה לתאר את ישראל כישות נאצית.

19. **גישה** – מרכז לשמירה על זכות היסוד לתנועה – הינו ארגון זכויות אדם שנוסד בשנת 2005 ומטרתו היא הגנה על הזכות לחופש תנועה של פלסטינים, במיוחד תושבי רצועת עזה, המעוגנת במשפט הבינלאומי ובמשפט הישראלי.

GISHA: LEGAL CENTER FOR FREEDOM OF MOVEMENT
גישה - מרכז לשמירה על הזכות לנוע
Gisha: مركز لحرية التنقل من الحركة الحرة

גישה מנצל הדמוקרטיה הישראלית לתביעות משפטיות כנגד המדינה בעזרת צוות יועצים משפטיים, עובדים קבועים ושכירים בעמותה.

פעילות "גישה", לרבות הגשת עתירות למערכת משפטית ישראלית מפרגנת, נעשית פעמים רבות בשיתוף פעולה עם ארגונים נוספים "ממומני האיחוד האירופי והקרן החדשה לישראל" ובהם האגודה לזכויות האזרח, רופאים לזכויות אדם, עדאלה ועוד.

מייסד גישה והיועץ המשפטי שלה דהיום הינו פרופ' קנת מן, יו"ר הוועד המנהל הינה נדרה שלהוב-קוורקיאן ובוועד המנהל חברים עביר בכר, ישי בלנק, עלא מסארווה ודני רבינוביץ. המנכ"לית הינה עו"ד שרי בשי.

התנועה פועלת הודות לתמיכתם של מספר קרנות, ובראשן קרן אקווינג גרין. קרנות נוספות שתומכות בפעילות הינן: "הקרן החדשה לישראל", האיחוד האירופי, קרן דרוסוס, הקרן לשלום במזרח התיכון, הנציגות האירית ברשות הפלסטינית, המכון לחברה פתוחה, משרד החוץ הנורווגי, הקרן להזדמנויות גלובליות של ממשלת בריטניה, קרן פרידריך אברט.

20. **פורום דו-קיום בנגב** – הוקם ב-1997, על ידי תושבים יהודים וערבים בנגב, במטרה לשמש מסגרת לשיתוף פעולה יהודי-ערבי, להוות בסיס למאבק משותף לשוויון זכויות אזרחי ולטיפול סובלנות ודו-קיום בנגב. נישמע טוב עד שמביאים בחשבון כי מירב פעולתו של "הפורום" היא לייצר ניירות עמדה על מנת לספק את צרכי מוסדות האו"ם בהחלטות אנטי ישראליות. כך פעל האירגון באוגוסט 2006, מרץ 2007, ספטמבר 2007 בהעברת התחמושת "העובדתית" להחלטות אנטי ישראליות באו"ם. הפורום מעורב משך השנים בהגשת עתירות לבג"ץ, חלקן בדיון אף כיום בנושאי הריסות מבנים בילתי חוקיים אשר ניבנו על ידי בדואים בנגב. הלובי של הפורום פועל להעביר את כל פעולות הכריזה ברכבת ישראל ובאוניברסיטת בן גוריון, כולל שילוט, לשפה הערבית.

21. **יש דין** – אירגון אשר הוקם בלבדית למען זכויות האדם של הפלסטינים בשטחי יהודה ושומרון האירגון מתמחה בהגשת תביעות לבג"ץ כנגד המדינה בנושאי הפקעות שטחים, מיקום גדר ההפרדה ועוד.

האירגון מעודד פלסטינים להגיש עתירות כנגד מדינת ישראל כהצדקה לקיומן הארגון אמנם טוען כי הינו אירגון מבוסס מתנדבים אך מרבית פעולותיו ממומנות על ידי האיחוד האירופי והקרן החדשה לישראל. משפטנים המסונפים לארגון מוצאים פרנסה נאה וברחבות בכך שמשתיפים פעולה עם האירגון. את האירגון מיצגת מועצה ציבורית אשר על חבריה נימנים שמאלנים רדיקלים ידועים ומוכרים בציבור בארץ את עניניו המשפטיים של האירגון מיצג עו"ד מיכאל ספרד הידוע בדיצתו חסרת המעצורים ליצוג עניני הפלסטינים תמורת שלמונים נאים כמובן. כמו כן, מרכז פעולות האירגון הוא דרור אטקס הידוע משכבר לשימצה מפעולותיו עבור ארגון בצל"מ.

22. **המרכז היהודי-ערבי לפיתוח כלכלי** – הינו ארגון ללא מטרות רווח שנוסד בשנת 1988 על ידי

קבוצת אנשי עסקים יהודים וערבים. "המרכז" מהווה דוגמה נאה לדרך הפעולה של "הקרן החדשה לישראל" ולאירגון "שתיל" שהוא זרועה הארוכה בישראל.

המרכז היהודי-ערבי לפיתוח כלכלי
The Center For Jewish-Arab Economic Development
المركز اليهودي العربي للتطوير الاقتصادي
For an Inclusive and Thriving Israeli Society

פעילותו של המרכז הינה מעורבת. בצד פעולה הבאה לקירוב לבבות אמיתי בין המגזר היהודי לערבי הרי פעולתו האחרת הינה תמיכה ישירה ועקיפה כמירב העמותות הבאות לקעקע את זכות קיומה של מדינת הלאום היהודי. בכך שנוקט בדרך פעולת אחיזת עינים זו מצליח המרכז למשוך פעילים ותורמים יהודים בארה"ב ובישראל. במרכז פעילים במשרה ובתשלום מלא כ-10 אנשים בנוסף למספר לא ידוע של מתנדבים. תורמים למרכז – האיחוד האירופי, הקרן החדשה לישראל ותורמים יהודים פרטיים מארה"ב.

23. **אג'נדה** – מרכז ישראלי לאסטרטגיה תקשורתית, הוא ארגון ראשון מסוגו, שפועל לשינוי חברתי ומחשבת

בכלי התקשורת בישראל. "אג'נדה", פעיל בייזום קמפיינים תיקשורתיים ממוקדים וכן מתן שירותי יעוץ והדרכה לארגונים אחרים בעלי אוריאנטציה זהה. ניתן לזהות על נקלה את תכנון הגג ההיררכי מנותב המטרה של אירגוני שתיל וקרן פורד בהעצמה תקשורתית של אלפי האירגונים החוץ פרלמנטרים המקומיים וניתמכים על ידי ממון זה,

אמור שלמונים, על מנת לקעקע את כוחה ועמידתה של ישראל מבפנים. עיתונאים המובאים בעבור פרויקטים מיוחדים של "אג'נדה" נהנים מתשלומי דלא יחרץ נדיבים ביותר על מנת שיקדמו את האג'נדה של "אג'נדה" דהיינו הפיכתה של מדינת ישראל למדינת כל אזרחיה. אג'נדה הוקמה בתמיכת קרן פורד ובייסוד משותף של ארגון שתיל וחברת בןאור תקשורת.

24. עיתון הארץ - העיתון בבעלות משפחת שוקן (75%), דומונט שאוברג הגרמנית (25%). בשנת 2005 היגיעו חובות "הארץ" לבנקים לכ-400 מיליון שקל וזו כניראה הסיבה מדוע מכר הבנק בספטמבר 2006, רבע ממניותיו לחברה הגרמנית בסכום של כ-140 מיליון שקל. באם היה העיתון בעל קו שמאלני קיצוני עד הרכישה הגרמנית הרי שלאחריה, "מכר העיתון את נישמתו לשטן" והחל משתף פעולה עם הגרועים באויבי ישראל בהתאם לקו שאותו מוליך קונצרן התיקשורת הגרמני. חשוב לציין כי אביו של השותף הגרמני החדש בעיתון הארץ היה חבר במפלגה הנאצית החל מ-1937 כמו גם דודו. האב, ד"ר קורט דומונט, אף קיבל עיטור של כבוד בתוקף תפקידו כיו"ר הקבוצה, בשנת 1944 (שנה לפני תום מלחמת העולם השנייה), מיוזף גבלס—שר התעמולה בממשלה הנאצית, על תרומתו לתעמולה הנאצית. העיתונים בבעלות הקבוצה, הורשו לפעול בתקופת שילטון הנאצים מתוך שקידמו את הרעיונות הנאצים בציבור הגרמני. אחד מעיתוני הקבוצה אף יצא בקריאה לצרף את הנאצים לממשלה הגרמנית שנתים קודם שתפשו את השלטון.

אלפרד נבן דומונט (אותו שאביו היה חבר המפלגה הנאצית), הינו הבעלים הראשי של קונצרן התיקשורת "דומונט שאוברג". הינו תורם ו"חבר מרכז פרס לשלום" ותורם נדיב לעמותות חוץ פרלמנטריות המתנגדות לקו הרשמי של ממשלת ישראל. באותה השנה ובמקביל לרכישת מניות "הארץ" בשנת 2006 רכש הקונצרן הגרמני עוד עיתון שמאלני גרמני ה"פרנקפורטר רונדשוואו".

עיתון "הארץ" מוליך באורח עיקבי קו שמאלני קיצוני נוקשה ומרומה והלסה ולמעשה את שופרו המרכזי של השמאל המיליטנטי במדינת ישראל. העיתון אינו מאפשר מעל דפיו וכן באתר האינטרנט שלו התבטאויות אשר נוגדות את הקו האנטי ישראלי הרשמי אותו הוא מוליך מזה שנים רבות. ידועה ברבים גישתו של העיתון לצנזר בנחרצות תגובות של קוראים המבקרים את הקו אותו מוליך העיתון. גם כתבות העיתון רוויות ארס ושיטנה כנגד גוש הימין ככלל וכנגד ממשלת הימין בפרט. ללא ספק, עקב גישתו החד צדדית של העיתון הרי ניתן לתייגו כעיתון צהוב הנוקט בגישת עיתונות הצהובה למתרחש במדינת ישראל.

רכישת המניות על ידי קונצרן התיקשורת הגרמנית אשר הפכה את העיתון לקיצוני ונוקשה יותר בעמדותיו השמאלניות, הביאה המצב לכדי כך עד כי צרכני חדשות אמנם עדיין פונים לקבלן דרך העיתון אך רוב הקוראים אינם שמים ליבם יותר ואינם מקבלים ברצינות רבה מדי את הדעות המושמעות מעל דפי העיתון מתוך שחשים כי הדעות הינן מוטות באופן חריף לכיוון הקו השמאלני הרדיקלי אותו מוליך העיתון.

נכון לרבע הראשון של שנת 2009 מגיעים חובות העיתון לבנקים (ראוי לציין, בנק הפועלים), לכדי 40 מיליון שקלים.

מאז ומתמיד, אך חמור ביותר מאז רכישת מניות העיתון על ידי קונצרן העיתונות הגרמני, דומה כי עיתון "הארץ" הפך לשופרה של תנועת מר"צ ותנועות שמאל קיצוני ופשיסטי אחרות, לכל דבר וענין. כל דו"ח וכל פיסת מידע המושגים על ידי מר"צ, חלקם גם באופנים אשר החוק אינו בצידם, מפורסם מיד באותיות קידוש לבנה בעמודים הראשיים של העיתון ובפרט בנושאי ההתנחלויות. מאז עברה מפלגת "קדימה" לאופוזיציה הפכה גם היא ליקירת העיתון.

העיתון גם אינו בוחל בקידום שינאה תהומית ושורשית לכל ענין ציוני ויהודי כאשר משתמש באורח בוטה בציבור המתנחלים על מנת לקדם את תהליך השנאה כנגדם בקרב ציבורי שמאל רדיקלי ובכך להעצים את התעוב-ה"שטירמרי" הזכור לשימצה מתקופות אחרות כנגד יהודים כאשר היותם יהודים. העיתון מחזיק צוות כותבים גדול אשר כל מיומנותם מסתכמת בכתיבת מאמרי שיטנה כנגד אחים יהודים.

עדים אנו לאחרונה למסע יחצני חסר עכבות של העיתון למען הנשיא האמריקני באראק חוסיין אובמה ותוכניתו לחיסול המאחזים וההתיישבות ביהודה ושומרון והחזרת ישראל ל"גבולות אושוויץ". העיתון מוביל גישה הגורסת כי על ישראל להסכים לכל גחמותיו של האמריקני, הזויות ככל שתהינה, תלושות מהמציאות כפי שהינן, והמשתמע מכך הוא כי על ישראל לבטל את צרכי ביטחונה וקיומה ובלבד ש'נשיא ישראל' באראק חוסיין אובמה (לא אין טעות), תימלא תאוותו בידו ויצא מרוצה. הקו של העיתון מבטל, בידועין, את הלגיטימיות של מדינת ישראל כמדינת הלאום היהודי, למען שלום מפוקפק, על כירעי תרגולת, בין ארה"ב לאיסלם. העיתון מצדד בגישה האמריקנית כי האחריות על המצב המתוח במזרח התיכון כמו גם מצבם העגום של הפליטים הפלסטינים מוטלת

על ישראל בלבד. המשתמע מכך, העיתון תומך בהפיכת מדינת ישראל למדינת כל אזרחיה דהיינו, מדינה בעלת רוב ושילטון פלשתינים.

ניסיונו של העיתון לתמרן בין הצורך במספר קוראים גדול אשר אינם נימצאים במחנהו שטוף האגדה הפלשתינית-שמאלנית-קיצונית לבין הנחיות שולחיו הגרמנים מביאים העיתון להתנהלות פטית, עלובה ומעוררת בוז. העיתון מחזיק מספר עיתונאי מחמד המזוהים עם המחנה הנגדי בנוסף "בין ידידי הטובים נימצאים גם יהודים" המעוררים תחושות קבס בעיני הקורא הנבון-החושב וגורמים להתדרדרותו הציבורית במדרון החלקלק של האין חזרה. באם ניתן היה לאפיין אב-טיפוס של הרע והפסול בעיתונות הישראלית, עיתון הצהוב למרבית עם ישראל, עיתון המפיץ אג'נדה מוטה חדות, בילתי אמינה, חתרנית, שלילנית, הרי עיתון "הארץ" הוא העיתון.

25. **ISM - International Solidarity Movement** - תנועה זו אשר נוסדה בשנת 2001, על ידי בני זוג-

פלסטינית ויהודי, מונהגת על ידי פלסטינים למען פלסטינים, הרוכשת תמיכה בינלאומית רבה למדי ובעיקר צעירים יהודים ובריטים אך גם פעילים ישראלים אנרכיסטים אשר חינוכם רחוק מהחינוך היהודי והיכשירם לכיוון ליברלי אוניברסלי. צעירים אלו הינם נוחים להשפעה וכרוכים אחר סימאמות מופרחות באוויר בידי שרלטנים הרואים במ "אידיאטים שימושיים" ובכך מנצלים אותם למטרותיהם כנגד ישראל. לתנועה סניפי גיוס והעצמה לקראת משלוח הפעילים לישראל במקומות הבאים בוסטון, אריזונה, שיקגו, דנמרק, גרמניה, אנגליה, סקוטלנד, ספרד, פלורידה, אוסטרליה צ'כיה, צרפת, קליפורניה, יוון, שבדיה, ניו-אורלינס, סיאטל. פעילי האירגון נודעו לשמצה בהסתננותם דרך נימלי התעופה בישראל בחסות דרכונים של פעילים יהודים ובהשתתפות בהענקת מחסה לפעילי טרור פלסטינים בשטחים. התנועה ניתמכת במיליוני דולרים לשנה על ידי האיחוד האירופי, קרן פורד והחברה החדשה לישראל. זהות התומכים אינה משאירה מקום לדימיון באשר לכוונות ההתארגנות ומטרותיה.

26. **אינדימדיה ישראל** – אירגון אנרכיסטי מיליטנטי אשר העלה את ישראל על מפת פעילותו בשנות התישעים למאה הקודמת כאשר ניבנה על העובדה כי בינינו נימצאו רבים אשר מחד השתמטו משרות צבאי ומאידך לא מצאו אפיקים מתאימים לתעל את פירצי האגרסיה לכיוונים חיוביים ובונים ופנו לכיוון האנרכיסטי השלילי. לאינדימדיה הבינלאומית סניפים בכל רחבי העולם: מערב אסיה (3 סניפים), ארה"ב (55 סניפים), דרום אסיה (2 סניפים), סניף אוקיאניה, אמריקה הלטינית (18 סניפים), אירופה (61 סניפים), מזרח אסיה (6 סניפים), (קנדה 12 סניפים), אפריקה (5 סניפים). סה"כ 163 סניפים ברחבי העולם. פרצי הרדיקליזם והאנרכיזם בעולם המערבי כנגד הממסד השמרני האירופאי והאמריקני הביאו רבים מאנרכיסטי העולם לתמוך בזכויות בני המזרח ובייחוד דת האיסלם והינם אחראים בחלקו להתפשטות האיסלם בארצות המערב. ניסתר מהם כמובן כי הם יהיו הראשונים להישחט עם עליית האיסלם הרדיקלי לשלטון באי מי מארצות המערב בחציה השני של המאה העשרים ואחת.

27. **הקרן לשלום במזרח התיכון** – נוסדה בשנת 1979, במדינת וושינגטון בירת ארה"ב, על ידי חבורת יהודים-אמריקנים מתנגדי ההתיישבות היהודית-ישראלית בשטחים שבשליטת ישראל לאחר 1967. הקרן עורכת מעקב צמוד אחר התפתחות ההתיישבות בשטחים אלו ומנסה לקשרם לקשיים בהשגת חוזה שלום עם הפלשתינים ומדינות ערב. ניכר בחומרים המוצגים באתר הקרן כי הינה נימצאת בקשר הדוק עם אירגון "בצל"ם הישראלי ומתואם עמו אידאולוגית.

מיקום הקרן לא ניבחר בידי, הינה מכוונת ליצור השפעה נגדית על המימשל האמריקאי כנגד השדולה היהודית אי"ק, הצינית תומכת ישראל. הקרן תומכת נימצאות בראייתו של אובמה את הסיכסוך במזה"ת המפיל את מירב האחריות לאי יישוב, על ישראל. הדבר נוגד את הכרזת הקרן בדבר יצירת שתי מדינות לשני עמים (בלא ציון מיחד ליהדותה של ישראל) ובדבר הצורך לשלום וביטחון לשתי העמים. הקרן אינה מתיחסת בפירסומיה לשאלה כיצד יתרום הדבר לביטחון ושלום וכיצד ישוכנע הצד הערבי לנהוג כך.

28. **הלובי היהודי לשלום** – נוסד בשנת 1989 על ידי יהודים אמריקנים על מנת לקדם שלום בין יהודים לפלסטינים. על "הלובי" נימנים כ-5000 חברים ביניהם כ-400 רבנים רפורמים בעיקרם. נבחר כי בסיסמאות שאירגון זה נושא ברמה, משותפות לכלל האירגונים המכריזים על רצונם בשלום אך למעשה מכוונים להחזרת שטחים תמורת "שלום" לפי אמות המידה שלהם אך בהחלט שלא תואם את ראיית הערבים את אותו השלום. היהודים, באורח מסורתי מתעלמים מהכוונות הערביות המוצהרות לכך כי החזרת שטחים תשרתם בצעדיהם לכיבוש זוחל וגרוש היהודים מהשטח של מדינת ישראל גישה זו אופיינית לתמימות "הנאורה" של יהודים אמריקנים רבים. באורח מעשי, מנותבת כל פעילות האירגון להשפעה על מעצבי המדיניות האמריקנים לחיסול מפעל ההתיישבות בשיטחי הגדה המערבית מתוך תיקווה תמימה כי הפלסטינים יענו באותה מטבע ויחיו בשלום ובביטחון לצד ישראל.

29. **הקשת הדמוקרטית המזרחית** – נוסדה בשנת 1966 על מנת לתת מענה לזכויותיהם הגזולות (לכאורה) של בני עדות המזרח במדינת ישראל. אליה וקוץ בה, זכויות בני עדות המזרח מזה זמן אינן מהוות בעיה אקוטית בישראל והאינטגרציה בין העדות הושלמה ברובה המכריע. בצר להם פנו פעילי התנועה למקומות שמוטב להם ולא היו קיימים מלכתחילה. לדוגמא, "הקשת" מטיפה כדלקמן – "הקשת תפעל לדמוקרטיזציה רדיקלית של כל תחומי החיים" כדבריה. הקשת מקדמת סדר יום מזרחי למדינת ישראל וחלקים גדולים בה שוללים את השפה העיברית לטובת הערבית כשפה מדוברת ראשית במדינה הקשת מקדמת באגרסיביות את עקרון "מדינת כל אזרחיה" אשר הינו שם הקוד למדינה פלסטינית ערבית על חורבות מדינת ישראל היהודית. "הקשת" מקדמת ליבה תרבותית אחת למדינת ישראל דהיינו ביטול התרבות היהודית ושילובה עם התרבות הפלסטינית ערבית.

הקשת שוללת את זכותה של ישראל להתגונן בפני תוקפנות פלסטינית ומכנה זאת "פגיעה מתמשכת בזכויות וגילויי גזענות כלפי החברה הפלסטינית", בעודה מתעלמת מהפגיעה המתמשכת בזכויות היהודים בישראל והגיזענות החריפה נגדם בידי האוכלוסיה הפלסטינית והערבית. הקשת תובעת לנתק, בכל משא או מתן עתידי על הסדר הקבע, בין סוגיית הרכוש של הפליטים היהודים לבין הרכוש של הפליטים הפלסטינים. הקשת הדמוקרטית המזרחית גורסת כי שתי סוגיות אלו דורשות מסגרות דיון ומשא ומתן נפרדים. דהיינו, הדאגה ליהודי המזרח המתנשאת למרומים בפי הפעילים הינה אך כסות ואחזת עינים למטרות האמיתיות והן חיסולה של מדינת ישראל כמדינה יהודית. הקשת מקיימת קשרים ענפים עם מירב האירגונים החוץ פרלמנטרים שוטמי ישראל המופיעים בספר זה והדבר מעיד יותר מכל על מגמת הפעילות של תנועה זו.

30. **הפורום להסכמה אזרחית** – נוסד ביוני 2000 ע"י חה"כ הרב מיכאל מליכאור. בפורום גופים אזרחיים בהם פועלים יחד מתנדבים יהודים וערבים אזרחי ישראל בקבוצות עשייה ושדולות חברתיות, כדי להביא לתיקון מוחשי ומדיד של עיוותים ופערות ולקדם שוויון אמון, הבנה הדדית וחיים משותפים בין יהודים לערבים בישראל. הפורום הוקם עוד לפני השבר הגדול של אירועי אוקטובר 2000 כדי לבנות מערכת יחסי הסכמה והסדרה בין האוכלוסיות הלאומיות והאתניות השונות החיות יחדיו במדינה היום יותר מתמיד, בתקופה בה הקיטוב בין היהודים לערבים הולך וגדל, נדמה כי הצורך הזה הוא הכרח מיידי. לאחרונה מיסד הפורום את "כנס יפו" ככנס קריאה לפעולה. ראה – www.jaffaconvention.org.il אתר הפורום – www.caf.org.il

31. **רשת השותפות היהודית-ערבית בישראל** – הוקמה בשנת 2002 על ידי הפורום להסכמה אזרחית ועל ידי קרן אברהם, לשם קידום השותפות בין ישראלים וערבים בישראל. התרחיש הקבוע של סיסמאות ריקות חוזר על עצמו בריטואל קבוע על מנת לאחז את עיני הקורא להאמין במטרות הנאצלות של ההתארגנות כאשר אלו משמשות במרבית המיקרית על מנת לאגד "אידיוטים שימושיים" להאמין באופקים החדשים אשר יפרשו לעיניהם עם חברותם באירגון. הלכה ולמעשה ובמרבית המיקרים עמותות אלו מקדמות את רעיון "מדינת כל אזרחיה" שהוא שם הקוד להקמת מדינה פלסטינית אחת מן הנהר ועד לים.

31. **יש גבול** – התנועה נוסדה בשנת 1982 עם תחילתה של מלחמת לבנון הראשונה, בחתימת מכתב סרוב של חיילי מילואים להתגייס למלחמה (כ-150 מהם נישפטו על סרוב הפקודה להתגייס). דובר התנועה היה לב גרינברג, לימים דוקטור לסוציולוגיה פוליטית באוניברסיטת בן גוריון בבאר שבע.

עם תחילת האינתיפדה הראשונה התנועה עודדה, הטיפה והסיתה כנגד שרות בשטחים כאשר היו חיילי מילואים שנענו לקריאה לסרבנות והשתמטו משרות (כ-180 מהם נישפטו על סרבנות לשרות). עם תחילתה של אינתיפדת אל-אקצה (האינתיפדה השנייה), פירסם האירגון עצומה לסרבנות כנגד השרות בשטחים - סרבנות סלקטיבית - כדי ביזיון וקצף, אותו אירגון יצא בשנת 2005 כנגד הסרבנות של חיילי צה"ל לגרוש גוש קטיף וצפון השומרון. האירגון הטיפ וקידם הגשת תביעות פליליות בבריטניה כנגד הרמטכ"לים דן חלוץ ומשה (בוגי) יעלון בתואנת ביצוע "פישעי מלחמה". בעקבות פעילות זו ניקרא היועץ המשפטי להוציא התנועה מחוץ לחוק. גם בבריטניה פעל ראש הממשלה שם טוני בלייר לשינוי החוק הבריטי על מנת לצמצם את מסוגלותה של בריטניה לשפוט אזרחי חוץ על מעשים שלא נעשו על אדמת בריטניה. מזה מספר שנים שהתנועה מקיימת טקס יום עצמאות אלטרנטיבי במקביל לטקס יום העצמאות הרשמי: בטקס זה מועלים על נס שבויי הפלסטינים וההתנגדות למדינת ישראל. אתרה של תנועת יש גבול הוא מקבץ של עצות לסרבנות ולהשתמטות משרות בצה"ל. התנועה ממומנת בין היתר על ידי "מרכז מינרווה" אשר ממומן על ידי ממשלת גרמניה (בהתאם לתחקירו של דוד בדין-עיתונאי, פבר' 2009 לערוץ 7).

32. **מרכז מינרווה** – קיימים מרכזי מינרווה במרבית האוניברסיטאות במדינת ישראל העוסקים בעיקר בנושאי מגדר, מקום האישה בקרב ובמלחמה, זכויות אדם, זכויות הילד וכדומה. מרכזו של האירגון הוא בקליפורניה שבארצות הברית שם נוסד בשנת 1983 כמוסד אשר הציב לעצמו כמטרה את התמיכה בכישרונות אקדמיים, עיתונאים, יוצרי סרטים, מנהל ציבורי בנוסף כאמור בלימודי מגדר אודות מקומה של האישה במצבי מלחמה. באתרו הרשמי של מרכז מינרווה האמריקני מצהירים מנהליו כי המרכז אינו קשור בכל פעילות שהיא בכל שטח שהוא פוליטית מדינית או אחרת, למרות שיספק אינפורמציה לכל דורש.

כיצד הצהרה זו מתישבת עם עדות מוצקה המורה כי מרכז מינרווה בישראל הוא מתומכיו המוניטריים המרכזים של אירגון "יש גבול" המסית בריש גלי להשתמטות משרות בצה"ל, למנהלי המרכז ולקורא הנבון פיתרונים. נוסף גם כי ממשלת גרמניה הינה תורמת ניכדת למרכז מינרווה בישראל כפי שעושה כן בעבור אירגונים חוץ פרלמנטרים אחרים המככבים בספר זה (עדותו של העיתונאי דוד בדין, פבר' 2009 לערוץ 7).

בחודש פברואר 2009 יצאו חברי סגל אקדמי מ"מרכז מינרווה לזכויות אדם" באוניברסיטת תל אביב נגד מינויה של אל"מ פנינה שרביט-ברוך, ראש החלקה לדין בינלאומי בפרקליטות הצבאית הראשית, למשרת מרצה למשפט בינלאומי באוניברסיטת תל אביב. טענתם היתה כי היא זו שהיכשירה משפטית את תקפות מבצע "עופרת יצוקה" ברצועת עזה. מעולם לא נירשמה התנגדות או דבר ביקורת של אי מי מחברי הסגל האקדמי של מרכז מינרווה בתל אביב כנגד שמונה שנות ריקנות והפצצות של אזרחים בנגב המערבי על ידי אותם עזתים. מובן כי שלטונות האוניברסיטה ברשו את ההתנגדות למינוי שרביט-ברוך באצבע צרדה. שתי הדוגמאות לעיל מראות שוב, כהתנהלות העוברת כחוט השני דרך כל התנהלות העמותות הניזכרות כאן ואלו שאינן, כי כדבר שבשגרה, המטרות המוצהרות אינן אמת ונועדו להטעית התמימים בלבד.

חורצי הלשון – הסרבנים מטעם

ניפנה ממנהגנו להביא פרשנויות ברישא לכל פרק ונביא לשם שינוי דברים בשם אומרם, נניח לנחתם להעיד הפעם על עיסתו, אשר הכינוי עבורה "מי מדמנה" ראוי יותר להאמר כאן:

טיעון ותיק של הימין מקבל אישור בספר על "אינטיפאדת אל אקצה", ולפיו התנהלות השמאל בוויכוח הציבורי בארץ עודדה את החמאס במאבקו המר נגד ישראל.

הספר 'המלחמה השביעית' מאת העיתונאים אבי יששכרופ מקול ישראל ועמוס הראל מ'הארץ', בחן את תופעת והשפעת סרבנות השמאל על אויבי ישראל ונכתב על סמך תחקיר מקיף שעשו השניים בקרב הנהגת החמאס בעזה ובבתי הכלא הישראליים. יששכרופ אשר ריאיון בספטמבר 2004 עשרה מבכירי החמאס וביניהם ג'מאל אבו ג'הידה והשייח חסן יוסוף, סיפר בתכנית 'ערב חדש' בערוץ 1 כי מנהיגי החמאס אמרו לו במפורש: "השמאל הישראלי ומחנה

השלום שלכם הם אלה שעודדו אותנו בסופו של דבר להמשיך בפיגועי ההתאבדות. דווקא מה שאתם מכנים בישראל "מחנה השמאל" הוא זה שחזק את ההחלטה ועודד אותנו להמשיך בפיגועי ההתאבדות כי אלו הוכיחו לנו שקיימים סדקים בחברה הישראלית והחמאס יכול לפעול כדי להרחיבם".

שני מנהיגי החמאס האלו אף סיפרו שקיימים חוגים בחמאס אשר התנגדו לפיגועים בישראלים ואולם תופעת הסרבנות הישראלית הוכיחה את התועלת בפיגועים והמתונים נאלמו לכן דום. "השמאל הישראלי ומחנה השלום שלכם הם אלו שעודדו אותנו בסופו של דבר להמשיך בפיגועי ההתאבדות"

והם הוסיפו: "אנחנו ניסינו באמצעות הפיגועים ליצור שבר וסדקים בחברה הישראלית, ותגובת השמאל העידה שזו אכן הדרך. כששמענו על מכתב הטייסיס הסרבנים והעצומה של יוצאי סירת מטכ"ל, זה חיזק את האגף שדגל אצלנו בפיגוע ההתאבדות ההתנתקות מעזה היא הוכחה לנצחוננו. עובדה ששרון מוכן לסגת ללא תנאי ולמעשה להרים דגל לבן ולסגת רק בכוח נוכל ללמד את הצד השני מה לעשות".

ישנו צורך וחובה לקרוא ולשנות ולקח את האמור לעיל פעם ועוד פעם על מנת להפנים את הגלום בו. "קיימים חלקים בעמנו אשר במודע ובכוונת מכוון (מתוך שאיפה שאינה ברת כיבוש למילוי מאוויהם האישיים) דוחפים אויבינו לטבח בנו", חד וחלק. ידע כל אב, תדע כל אם, ידעו כל בן ובת, קרוב וקרובה מי אחראי לשכול במשפחתו. אלפים בינינו מתהלכים במחשבה כי השכול הינו בילתי נימנע, כי גזרת גורל היא. אכן ישנם מצבים כי השכול והדאבה אינם נימנעים, זהו המחיר שיש לשלם לעיתים, ובמצבנו אנו, למצער בוודאות בעבור קיומנו ועצמאותנו. אך כאן אנו למדים כי אויבינו שאבו עידוד ועזוז מהמחריבים והמהרסים מבפנים, מהשונאים והמשנאים מבפנים. הכיצד ננוחם, הכיצד נוכל לשאת את החרפה והיגון.

מאבק הסרבנים למיניהם מגובה כספית ומוראלית על ידי "הקרן החדשה לישראל" ואירגון שת"ל. מירב הסרבנים הינם "סרבנים מקצועיים" דהיינו, פועלים בשכר מלא מטעם הקרן אשר לדעתה "החלשת יכולת העמידה הצבאית הישראלית הינם בין האמצעים לכפיית הסכמים מדיניים המשרתים את האידאולוגיה הפוליטית של הקרן". דוגמאות לקישרי פעילי הסרבנים עם עטיני הממוץ דן יקיר יו"ר "האגודה לזכויות האזרח" הוא אחד הסרבנים, איתי סבירסקי הוא בנו של ד"ר שלמה סבירסקי מנהל "מרכז אדווה", ישי מנחין הוא יועץ בכיר בארגון שת"ל עצמו, ענת מטר-ענת בילצקי ואורן יפתחאל הם אנשי אקדמיה ופעילים מרכזיים באירגון הקרן סמי מיכאל "איש הרוח" הוא חבר "המועצה הבין לאומית של הקרן החדשה לישראל".

מסתו של משה שמיר מ – 24.1.93 במעריב מסכמת את הנאמר לעיל:
הם רצחו אותנו בסכינים, בגרזנים, בכדורי עופרת. אתם שבים ורוצחים אותנו באצבעות. הם שרפו את בתינו שחטו את בנינו – בחביון חושך, בעורמת חיות טרף – אתם שבים וקוברים אותנו לאור הזרקורים. הם מכינים לעמנו חורבן והרס, הם מתנכלים לאויר נשימתנו, הם חומדים את ארצנו, שדותינו, ערינו, אתם מפקירים אותנו אל מוות חוזר. הם נישבעו לא לחדול עד יתם יהודי בארצו. מאז ועד היום לא נחה חרב שינאתם – ואתם מושיטים להם יד תחנונים מתרפסת. אתם – נותני הסליחה בטרם תפוג השנאה. מעניקי ההכשר – בטרם יתם הרצח. מחישי הטיהור – בטרם יסור מר המוות. אתם – דמינו בראשיכם.

תופעת הסרבנות... והפריץ

חשוב להדגיש כי בראיה הרחבה שלה, הסרבנות הן מימין והן משמאל הינן הרסניות לקיומו של כל עם ויש לגנותם בכל לשון של שלילה יהיו המניעים אשר יהיו (למעט סרוב נאות לקיום פקודות אשר דגל שחור מתנופף בעליל מעליהן). ידוע במחננו הציוני (דברים, פרשת שופטים): "מי האיש הירא ורך-הלבב, ילך וישוב לביתו, ולא יימס את לבב אחיו כלבבו". ישנו הגיון רב בציוני זה, סרבני המצפון משמאל (אלו היראים ורכי הלב מהמקרא) ניזקם אפשר שיהיה רב מתועלתם בשדה הקרב. מאידך, באם מניחים אנו כי צה"ל הינו צבא העם והטיית הכתף המשותפת (הרי "ישראל ערבים זה לזה") הינה יסוד מוסד בהתנהלותנו הרי שיש לבער את התופעה לעומקה. את הסרבנים אין לגייס אך אין לאפשר ולהפוך הסרבנות לקרדום לחפור בו מהפן האישי ומכאן שיש להפוך הסרבנות לפעולה שוויונית בקירוב כשרות הצבאי עצמו שאינה משתלמת לסרבן מכל בחינה שהיא כגון שרות לאומי רב שנים וכדומה.

סרבני וסרבניות הגיוס משקרים לסביבתם. סרבן גיוס המחליט לסרב מבצע פעולה מצפונית אישית וענין זה הינו בינו לבין. מרגע שפונה הוא לעם ומעודד סרבנות אצל אחרים פרושו כי סרבנותו מזוייפת ואינה מצפונית אלא פוליטית ומכאן שסרבן גיוס המסית אחרים להמנע מגיוס בוגד ברגשות האחרים ומנגן על רגשות בנצלו רעיונותיו האישיים כנגד מלחמה על מנת להשית את האלגנדה הפוליטית שלו על אחרים באמצעות מניפולציה ריגשית

בשני העשורים האחרונים מצאו אירגוני השיטנה עוד סדק בהווה הישראלית המרעיל את השיח הציבורי והוא עידוד ותמיכה כספית מסיבית בעבור נשות ישראל המנוצלות על ידי קומץ מיליטנטי של נשים אשר חורבן ישראל אינו מעניין כל זמן שמאווהן המגדריים יתמלאו וכל הממון ניתרם-האנטישמים הלזה ממן את קיעקוע מדינת ישראל מבפנים בנצלו פמיניסטיות הקיצוניות העושות שימוש ב"אידיוטיות השימושיות" הנשיות בישראל למילוי תאוותן. שינאת גברים כה מושרשת אצל אלו קומץ ההזויות הפמיניסטיות עד כי נעלמת מעיניהן הפירכה המוסרית כמו גם הפרקטית במעשה שיטנתן. הלא הגברים ביוצאם להילחם על קיום המדינה הם המאפשרים לנשות ישראל על גווניהן לחיות חייהן כקדם.

סכנתו של הסרוב משמאל רבה מונים רבים מהסרוב מימין. הסרוב משמאל פוגע באופן ישיר בקיומה של מדינת ישראל ומכוון כנגד השרות בצה"ל בכללו כמו גם מטרותיו בעוד שהסרוב מימין אינו שולל בכללו את השרות למדינה וצה"ל, כוונתו נקודתית, למנוע גרוש יהודים מבתיים אשר מאפשרת כפועל יוצא השתלטות ערבית על המקום המפונה ובכך כי יהפוך לבסיס יציאה לתקיפה של תושבי ישראל האחרים סרבני הימין אינם מערערים על סמכותו של צה"ל אלא על עשיית השימוש בו למטרות אשר לשמן לא נועד, הן בהתאם לפן המוסרי והן בהתאם לפן המשפטי. הסרבנות משמאל אינה מחזקת את הדמוקרטיה כטענה הפופוליסטית של חלק ממבצעה אלא נהפוך הוא, מקעקעת את הדמוקרטיה בכך שמשמיטה הקרקע תחת סיכויי קיומו של העם כלאום ובכך כפועל יוצא חיסול הדמוקרטיה בעקבותיה. סרבני השמאל אמנם מחצצים מנטרות נאות כגון זכויות אדם כסיבה לסרבנותם אך מתעלמים מהצורך וזכותה של אומה להתקיים ראש וראשון לפני שיכולה היא לפנות ולעסוק בזכויות האחר. מתעלמים הינם מהחובה לערבות הדדית וצרכי הכלל אשר הינה יסוד

מוסד בדמוקרטיה ובכך שווה בשווה לזכויות הפרט האלמנטריות. במעשיהם ובתרציהם מקעקעים הם את זכותו של העם היהודי למדינה משלו וזכותו של הלאום היהודי לחיות בשלום ובביטחון. ואכן, לא ביכדי נימנים סרבני השמאל על מחנה זה. כבר נידרשנו לכך והסברנו את המניעים הזרים, כגון שלום עולמי, אוניברסליות רעיונית לפני זכויות קיום יהודיות וכדומה המשותפות לאותם סרבני שמאל הרואים עצמם כמורמים מעם, "כאינם שייכים", כפוסט-יהודים, כשייכים לישויות אידאולוגיות שונות מהעם בו הם יושבים, כמנותקים מהביחד היהודי, כשוללי המחשבה היהודית. אין תמא איפה כי סרבני השמאל רואים עצמם כזרים בינינו כנעלים על כלל העם. לטעמם אנו היהודים היננו בעלי אוריאנטציה כיתתית-צרה ולכן בעלי תפיסת עולם ונילעגת בעוד הם הינם בעלי מחשבה אוניברסלית וליברלית רחבה ולכן עדיפים עלינו היהודים-ציונים החשוכים והניבערים.

אך חמור מכך, כלל קובץ המנטרות השמאלניות באות להסוות דחף רב שנים להוכיח לגוי כי אנו היהודים ראויים לאמון הפריץ ונהייתנו אחריו גוברת על תלכידנו כעם. הרי ההגיון הפשוט דורש כי באם שמאלנינו גורסים כי זכותם של הפלשתינים למדינה משלהם באשר מהווים הם לאום, הרי חייבים היו להכיר בכך כי זכותם של היהודים להגדרתם כלאום ולמדינת לאום משלהם זהה למצער לזו של הפלשתינים. שלילתם של חלקים בשמאל את תקפות הלאום היהודי וזכותו למדינה משל עצמו מוכיחה כי את הסיבות לשלילה העצמית של הזהות היהודית יש לחפש אצל הכניעות לגוי הטמונה ב-2000 שנות חנופה והתרפסות ללא מצרים לפריצים. **בדיצתם להוכיח לגוי כי הם "יהודים אחרים" וראויים לאמונו דהיינו, קתולים יותר מהאפיפיור, אוטו-אנטישמים יותר מהאנטישמים, מוכיחים הם לראות בחורבן עמם.** וכך, אמנם יצאנו מהגלות אך הגלות מעולם לא יצאה מנשמותינו.

חלקים נרחבים מגוש השמאל הפוסט-יהודי שטופים באמונות תלושות וקיקיוניות כגון "ניו איג", אמונות אליליות בודהיסטיות, סיינטולוגיה, קומוניזם, טרוצקיזם ועוד אמונות משיחיות הזויות כגון דא. עסוקים הינם בחיטוט פנימי נילעג מפאת היותם תלושים מעם, מאמונה ומאדמה, מרחפים בחלל אמורפי מתעתע, עסוקים בחיפוש עצמי אשר לעולם לא יגיע על סיפוקו מפאת שפונה הוא לשדות זרים הרחוקים מההווה היהודית, ציונית וישראלית.

גם את הסרבנות מימין אין לקבל ואין להרשותה במדינת חוק דמוקרטית אך למצער ניתן להבינה. כאשר מערכת החוק והמשפט נימצאת ברובה המכריע בצידה השמאלי של המפה הפוליטית והמערכת ככלל אינה דבקה בצדק האבסולוטי אלא נגועה בעליל בנטיה כיתתית, חד צדדית מובהקת הרי שניתן להבין את התנהלות הסרבנים מימין אם גם כאמור שלא לקבלה.

להלן יובאו מספר קטעים הממחישים את תופעת הסרבנות החמורה מהצד השמאלי של המפה הפוליטית. קובץ זה אינו מסכם את כלל הארועים בנושא אלא בא לדגמו בלבד.

1. להלן מספר שורות מתוך גלוי דעת עליו חתמו כ-450 מרצים מהאוניברסיטאות הבאות: אוניברסיטאות תל אביב, חיפה, ירושלים, בן גוריון, המכללה האקדמית ת"א יפו, מכון ויצמן, המרכז הבין תחומי, אקדמיה בצלאל, מכללת תל חי, מכללת אשקלון, האוניברסיטה הפתוחה: **"אנו חברי סגל מהאוניברסיטאות מביעים בזאת את תמיכתנו והערכתנו לסטודנטים ומרצים המסרבים לשרת כחיילים בשטחים הכבושים. שרות זה כרוך לעתים קרובות מדי בביצוע פקודות שאין להן מקום בחברה דמוקרטית המאמינה כי כל אדם נברא בצלם".** הערת המחבר: אכן גם אנו מאמינים כי כל אדם נברא בצלם...גם היהודים. מאידך, איננו מאמינים כי אמונתנו משותפת ונימצאת על אותו המישור הזהה לחותמי גלוי הדעת מהאקדמיה.

2. פרופ' צימרמן הצהיר באחד הקורסים שלו כי הוא "מעדיף סטודנטים שנעדרים מההרצאות בשל סרבנות מאשר סטודנטים הנעדרים עקב שרות מילואים בשטחים ועמידה במחסומים". והלה הוסיף "אנו קוראים לקהילת האוניברסיטה לתמוך בסרבנים".

3. בתאריך 10.3.04, הופיעו 4 נציגים של ארגוני הסרבנים בפני הפרלמנט האירופי בשטרסבורג. הארבעה הם דנאיל צאל, צעיר שקיבל צו גיוס לחודש אפריל ואשר הודיע לשלטונות הצבא על סירובו לשרת בצבא כיבוש ודיכוי; עלמה יצחקי, מיוזמי "מכתב השמיניסטים", אשר סירבה גם היא להתגייס בשנת 2003 וזכתה לשחרור מטעמי מצפון לפני שהחל הצבא לשלוח בנות סרבניות לכלא; דורון מטר, אביו של חגי מטר, אחד מחמשת הסרבנים שנשפטו לשנת מאסר על סירובם להתגייס; ומירי מאור, אימו של אדם מאור, גם הוא אחד מחמשת הסרבנים המורשעים. למותר לציין כי כלל המפגש ענינו היה בהטחת בוך וגינוי ישראל בלא שניתן ולו שמץ של איזון והבנה למניעי ישראל הנלחמת על קיומה.

לדבריהם, ישראל מציגה עצמה כ"דמוקרטיה היחידה במזה"ת בעוד היא רומסת ערכים דמוקרטיים". נסיעתם נערכת בחסות סיעת "השמאל המאוחד", המאגדת חברי פרלמנט מן השמאל במדינות אירופה.

4. העיתונאי **אבנר הופשטיין** דיווח בעיתון החרדי "בקהילה" על פעילותם של הסרבנים בסן-פרנסיסקו כדוגמא לפעולות רבות אחרות במימון "הקרן החדשה לישראל" והאיחוד האירופי. בערב חגיגי שהוזמן להרצות בו ראש ממשלת ישראל לשעבר אהוד ברק קמו תשעה מהם, פשטו מעיליהם וחשפו חולצות עליהן ניכתב "שקר".

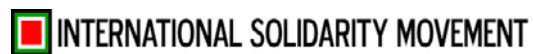
5. **אברהם בורג** – בזמן היותו חבר כנסת מטעם העבודה נענה (אפריל 2004) להזמנת נשיא הפרלמנט האירופי (כאילו וממשלה בישראל אינה לגיטימית או אינה קיימת כלל) והציג בפני חברי הפרלמנט בשטרסבורג את יוזמת ג'נבה של השמאל הישראלי.

באותו מפגש ביקש בורג מהאיחוד האירופי לגלות מעורבות רבה יותר במזרח התיכון כדי "לאזן את מדיניותה של ארה"ב".

6. ניתן לשער הכיצד הפכו ההולנדים אשר באורח מסורתי היו אוהדי ישראל, לאנטישמים מובהקים כשאר האירופים. סירטו של הבמאי הישראלי בני ברונר בשם "הגדר" ואשר הינו כולו סרט תעמולה אנטי ישראלי קיצוני שודר בערוץ השלישי של הטלביזיה ההולנדית בתכנית הקרויה **Tegen licht**. הסרט צולם ברובו באיו"ש בהשתתפות, ואיך לא, עיתונאים כגון: **עמירה הס, חיים הנגבי, ב. מיכאל, גדעון לוי, הצלם מיקי קרצמן, עו"ד דניאל סיידימן**, כולם אוטו-אנטישמים ידועים לשמצה. הסרט כולו היה מעשה ידיהם של ישראלים הרואים לעצמם חובה להכפיש שם ישראל בעולם. כל אירופאי לא היה שותף בהכנתו.

7. העצומה שפורסמה בעיתונות במאסר 2002 נגד איסור יציאתו מהארץ של **שייח' ראאד סלאח-מנהיג הפלג האיסלמי הצפוני**, שנעצר שבועיים וחצי קודם לכן, ממפה את האלמנטים הקומוניסטיים הישנים החוברים יחד עם הרדיקלים של השוק החופשי דהיום. החלטת ישראל נגד ראאד סאלח מוגדרת כמובן "גזענית", וקוראת ל"חופש תנועה לכל". אלה המסתמכים על עקרון "חופש התנועה" תומכים בדיקטטורות טרור ורוצים להגביל את תנועתם של היהודים לתחומי גטו. שמות החותמים: **גדי אלגזי, חיה אמיר, שמואל אמיר, עוזי בורשטיין, תמי ברגר, יורם ותמר גוז'נסקי, בנימין גונן, אבי מוגרבי, אבי עוז, אילן פפה, קובי פתר, נעם קמינר, מיכל שכטר** ועוד אחרים השייכים לגרעין הסטליניסטי הקשה של השמאל, רובם קומוניסטים ותיקים שאף פעם לא מתים, הם רק מתחלפים. מארגן העצומה הוא לא אחר מאשר **תדי כץ**, זייפן ההיסטוריה שהמציא, במימון אש"פ, את "הטבח בטנטורה".

8. **ISM** – "אירגון הסולידריות הבינלאומי" – האירגון מציין באתרו: "...אנו מכירים בזכות הפלשתינים להתנגד לאלימות הישראלית באמצעים הלגיטימיים של מאבק מזוין".

כזכור נימצא קשר מובהק בין שני המחבלים מ'מייק'ס פלייס' בתל אביב ואירגון ה-ISM, עובדה שלא היפריעה לסטודנטים ישראלים התומכים בסרבנות ופעולות אנרכיסטיות כנגד ישראל לקיים הפגנה תמיכה באירגון זה לאחר ששלטונות ישראל פשטו על משרדי האירגון והחרימו חומרי תעמולה ומחשבים.

נציין גם כי בראש האירגון הישראלי עומד "מיקדו" הוא **מיכאל ורשבסקי** הידוע מפעילותו החתרנית כנגד מדינת ישראל במסגרת אירגון 'מצפן'.

כתבים בארה"ב, שבדקו בתקופה שלפני המלחמה בעיראק את הארגונים העומדים מאחורי ההפגנות של ISM נגד המלחמה, מצאו שם בין השאר ארגון סטליניסטי-דומיננטי מאוד, הקיים כבר שנים רבות. אחדים מהמארגנים המרכזיים הם אנשים שפעלו משך שנים על הקו ארה"ב-קובה-צפון קוריה. בימים כתיקונם אין קונים לסחורה שלהם. אבל בימים של תסיסה, הם יכולים להציע יעילות פוליטית בתחום הארגוני שבו אין להם מתחרים. ואז הם חוזרים למרכז התמונה.

סטודנטים יהודים אמריקנים פרו-פלשתינים מצטרפים דרך קבע סימביוטית ושיקרית, במטרת אחיזת העינים, לפרוייקט "תגלית" שמטרתו (החיובית מאד לכשעצמה) היא העצמת הזהות היהודית בקרב סטודנטים יהודים בחו"ל באמצעות הבאתם לישראל. לאחר הגעתם לישראל, נחשפת מטרתם האמיתית של טיפוסים קיקיונים-חתרנים אלו: הם יוצאים לשטחי יש"ע לשרות – ISM, מתעמתים, מפגינים ומשבשים את פעילות צה"ל, כך חושף עיתון "הארץ". העיתון מדווח כי מדובר בתופעה ההולכת ומתפשטת, אשר בה מודים הן אנשי "תגלית" והן פעילי "ארגון הסולידריות הבינלאומי" המוכר יותר בשמו ISM.

יתרה מזאת, על פי הדיווח ב"הארץ" מעודד "ארגון הסולידריות הבינלאומי" את התופעה באמצעות אתר האינטרנט של הארגון. אנשיו מקיימים סמינרים למתנדביו, בהם סטודנטים יהודיים פרו-פלשתיניים, מכשירים אותם לסובב בכחש את שלטונות צה"ל ולהסתיר את כוונותיהם האמיתיות במהלך מבחני המיון. לפני שיגורם לשיטחי איו"ש מצפון אמריקה.

9. **יוסי שריד ואיר צבן** – ידיעות אחרונות יוני 1990. "לכל מי שמתעניין לדעת אנחנו את הפקודה לעקור כפרים שלמים (ערבים כמובן) לא נמלא....היום שבו תינתן פקודת הטרנספר, שהיא פקודה בילתי חוקית בעליל, יהיה גם היום של סרוב פקודה".

10. **דן בר-און** – חבר המחלקה למדעי ההתנהגות באוניברסיטת בן-גוריון, פרסם, לאחר פרוץ האלימות הפלשתינית בשנת 2000, מכתב למערכת בו קרא לשמאל הישראלי ולבתי-משפט בינלאומיים לארגן מסע הסברה נגד שירות בצה"ל, כמו כן קרא להעמיד לדין אנשי צבא ישראלים.

11. **האתרים: 'פרופיל חדש' ו'מטרה 21'** – אתרי אינטרנט המטיפים לסרבנות פוליטית ומערימים שלל **פרופיל 21 – מידע למעוניינים** עצות על מתגייסים טריים לצה"ל בדבר הדרכים להשתמט משרות צבאי בתואנות כוזבות, לכאורה מצפוניות, כגון: הסתה להשתמטות, סיוע ושידול לפטור במרמה משירות, וכן סיוע ושידול להשגת פטור משירות על-ידי מסירת ידיעה כוזבת. הם אף מציעים לבני נוער להיעזר ברשת ליווי לסרבנים וסרבניות ולנמנעי גיוס אשר מספקת מידע, יעוץ ותמיכה לכל מי שמסיבה זו או אחרת בוחר שלא לשרת בצבא.

12. **יש גבול** – תנועת סרבנות אשר קמה לאחר מלחמת לבנון הראשונה ב-1982 לאחר מכתב סרבנות עליו חתמו כ-3000 קצינים וחיילים. כ-150 מהם נישפטו לתקופות מאסר שונות. בשנת 1986 בעיקבות מכתב סרבנות נוסף עליו חתמו כ-2500 חיילים וקצינים, נישפטו עוד 180 מהחותמים לעונשי מאסר שונים. בארץ הם נחשבים ל"מוקצים", אך בחו"ל הם זוכים לפופולריות רבה. תנועה זו הרחיבה במדה רבה את פעילותה לאזורי סיכסוך בעולם ומטיפה בהם ל"סרבנות סלקטיבית". ניתן למצאם מיעצים (כיצאני אידאולוגית הסרבנות), ברחבי העולם לחיילים הולנדים, נורווגים, אמריקאים, יפאנים, יוונים וכדומה. כמה אירוני, לקראת גרוש גוש קטיף וצפון השומרון, יצאה התנועה בשנת 2005, בגיוני נחרץ כנגד אלו מהחיילים אשר סרבו להשתתף בגרוש. התנועה ממומנת ניכבדות על ידי האיחוד האירופי ו"החברה החדשה לישראל". מימון זה מאפשר לתנועה לשגר חברים לקצווי עולם ולהפיץ ארסה ביתר שאת באוזני ציבורים אנטישמים בזמן אינתיפדת אל אקצה היגשה התנועה תביעות פליליות כנגד קצינים ישראלים בכירים לבית הדין הבינלאומי בהאג באשמת "פישעי מלחמה". כנגד אחד מהם – דורון אלמוג – אף הוצא צו מעצר כנגדו בבריטניה. משוחררי צה"ל רבים מצאו פרנסתם ברווחה תוך פעילות בתנועה זו ותוך הוצאת דיבת ישראל רעה בנפש חפצה ובלב שלם.

אומץ לסרב – הוקמה בשנת 2002 עם פירסום מכתב סרבנות לשרות מטעמי מצפון בשיטחי עזה ויהודה והשומרון. מאז ועד היום חתמו על מכתב הסרבנות הסלקטיבי הזה כ-650 חיילים וקצינים. התנועה אמנם

לכאורה אינה קוראת לסרבנות מלאה אך לאמיתו של דבר מכנסת תחת דיגלה סרבנים מובהקים לשרות מטעמים שונים ומשונים.

פרופיל חדש – תנועה לאיזרוח החברה בישראל. התנועה קוראת לצמצום השרות בצה"ל. כשלה הראשי של התנועה הוא בכך במציעה עזרה לנמנעים מגיוס מטעמי מצפון ללא שייכות לנטייתם הפוליטית. התנועה יוצאת נגד המיליטריזם בחברה הישראלית ומקדמת אלטרנטיבות לשרות הצבאי כגון שרות לאומי. התנועה יוצאת כנגד הנחיצות בשרות צבאי בכלל. כנאמר כבר במקום אחר בספר זה, נימצאת התנועה תמחת חקירת שלטונות ישראל, אשר החרימו חומר הסתה להשתמטות של התנועה באשר פעולותיה ניתפסות (כמובן) כבילתי חוקיות.

13. **עידן לנדאו** – איש אקדמיה מאוניברסיטת בן גוריון בבאר שבע, תחבירן ופולמוסן. ממחייבה של הסרבנות הפוליטית (להבדיל מהסרבנות המצפונית). מפיץ באורח סדיר שיטנה אנטי ישראלית המתבטאת במאמרי בזכות הסרבנות והקורא לצעירי וחילי ישראל לסרב לשרת ולהניח את נישקם. למותר לציין כי זו הינה פעולת הסתה בילתי חוקית אשר השילטונות מתעלמים ממנה באורח מוזר ביותר. לנדאו פנה בקריאה אל החיילים המתגייסים למבצע עופרת יצוקה בעזה בקול קורא בשם "היגיעה עת סרוב". חשוב לציין כי קריאה זו לא היתה כלולה במאמר דעה אלא בקריאה של ממש לסרוב.

נסבר את האוזן בכך שנציין כי לנדאו עשה את הדוקטורט שלו בארה"ב תחת הנחיתו של נועם חומסקי מצוררי ישראל (יהודים כגויים) הגדולים בזמננו. זהו אותו היהודי חומסקי שפירסם מאמר אוהד ביותר למכחיש השואה רוברט פוריסון אשר פירסם ספר בו טען כי השואה מעולם לא נערכה. זהו גם אותו היהודי חומסקי שטרת, ערב מלחמת לבנון השנייה לסוע ללבנון, לבקר במפקדות החיזבאללה ולאורך גבול לבנון, להצטלם עם "אוהב ישראל" נסראללה ולהצהיר כי מלחמת החיזבאללה בישראל, אין צודקת המינה. לנדאו טורח לספר לכל מי שמוכן להקשיב כי הינו גם סרן במילואים וכמובן, הכיצד נישכח כי זה הלנדאו עשה את התואר השני שלו אצל "אוהבת ישראל ידועה" פעילת השמאל הקיצוני אנרכיסטי פרופ' טניה רינהרדט. אכן קן של ציפעונים לכל דבר וענין, בבחינת מצא "ציפעון את מינה".

דוגמה: באם ניזכור כי כ-450 מרצים, דוקטורים ופרופסורים ממרבית המוסדות האקדמיים בישראל חתמו על העצומה התומכת בסרבנות משמאל לשרות בצה"ל הרי נבין עד להיכן, לאילו מצולות היגיע הרקב. לקרוא את אותם הדברים בשם אומרם ובני המעים מתהפכים הכיצד אנשים החיים במדינת ישראל ונהנים מטובה מסוגלים להתבטא כך או אפילו להעלות בדעתם חרפה זו.

דוד זונשטיין – סרבן שרות ידוע ומוכר. מחותמי מכתב סרבנות הקצינים בשנת 2002. יוזמי המכתב ומארגני ההשתמטות הסלקטיבית לשרות בשטחים "הכבושים" היו סרן דוד זונשטיין וסגן יניב איצקוביץ אליהם הצטרפו כ-50 חיילים וקצינים אחרים.

הסרבנות זו העניקה עידוד ותנופה לתנועת "יש גבול", בה זונשטיין הינו חבר, המעודדת בריש גלי סרבנות של חיילים לשרת בשיטחי יהודה ושומרון כמו גם מסיתה מועמדים לגיוס חובה לסרב לגיוס בכל אמצעי, כולל אמצעים שיקריים. זונשטיין הינו פעיל סידרתי בעידוד ההשתמטות משרות בצה"ל. רק לאחרונה (24 יוני 2009) פירסם מאמר ב-ווינט, אחד מיני רבים, המעודד שילוב כוחות של סרבנות מקיפה מבפנים עם יוזמת חוסיין אובמה מבחוץ על מנת לכפות על ישראל תנאי הסכם המתאימים לפלסטינים ולאמריקנית. צרכי ביטחונה וקיומה של ישראל? כמובן שלא ניזכרים שם.

האקדמיה ו"הנאורים" נגד עם ישראל

הזרקורים מופנים כעת לאותו חלק הזוי במקרה הטוב ואוטו-אנטישמי במקרה הגרוע. אלו אותם חברי האקדמיה, מרצים באוניברסיטאות (כמו גם ידוענים, פעילים פוליטיים ואמנים), אשר נראה כי הסברה בדבר קיום מגדל השן האקדמי תקפה לגביהם יותר מתמיד מאחר שאינם נידרשים לשאת בתוצאות מעשיהם. מאידך חשוב לציין כי בניגוד לגידולי הפרא הקיקיונים מבין האקדמיה הישראלית, הרי רובם של חברי האקדמיה משתייכים לזרם היהודי-ציוני-פרגמטי, השייכים לשמאל המתון במדינת ישראל ואינם מתוייגים ואל לנו לתייגם כשמאל קיצוני-רדיקלי. להוותנו, העיתונות השמאלנית השייכת בעיקרה לאותו הזרם אליו משתייכים אותם רדיקלים, שכירי "האיחוד האירופי" ו"הקרן החדשה לישראל" מהאקדמיה, בנוסף לאומנים סופרים ו"אנשי רוח" (בעיני ומכתירי עצמם), מפארת ומרוממת פועלם בעוד שהינה מצניעה את פועלם של בעלי הדעות האחרות, הוא "הרוב הדומם" החיובי באקדמיה.

כפי שאנו מבחינים בגוש הרוב הדומם המחרש מסיבותיו הוא ואינו שותף לשיח הדמוקרטי בציבוריות הישראלית כך גם רישומו של זה ניכר בכלל חברי המדיה הישראלית. תיוגה של כלל המדיה כשמאלנית (עובדה מוכחת ונכונה לטענת המדיה עצמה) אינו מלמד על הרכבה הניתפס לכאורה הומוגני. מירב העיתונאים הינם ערכיים ומוסריים, אך מטעמי "תקינות פוליטית" כמו גם עניני פרנסה, מעדיפים לשמור דעותיהם האמיתיות לעצמם ולשום עם הזרם השמאלני. אנו מתייגים במאמר זה ואחרים את המדיה כשמאלנית אך מטעמי נוחות, כאשר ההערה לעיל תקפה תמיד.

רדיקלים-אקדמים אלו אינם יושבים בתוך עמם, ליבם גס ברצונות הציבור כמו גם מצוקותיו. עטופים הם בסביבה האקדמית המלטפת, החמימה, המפרגנת והמרדימה, מתוגמלים היטב בכספים זרים, הרואים עצמם כמורמים מעם והרחק מההמון הפלוואי הסוער. זווית ראיתם את המאורעות סביבם הינה שיטחית וחד צדדית. על בחינה אינטלקטואלית ועומק והיקף אקדמים מעולם לא שמעו ומעולם לא תירגלו. לגביהם אין קיימת דעה שונה משלהם ובמדה ואכן קיימת לעיתים הרי תוקפים הם אותה בשצף קצף האופינית לבורים מהזן הנחות. נוטים אלו ברבים ממחקריהם להעדיף את זווית ראייתם הסובייקטיבית המוטה בבירור לצד אחד על פני האובייקטיביות ההכרחית האקדמית. מטבלים הם מחקריהם ותוצאותיהם בגוון פוליטי שמאלני חריף. מכאן, שיש להתייחס בספקנות רבה לאיכות ולתקפות מאמריהם ומחקריהם האקדמים. אותם אינטלקטואלים (לעיתים קרובות אך בעיני עצמם) מתכחשים ליהדותם משום שמזהים בה מעין מלכודת המונעת מהם לפרוץ את תחומי פעילותם. הם פונים אל הגוי כדי לקבל ממנו לגיטימציה ונוהגים קתולים יותר מהאפיפיור דהיינו, אנטישמים יותר מהאנטישמים על מנת להוכיח כי ראויים הם לאותה לגיטימציה. "נאורים" מכנים הם עצמם בעוד שלמעשה אין "חשוכים" מהם. הללו "ילחמו עד טיפת דמם האחרונה למנוע הזכות לביטוי דעה השונה משלהם". התנהלותם מלמדת על היפוכה של "נאורות" דהיינו צרות מחשבה לכל דבר וענין. מפתחים הם שינאה פתולוגית לשונה ובר הדעה השונה מהם. רואים הם עצמם נעלים על "פשוטי העם" אשר גורלם לא שפר עליהם ולא היו מסוגלים לקנות לעצמם השכלה (לא בכדי קיימת זהות המונחים בין לקנות מוצר בכסף להשכלה הניקנית בכסף). אינם מפנימים כי זכו למעמד אקדמי לא משום שמוכשרים הם ממסעודה וברקוביץ' מאופקים (השוואה מטפורית), אלה ששיחק מזלם ונולדו להורים המתאימים, זאת ותו לא.

נביא להלן צרור התבטאויות של אלו השייכים לתאור לעיל, המצטיינים בשנאה ומשטמה עזה לכל היקר לחלקים נרחבים בעם ישראל. ראוי לציין כי כלל המתבטאים כאן מתעלמים מהעובדה כי קיזם מדינת ישראל ורווחתם

האישית הינה גם תוצאת פועלם של אותם אשר הינם בזים להם, מחרפים ומגדפים אותם. אם זו אינה צביעות, צביעות מה היא?

לאור הסערה שחוללו התבטאויות מתישבים באזור חברון עקב הריסת ביתו של נועם פדרמן בנובמבר 2008, ראוי היה כי נאזן למצער את התמונה ונראה כי התבטאויות המתישבים הינן רכות ובטלות בשישים ביחס לחריפות וכמות התבטאויות "האינטלקטואלים ו"אנשי הרוח" במקומותינו (המרכאות אינן בכדי כאן). קשה להשתחרר מן הרשם כי ההתבטאויות הקיצוניות להלן נאמרות באופן חופשי מפאת שמבטאיהן סמוכים ובטוחים כי יד החוק לא תשיגם, נהפוך הוא, תיתמוך בהם, יסיתו לרצח באשר ייחפצו.

נשיא בית המשפט העליון השופט אהרון ברק נתן הסבר לפסיקותיו המוטות הרחק שמאלה ממרכז המפה הפוליטית של בית המשפט העליון, כנגד דתיים, גוש הימין ומתישבי איו"ש כדלקמן:
"תוכנם של חוקים הנתונים לפרשנות שונות ייקבע על פי ההשקפות של הציבור הנאור בישראל" וכי "על השופט לפנות אל ערכים כלליים ואוניברסלים המקובלים על הציבור הנאור בעת מתן הכרעה שיפוטית". (בג"ץ 92/5688, וכסלבאום, נ' שר הביטחון, פ"ד מז (2), 812). "הציבור הנאור הוא המשקף את התבונה... השופט בדרך כלל רואה את עצמו כשייך אליו." (בספרו "שיקול דעת שיפוטית"). "ההכרעה לגבי ערכיה של המדינה צריכה להיעשות ע"פ תפיסות הציבור הנאור במדינה." ("הארץ", 20.12.93). "...והשאר הסטוריה, אנו כולנו לועסים ונילעס קש, גבבה ומרורים מבית המשפט העליון במדינת ישראל עד כדי חורבן הבית על ראשינו.

בדיונים בתוך מפ"ם, שבהם השתתפו גם קצינים פעילים כמו **יגאל אלון וישראל בר** (שהיה מספר 2 של יגאל ידן באג"ם), נאמר כי אחת הסיבות לצורך בקיום הפלמ"ח בצה"ל היא שכאשר תינתן פקודה להרוג את בגין – יהיה מי שיעשה זאת.

גולדה מאיר - בדיון על עריכת הסזון (ארכיון מפא"י (בית ברל), ישיבת הוועד הפוליטית של מפא"י, 27 במרס 1944: "...לי אין מעצור מוסרי בנוגע לקבוצה זו ואני עדיין חושבת כך. בן גוריון לא צריך לשאול איך לחסל, אם יש לעשות משהו (כדי שהם) לא יעשו דברים כאלו, יש לחסל על ידי חיסול כמה בחורים. בן גוריון בשאלה, והם ישתקו?אני חושבת שזה רע שהם מביאים אסון לנו, לא רק לקצינים הבריטים, לכן מותר לעשות להם הכל".

ח"כ אפרים סנה – (יג בתמוז תשס"ה) "...אם הברירה היא דמוקרטיה או שפיטת דמים, אין להרתע מאלטלנה שניה... בעולם פותחים באש".

אליהו גולומב - ראש ארגון ההגנה-אמר למנחם בגין (1944): "לא חשוב הדבר אם נירה את הכדור הראשון במלחמת אחים, מנגנון התעמולה הוא בידיו. אנו נכון את כותב ההיסטוריה, ותמיד תהיו אתם המתחילים במלחמת האחים" ("ארוכה הדרך לחירות", 1950).

אביב גפן - (מאי 2005, צחי בירן, וואלה) – "בואו נחזיר את כל המתנחלים, חיים או מתים.

בנימין בית-הלחמי – יצא נגד זכותם הלגיטימית של היהודים להגדיר עצמם כאומה. הוא יוצא נגד הציונות מיסודה ומכנה אותה אידיאולוגיית גזע עליון

אורי בן-אליעזר – סוציולוג מאוניברסיטת חיפה, מבלה את רוב זמנו בניסיון להוכיח שישראל היא חברה מיליטריסטית ושהפיכה צבאית ממשמשת ובאה. אוצר פרסומיו מונה שלושה מאמרים, אחד מהם עוסק בסוגיית ההפיכה הצבאית בישראל.

חיים גורדון – הנמנה עם חברי סגל בית-הספר לחינוך באוניברסיטת בן-גוריון, ניהל דיונים פוליטיים במהלך שיעוריו. גורדון נהג להזמין חברי כנסת ממפלגת חד"ש לשאת דברים בפני תלמידיו, מבלי לדאוג לכך שגם דעות אחרות תישמענה. תלמידים התלוננו על כך שגורדון הענישם על שהתנגדו לדעותיו. גורדון העניק ריאיון

לטלוויזיה בו אמר שיצא לחגוג אם לאריאל שרון יהיה התקף-לב, ושלדעתו בנימין נתניהו הוא חלאה. את מתיישבי יש"ע כינה בני-זונה .

נווה גורדון – המלמד בחוג למדע המדינה באוניברסיטת בן-גוריון, ידוע במאמרים שפרסם בכתב העת מרקסיסטיים, ב-Journal of Palestine Studies ובכתבי-עת קיצוניים נוספים. הוא טוען שהוא מומחה בנושא עיניים. את כיוונו הפוליטי ניתן ללמוד ממכתב למערכת שפרסם בעיתון הארץ עליו חתם גם **יגאל ברונר** מהמחלקה למדע המדינה באוניברסיטת ת"א, בו כתב שישראל וברק (אהוד) מבינים רק אלימות, ולכן על הערבים להמשיך ולהפעיל אמצעי זה. הוא עצמו אינו רופא, אך הוא עומד בראש "**רופאים ישראלים-פלשתינים למען זכויות אדם**". נווה פירסם מאמר ארוך בשבחו של נורמן פינקלשטיין, בכיר מכחישי השואה היהודיים.

ד"ר לב גרינברג – מאוניברסיטת בן-גוריון ב-01/04/2004 קרא למדינות אירופה להציל את ישראל מפני שרון. כתב בעיתון בלגי: "ממשלת ישראל מובילה את המזרח התיכון לגיהאד";

ברוך קימרלינג – פרופסור לסוציולוגיה אנטי-ציוני קיצוני מהאוניברסיטה העברית וחבר מפלגת חד"ש. בכתבה שפרסם ב"הארץ", קרא לפלשתינים להחרף את האלימות על מנת לזכות בוויטורים מצדה של ישראל.

יוסי מרט - גיאולוג ימי מאוניברסיטת חיפה, טוען שעל סמך ראיות מתחום הגיאולוגיה, התנ"ך כולו מופרך. מרט ממשיך ואומר שארץ ישראל אינה קדושה עבור היהודים כולם, ושכל ניסיון מטעמם של רבנים לתאר את הדברים באופן מסולף הנו בבחינת פשע.

בני מוריס – מאוניברסיטת בן-גוריון, שחקן מוביל בליגת האנטי-ציונים האקדמיים שבנגב, ידוע בעיקר בשל טענתו שמלחמת 1948-1949 היתה מלחמה בה גולית החזק והחמוש (היהודים) יצא נגד דוד הערבי, החלש והמסכן. במשך השנים עשה הכל על מנת לעוות ולסלף את העובדות, ובנסותו לנמק את טיעונו. לדעתו של מוריס הערבים היו, מאז ומתמיד, מתונים ושוחרי שלום, בעוד היהודים הם האכזריים, הקולוניאליסטים והתוקפנים העושים הכל על מנת לטרפד את התפתחותם של יחסי אחווה ורעות. בפרסומיו הרבים מתוארת ההיסטוריה של ישראל כרצף של מתקפות חסרות סיבה. מאז, שינה בני מוריס טעמו והחל מצדיק את תפיסת ארץ ישראל על ידי הציונים כמו גם הצורך בהיפרדות מהערבים.

אילן פפה – מאוניברסיטת חיפה הוא אולי המגמתי ביותר מבין "ההיסטוריונים החדשים" (מכחישי ההיסטוריה היהודית). שלא כמו מוריס, הטוען לכך שהוא מסתמך על ראיות ומציג עובדות, פפה בן צורך לבסס את טענותיו כלפי ישראל על עובדות וטוען שיש לכונן נראטיב פלשתיני. כחבר פעיל בתנועת חד"ש-בל"ד, התמודד פפה על מועמדות לכנסת. למעשה הוא רואה את עמדתה הרשמית של חד"ש בדבר חזרתה של ישראל לגבולות 1949 וחלוקת ירושלים כמתונה מדי. הוא קרא לחד"ש לנטוש את רעיון "שתי מדינות לשני עמים" לטובת חתירה

להרס מוחלט של ישראל ולהקמתה של מדינה יחידה – פלשתיין. לחילופין מטיף אילן פפה למדינה דו-לאומית ושיבת כל הפליטים הפלשתינים לארץ ישראל בספרו "ההיסטוריה של פלשתיין המודרנית – ארץ אחת, שני עמים". כאשר נישאל לדעתו על מחקריו ההיסטוריים של בני מוריס הסביר כי מוריס נוקט בגישה האובייקטיבית להיסטוריה היהודית החדשה בעוד שהוא הינו אדם סובייקטיבי ומעדיף לספר את גרסתו שלו לעבר.

פפה הוא אנטי-ציוני מוצהר ופועל בחו"ל להחרמת מדינת ישראל כשם שהוחרם משטר האפרטהייד בדרום אפריקה. קרא בעבר מעל במה בלונדון להחרמת כל הקשרים בין האקדמיה הישראלית כולה לבין הקהילה האקדמית במדינות המערב והוביל מהלך חרם בריטי על ישראל.

יואב פלד – מהמחלקה למדע המדינה באוניברסיטת ת"א. הגיע לכותרות בשנת 1997 לאחר שאחייניתו נרצחה בפיגוע התאבדות בירושלים. בקול גדול הזמין פלד את דובר אש"ף להשתתף בהלווייתה של הנערה, ובהלוויה עצמה הסביר שבמותה אשם לא אחר מאשר ראש הממשלה דאז, בנימין נתניהו. פלד הביע את דבריו בפני העולם בכתבה שפרסם ב טיימס של לוס אנג'לס, שם טען שנתניהו הוא הגורם לטרור הפלשתיני.

גבריאל פיטרברג – מרצה להיסטוריה באוניברסיטת בן-גוריון, הוקיע ביקורת שפורסמה נגד "ההיסטוריונים החדשים" (בני מוריס, תדי כץ, אילן פפה ואחרים) בה נטען כי הם סטליניסטים. הוא טען שהכותב סובל מ"בעיות רגשיות". שמו הופיע על עצמות שהוגשו על-ידי ערבים שניסו לגייס תמיכה בעזמי בשארה לאחר שזה נסע לסוריה להשתתף באירועים שמערכו שם עם מותו של חאפז אל-אסאד.

אורי רם – הוא "היסטוריון חדש" במחלקה לסוציולוגיה באוניברסיטת באר-שבע. הוא ידוע בעיקר בשל הטענה שהשמיע, על-פיה זכותם של היהודים לחיות בפלשתיין אינה עולה על זכותם של האנגלים לחיות בהודו.

ישראל שחק – שימש כפרופסור אמריטוס לכימיה באוניברסיטה העברית בירושלים. הוא היה אולי האנטי-יהודי שהתבטא באופן הגלוי ביותר מבין האקדמאים הקיצונים בישראל. במהלך מרבית הקריירה שלו קידם ועודד אנטישמיות. כתביו מפארים את אתרי האינטרנט הניאו-נאציים ברחבי העולם, כמו גם את אלה של מכחישי שואה למיניהם.

אורן יפתחאל – גיאוגרף מאוניברסיטת בן-גוריון, כתב יחד עם אסאד ג'אנם מאוניברסיטת חיפה, העוסק במדע המדינה, מאמר ב"הארץ" בו מציעים השניים ליהודים לחבור לפלשתינים בחגיגות יום האדמה, לצעוד יחדיו, לצאת נגד ישראל ולהוקיע את הציונות. יפתחאל גם טען שהקריאה ליהודים ליישב את הגליל היא בבחינת "גזענות טהורה". לדעתו יש לראות בישראל דיקטטורה, כל עוד הפלשתינים המתגוררים מחוץ לגבולותיה מנועים מלהשתתף בבחירות. הוא מוסיף וטוען שממשלה התלויה בקולותיהם של ישראלים המתגוררים ביהודה, בשומרון ובחבל עזה אינה דמוקרטית, ועל כן יש להפילה.

משה צימרמן – פרופסור להיסטוריה באוניברסיטה העברית, התפרסם בישראל בשל הדברים שאמר אודות היהודים המתגוררים מחוץ לקו הירוק, אותם כינה נאצים ואת ילדיהם "היטלרינגנד". ("את המתנגדים להסכמי אוסלו הוא משווה לנאצים. כשכינה מספר חברי כנסת" חקייני נאצים".

ד"ר מנחם קליין – מרצה מאוניברסיטת בר אילן, הקמת מדינת ישראל היא קטסטרופה" כך אמר בהרצאה שנשא בשטרסבורג, צרפת, בנושא הבנות ז'נווה. קליין ביקש בהרצאתו סיוע מהאיחוד האירופי לקידום יוזמת ז'נווה.

זאב שטרנהל - (זביגניב אורלובסקי, כשמו הפולני המקורי-הוטבל בעברו לנצרות) – "אי אפשר לעצור את הפאשיזם בנימוקים רציונאליים. את זה עוצרים רק בכוח, וכאשר קיימת נכונות להסתכן במלחמת אזרחים. בשעת הצורך נצטרך להתמודד בכוח עם המתנחלים בעופרה או באלון מורה. בנוסף היצהיר כי רק מי שיהיה מוכן לעלות על עופרה עם טנקים, יוכל לבלום את הסף הפשיסטי המאיים להטביע את הדמוקרטיה הישראלית ('דבר', אפריל 1988). ושוב השטרנהליזם במיטבו...".
ב"הארץ" 11.5.2001: "אין ספק בדבר לגיטימיות ההתנגדות המזוינת בשטחים עצמם. אילו היתה בפלשתינים מעט תבונה, הם היו מרכזים את מאבקם נגד ההתנחלויות, לא פוגעים בנשים ובילדים ונמנעים מירי על גילה, על נחל עוז ועל שדרות". " כך היו נמנעים מהנחת מטענים בצידו המערבי של הקו הירוק".

ישעיהו לייבוביץ' – "הארץ" (27.9.85) "למרצחים מעבר לקו הירוק, שהתנחלו ביהודה ושומרון, יש נשק. לכן אני קורא לכם לאחוז בנשק. להחזיק בנשק נגדם לפני שהם יכניסו אתכם ככלבים מצורעים למחנות ריכוז... כן, לאחוז בנשק".

ד"ר נורית פלד-אלחנן - (23 דצמ. 2008) מרצה באוניברסיטה העברית - נכדתו של אלוף במיל' מתתיהו פלד שהלך לעולמו, אם שכולה, שבתה נהרגה בפיגוע בירושלים. היא כמובן האשימה את ישראל. לא את הרוצחים. אותם היא דווקא טורחת להצדיק. היא פרסמה מאמר ובו כתבה על "הגיבורים של רצועת עזה", שמבטאים "רוח חופשית של אנושיות" מול "תוכנית היוצאת לפועל על ידי פושעי צבא הכבוש". אהה כן, פלד-אלחנן היא "כמובן" כלת פרס סחרוב שהוענק לה על ידי הפרלמנט האירופי.

טלי ניר - האגודה לזכויות האזרח, (ידיעות 22 דצמ. 2008) - מקוננת על כך שישראל סילקה את שליח האו"ם, הפרופסור היהודי ריצ'רד פאלק, "לאחר שעוכב 30 שעות בשדה התעופה". האגודה לזכויות האזרח אינה מעוניינת שנדע כי מדובר באדם ששיבח והילל את המהפכה החומייניסטית על תקן של תקווה הומניסטית ממש כך. מה שהכשיר אותו לתפקיד זה בעיקר ההשוואות שעשה בין ישראל לנאצים

הבה ונגרד נוספים מתחתית החבית

עמוס עוז – במאמר על "גוש אמונים" בשם "החיים והשלום" בידיעות אחרונות 8.6.1989: "כת משיחית, אטומה ואכזרית, כנופיית גנגסטרים חמושים, פושעים נגד האנושות, סדיסטים, פוגרומיסטים ורוצחים, שהגיחה מתוך פינה אפילה של היהדות... מתוך מרתפי ההתבהמות וסיאוב... על מנת להשליט פולחן דמים צמא ומטורף"

ב- 11.8.2002 פורסם במעריב שעמוס עוז אמר לכתב העיתון הארגנטיני קלרין כי: "באופן אישי הייתי רוצה לראות את אריאל שרון ויאסר ערפאת נשרפים יחד בגיהנום". זכורה קריאתו ההיסטרית של עמוס עוז לאחר המהפך של 1977 ("חותם", יוני 1977) "יש להקים שוב את הפלמ"ח", "יש לצאת לרחובות, לעלות על הבריקדות".

עמוס עוז - (ידיעות אחרונות – 'בשם החיים והשלום' 8.6.89) - על המתנחלים – "כנופיית גנגסטרים חמושים, פושעים נגד האנושות, סדיסטים, פוגרומיסטים ורוצחים".

חבל כי סופר מחונן כעמוס עוז פנה לעסוק בפוליטיקה בה הינה מבין כהדייטות, כחומר במרק פירות.

יגאל תומרקין - (נולד כפיטר מרטין גרגור היינריך – בן לאם יהודיה ואב גרמני, קצין ב- אס.אס.) – אמן ופסל: "כשאני רואה את החרדים אני מבין את הנאצים", "לבוש מגוון אנאכרוניסטי ומעורר גועל", כשרואים אותם מבינים מדוע הייתה שואה" (יגאל תומרקין ברשימתו "סוואט של דוסים", מקומון תל אביב אפריל 1986). והנה להשוואה "מפי הגבורה" ציטטה מ"המקור" ב'מיין קמפף': "לעיתים קרובות חשתי תחושה עמוקה של גועל מן הריח העולה מאותם לובשי קפוטות". ונחוד...מצא את ההבדלים.

ושוב **יגאל תומרקין** חתן פרס ישראל (מענין, גם שטרנהל ("הטנקיסט") קיבל פרס ישראל... על מה ועל ידי מי בדיוק?), בראיון לעיתון תל-אביב, בפברואר 2004: "אם נהרוג למתנחלים ילד או שניים, הם אומרים: 'נעשה ארבעה במקומם והכל יהיה בסדר'"

ושוב **יגאל תומרקין**, 28.9.88, (חדשות הציירים), "המשוררים, כל האמנים יפי הנפש אינם מחנכים. המחנכים האמיתיים הם כהנא, רפול וגנדי. תרומתי האמיתית תהיה אם אקח תת-מקלע במקום עט ועיפרון ואהרוג אותם". עוד מפניני תומרקין: "יש רק גזע אחד יותר מוצץ מיהודים וזה עלוקות" (5.06.2006)

מאיר שלו – ידיעות אחרונות, י"ט בחשוון תשס"ג: "רק כלי נשק אחד חסר היום בארסנל הנשק של צה"ל, והוא התותח הקדוש..."

עמי איילון – ראש השב"כ לשעבר, בראיון ל"ידיעות אחרונות", 14/11/2003: "אגיד את זה במילים ברורות: בחיי כל מדינה או אומה יש יותר מאלטלנה אחת מנהיגות מדינית במדינת ישראל קיבלה כבר החלטות קשות כשהיה ברור מה האלטרנטיבה, ומנהיגות מדינית בעתיד תצטרך לקבל החלטות קשות כשברור מה האלטרנטיבה".

ירון לונדון – בתוכניתו "לונדון וקירשנבוים" בערוץ 10 (6.8.2007) מציע לפרופ' אריה אלדד והאלוף עמידור לבחון את האפשרות לירות ביושבי הבתים היהודים בחברון על פי דגם אלטלנה. וכדי למנוע ספק לונדון חותם: "יש לרענן את רוח אלטלנה" דליה דורנר הכבודה(?) זו הלשעבר מבית המשפט העליון החליטה שירון לונדון רק התבדח

הערת ביניים – כדי להבין את הלוגיקה של "אנשי הרוח" אז והיום שלא הסכילו להסביר לעצמם את הלוגיקה "המשובחת – הנאורה" (בלשון סגי נהור) בעצם האיזכור של התותח הקדוש – זהו התותח שירה בפיקודו של יצחק רבין ובהוראת בן גוריון על האוניה 'אלטלנה' ובתוכה מנחם בגין ועשרות אחרים, בטענה שבגין תכנן לבצע "פוטש" (הפיכה צבאית, קשר) נגד צה"ל, זאת מספר שעות לאחר שבגין העביר לצה"ל בחוף כפר ויתקין מאותה אלטלנה

ממש כ-80 אחוזים מהנשק שהיה על האוניה. מענין לציין כי שמעון פרס (אשר לא היה מעורב באסון אלטלנה) העביר מידע לפני כ-30 שנה הגורס כי **ישראל גילי** (מ"אחדות העבודה" ד'אז) הטעה, סובב בכחש, את בן גוריון להאמין כי הא"צל זומם לערוך "הפוטש" ובכך, ללא כל ביסוס, גרם ביודעין ובכוונת מכוון לבן גוריון להוציא הוראה בע"פ ובכתב לירי ולטבח על שפת ימה של תלאביב. לידיעה זו קיימות הוכחות נסיבתיות, אין אימות מפורש. /

נעמי חזן – לשעבר ח"כ מטעם מר"צ (בכנס הפדרציה ליהדות הומניסטית): - על המתישבים – "רק אם נצליח להיפטר מן הרעה האיומה הזאת, מהשתלטות השד השחור על חיינו, נוכל לטפח במדינה את כל הטוב"

חיים בר לב – רב אלוף, מיד לאחר טבח היהודים בידי שכניהם הפלשתינים בבית הדסה בחברון, תוהה: "מי אמר להם להימצא שם?"

דדי צוקר – בהרצאה, יום לאחר הירצחה של עופרה מוזס: "הם (המתנחלים) צריכים את דמה של עפרה מוזס, הם שותים אותו"

שלמה גזית – אלוף, ידיעות אחרונות, 8.3.98: "הכיפות הסרוגות עבורי הן כמו צלב הקרס על השרוול של החיילים הנאצים"

שלמה גזית – מעריב, 5.10.08: "ישראל נדרשת להתמודד עם שני איומי טרור- איום הטרור הערבי פלשתיני ואיום הטרור היהודי. מבין השניים, הטרור היהודי מסוכן לאין ערוך."

חיים באר – מוסף הארץ 2.3.84: "הם (החרדים) צמח טפיל שאינו עושה דבר"

יוסף (טומיסלב) לפיד – בטורו במעריב: "אל נלין על החרדים. הם בסך הכל ממלאים נאמנה אחרי התפקיד המוטל על היהודים בספרות האנטישמית. מנצלים את הגוי, סוחרים בדמו, וצוחקים מאחורי גבו. רק שהגויים הפעם זה אנחנו"

שולמית אלוני – (דברי הכנסת 3.7.91): "החרדים עלוקות... יושבים עלינו כפרזיטים שותי דמינו תרתי משמע... שופכי דמים תרתי משמע".
שולמית אלוני, (מעריב, דצמבר 2002) - אלי ישי פועל לפי חוקי נירנברג (בהיותו שר הפנים)...הסרט (הסברה של ש"ס) הזכיר לי סרט תעמולה נאצי."

אבשלום וילן – ח"כ, בראיון להארץ: "צריך יהיה לשתק אותם (על המתנחלים) באמצעות ירי-כדי-לפגוע"

עוזי ארנן – 'כל העיר' 30.12.83: "צריך לתלות את החרדים על עמודי חשמל" (עוזי ארנן כל העיר 30.12.83)

אורי אבנרי - 'העולם הזה' 10.11.88: "הגיעה השעה לקבור אותם", "צריך להיכנס למאה שערים עם זחלמ"ם ומקלעים אפס חמש ולרסס".

אברהם שלום – ראש השב"כ לשעבר, ידיעות אחרונות, 14.11.03: "גוש אמונים הוא... מגילויי הייאוש הגדול של האנושות במאה העשרים.. הסיכוי לטרפד את תהליך השלום באמצעות שפיכת דמים מצית את דמיון של אויבי השלום.... מעשי טבח המוניים... שאר הרוח שלהם מתבטא בלהט גזעני ובשנאה תהומית לאחר".

בי כצמן – עיתונאי, מבקר תרבות וחבר סגל מכון מנדל למנהיגות חינוכית: "בואו נפתור את הבעיה כאילו הם ערבים".

ידיעות אחרונות – 12.8.99: "יש כמה התנחלויות, כמו תפוח ויצהר, שלא צריך רק לפנות, אלא צריך לרסס אותם ולהרוג את כולם... מבחינתי להרוג אותם זה בכלל לא נחשב להרוג בני אדם, אלא רק חיסול עשבים שוטים"

יעל לוטן – על המשמר: "אנו נגעלים מלבושם השחור, מן הפאות הנוכריות שעל ראשי הנשים, מן המקוואות, הנקרופיליה, העיסוק הכפייטי בבני מעיהם של הבריות"

יצחק לאור – 'המנון לגוש': המתנחל הדתי כמו אחיו היהודי מאירופה מעלה ילד כקורבן לפולחן הפסח: "אנחנו כיפות סרוגות... ואת... יום חג המצות הזה... נחוג בהתכוונות ובמצותנו דם נערים פלסטיניים"

עינב גלילי – בראיון למיכל קפרא, במעריב: "אני יכולה לשבת מולם ולשנוא, ועם הזמן זה רק מחמיר"

יואל מרכוס – עיתונאי, הארץ: "להתמודד נגד כל פרובוקציה שנועדה לגרור את צה"ל למלחמת אזרחים, אפילו זה יהיה כרוך בשפך דם".

(יולי 2004), במאמר שכתרתו "אל תפחידונו בשפך דם" טוען מרקוס כי אנשי הימין מבקשים להלך אימים על הממשלה והוא מביע דעתו שהשלום מצדיק שפיכות דמים. לדעתו אין מדובר במלחמת אחים כיוון שכדבריו "המתנחלים הקיצונים אינם האחים שלי".
ועוד מפניו יואל מרקוס – "הארץ", 9/7/04, מאמר תחת הכותרת "אל תפחידונו בשפך דם": "שלא יפחידו אותה – שרבות מבניה נהרגו במלחמות להבטחת עצם קיומה – בשפך דם למען השלום".

דן תדמור – עיתון ירושלים, 28.5.93: "מתנחל עטוי עוזי ודובון כחול, רסיסי רוק ושיירי מזון משובצים בזקנו הפראי. ולצדו, בטרנספורט המשפחתי, אשתו המתנחלת בעיצומה של אביונה לאומית. תינוקות נושרים ללא הרף מבין חלציה בעודה נואמת בלהט על זכות אבות. אידיוט צעקני ועילג... אם אתה מטומטם אתה ימני, ואתה ימני אם אתה מטומטם..."

חיים ברעם – עיתון ירושלים 8.3.96: "ליד מקום הפיגוע התגודדו הסוחרים בדם, סרסורי הגזענות והשנאה... התבוננתי בפרצופים המעוותים של האספסוף, רובם המכריע חובשי כיפות"

מדור ההומור של מעריב – 13 יולי 2001: "שבוע של רגיעה בשטחים: חמישה מתנחלים נרגעו ממטעני צד"

יהונתן גפן – מעריב מאי 1998: "ישראל החילונית היא השטחים הכבושים של המפלגות הדתיות. אם החילונים רוצים לחיות פה, אין להם ברירה אלא לפתוח באינתיפאדה. כן, אני מוכן לזרוק את האבן הראשונה."

שוב יהונתן גפן, מעריב, 1996: "אני כעסתי וכתבתי שהיה לי חלום רטוב שאני יורה פעמיים בביב נתניהו. לא פירסמו לי את זה. ולמה את זה מותר לפרסם ואת החלום הרטוב שלי על מחיקת ביבי נתניהו פוסלים לי שוב ושוב?"

שייקה לוי – "ידיעות תקשורת", נובמבר 2003: "המתנחלים הם אנשים סהרוריים, אני כועס כשאני רק שומע עליהם.. אני לא יכול לסבול ילדים קטנים עם פאות, שיש להם "מורי" והוא מלמד אותם להיות תימנים ולא ישראלים. רציתי לתפוס את המורי שלהם ולשבור לו את העצמות"

"הקיבוץ" – אוגוסט 1995: "אלה לא האחים שלי...מלחמת אחים תהיה המלחמה...אני ארוץ לשם...ואדוש את בשרם במכות נאמנות להניס אותם...אצא אל היריב כדי להלחם פעם אחת במלחמה צודקת...יירד הרבה דם".
חגיגה.

מיכאל רועה – סיעת מר"צ, יוני 1998: "הקמנו סירות אנטי-חרדיות שיורידו לחרדים את הראש".

אבו וילן – ח"כ, ממפלגת "יחד", בראיון לארי שביט, "הארץ" 5/9/04: "אם חס וחלילה יכריחו אותנו, נאלץ לפתוח באש" "צריך יהיה לסחוט את ההדק, לאט, באחריות, בקור רוח ובשכל".

ב. מיכאל – (ידוע גם כמיכאל בריזון), עיתונאי ופובליציסט. במדורו מצב רוח 4.3.1990: "השטחים הקרובים בפי זולליהם – יש"ע". "אני מבקש לשוב ולצרוח (כך במדויק): לא הדמוגרפיה הביאה אותי לייחל להשתחררות מן השטחים, אלא הטומוגרפיה. מגידולים ממאירים צריך להשתחרר, ואין ממאיר יותר מן הכיבוש..."
ב. מיכאל – פעם נוספת: "מאד מפתה להציע לממשלת ישראל פשוט לחמוק מן הגדה באישון לילה, מבלי לומר דבר לכל הקצוברים, הדומבים ונגזריהם, ואז, ישכימו אלה לבוקר חדש, יגלו כי מעתה אין הם אלא עוד בעיה אחת

של הפלשתינים, כמו החמאס והג'יהאד האיסלאמי. והפלשתינים, כמו שנהוג לומר בקריצה אכזרית, כבר ידעו איך לטפל בהם..."

ב. מיכאל - פעם שניה: "מאד מפתה להציע לממשלת ישראל פשוט לחמוק מן הגדה באישון לילה, מבלי לומר דבר לכל הקצוברים, הדומבים ונגזריהם, ואז, ישכימו אלה לבוקר חדש, יגלו כי מעתה אין הם אלא עוד בעיה אחת של הפלשתינים, כמו החמאס והג'יהאד האיסלאמי. והפלשתינים, כמו שנהוג לומר בקריצה אכזרית, כבר ידעו איך לטפל בהם..." אך הלוא רחמנים בני רחמנים אנו, ולא יעלה בדעתנו לעשות כדבר הזה. "מאיך גיסא, שיבתם של הללו לישראל תעורר כאן כמה וכמה צרות. הרי אין עוד ספק כי מחצית יובל של שנות כיבוש והתפרעות פגמו במוחם ובאישיותם של אלה פגימות בלתי הפיכות. הרגלים שנרכשו ב-25 שנה, אינם נעלמים בן לילה. האומנם אפשר ומותר להטיל על ישוב תרבותי כלשהו שיקלוט אל תוכו להקה צרחתית, רגזנית, יבבנית, אלימה ומזוינת שכזאת? ינסה כל אדם לשוות בנפשו מראה שכונתו הוא, אם לפתע פתאום יגדשוה כל מיני חוליגאנים עם חולצות משובצות ותת מקלעים, אשר ינקבו להנאתם דודי-שמש, יצלפו על ילדי השכנים, יערכו סיורים אלימים בחצרות, יקימו מחסומים בכביש, ינפצו פה ושם פנסי מכוניות, יפרצו בשעות בלתי צפויות בשירה ניחרת ובריקודים, ובאופן כללי יורידו את מחירי הדירות באזור לשאול תחתית? איזוהי הרשות המקומית אשר ראויה לעונש שכזה?"... ממשלת ישראל, על כן, מוזמנת בזאת להקים עבורם אי-שם בנגב, הרחק מכל מקום נושב, כמה וכמה התנחלויות דמה..."

פדריקו גומז – סולן להקת פאנק ישראלית (סרטון שהוצג בערוץ 2 בספטמבר 2008) : קורא להשמיד את הציביליזציה היהודית לרצוח את החיילים המשרתים במחסומים, הלהקה קובעת שאין מספיק טרור.

ויש עוד: הוא מוסיף ומסית לרצח בשירו זה: "זאת אהבה פנטית, שלי ולא שלהם, לראות אותם הופכים, לחבילות סבון... פה צריך יד חזקה, מעילי דובון מוצתים, ריח זקנים שרופים, עד הטקס הממלכתי, העשן יתפזר".

בשיר אחר של הלהקה "סולחה עם החמאס": "מתי יפוצצו קניון? מתי יפוצצו את הבורסה בתל אביב? מתי יפוצצו את השרתון, הבימה, תחנות הטלוויזיה והכבלים?" "מתי ישחטו בסכין את התושבים של הוילות בקיסריה ובסביון? מתי אני אראה נהרות דם של עסקני הנדל"ן משקים את האדמה במקום להפוך אותה לנכס וניירות? אין מספיק טרור!"

הסית לכאורה לרצח שר הביטחון ברק אהוד ברק באמרו "תחשבו על הראש של אהוד ברק תקוע על בזל"ט".

אורנן יקותיאל – חבר עיריית ירושלים, "ערב חדש" 22.12.85 – "צריך להיכנס למאה-שערים עם זחלמים ומקלעים אפס-חמש ולרסס אותם".

אורי אבנרי – סוכנות החדשות SNS 30 אוגוסט 96 "הם (הדתיים) צריכים להיקבר".

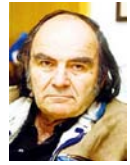
פרופסור עוזי אורנן – סוכנות החדשות SNS 30 אוגוסט 96 "צריך לתלות את החרדים על עמודי חשמל, צריך לדון אותם למות, כי הם מסוכנים".

אפי אושעיה – ח"כ מערך, "צריך להפשיל שרוולים להוריד כפפות לרדת מהממלכתיות ולקפד את ראשו של נתניהו".

איתן כבל – ח"כ העבודה, "תומך בקריאה לקפד את ראשו של נתניהו" צריך להפשיל שרוולים ולירות בכל הכיוונים" מעריב 6.8.97 (מלון אבן-שושן: לקפד –לכרות).

גדעון ספירו – לסוף שבוע – מעריב 9.3.2001

"משה לשם, העומד בראש אחד הארגונים של הקנאים שבמתנחלים, אמר בראיון עיתונאי כי את המתנחלים 'יוציאו רק בארונות'. הבה נניח כי זה מה שיקרה. האם זה לא מחיר נמוך יחסית, אם תמורת 200 אלף ארונות נקבל הסכם שלום". "...אני רואה במתנחלים החמושים חלק מכוחות הכיבוש ובהתנחלויות מיבצרים המהווים יעד לגיטימי להתנגדות הפלסטינית, ואני סבור כי חיסול מתנחלים אינו רצח".

במוסף מעריב - (30.4.93) התפרסם ראיון של בילי מוסקונה לרמן עם עו"ד לאה צמל שבסופו מובא דו השיח. מוסקונה: תגידי לפחות שאת נגד פגיעה בחיי אדם. צמל: זה לא יהיה נכון, כי אני בעד פגיעה במתנחלים.

במעריב - 11.10.91 הופיע כותרת: "היתה לי התנחלות של כינים על הראש עד שאמא גילתה מכשיר מהפכני" ומתחתיה ציור של המכשיר: גיליטינה. ומתחתיה כתובת "זבנג וזה עובר"

שושי נתן - הקיבוץ, 4.1.89 – כאן יהיה מרחץ דמים. ויתהיה מלחמת אחים. ושנאות שאינן לחינם יתפרצו כגעש אל שדות הפרחים ומרחבי התקוות האבודות.

דברים שנכתבו **בעלון נוער "קורמורן"** – בקיבוץ נירים. נער בשם מתן כתב שם על חלומו להיחטף על ידי הפלשתינים אשר יצרפו אותו לשורותיהם לאחר שיגלו שהוא שווא יהודים. הוא כתב: "ואפתח תחביבים חדשים כמו צליפה בנשים מתנחלות, ואני אהפוך להיות מכור לרעש הגולגולת המתנפצת שלהן... אח! הצליל הזה, הספלאש... ורסיסי המוח שהיו מתפזרים באוויר הלילה הדליל..." לאחר פרסום הדברים הקים הנער (כבר בחור) את "חזית הנוער האנרכיסטי של הנגב הצפון מערבי".

דליה רביקוביץ – משוררת, בעלת פרס ישראל בפופוליטיקה. היא פתחה את הדיון (2001) בהמלצה לכל עם ישראל להגר לחו"ל בגלל שבארץ "סובלים" ועדיף "להנות". היא טענה שהיא מתכוונת להגר ללונדון רק שעדיין לא השיגה את הכסף. והוסיפה הגברת... כל הכבוד לצבא השחרור הפלסטיני".

בגליון "נתיב", אלול התשנ"ה, מתפרסמת חליפת מכתבים בין **מרדכי ניסן** לבין הפרופ' גוסטב, חבר בוועדת הנדריקסן, שהיה פרופ' באוניברסיטת אופסלה בשבדיה והוסמך בשעתו לכמורה. גוסטב מספר כי דחה באדיבות את עצומתם של אינטלקטואלים יהודים גרמנים בשנת 1938 (!) להעניק את פרס נובל לשלום ל...אדולף היטלר.

תנועת השמאל הרדיקלי-פשיסטי '**גוש שלום**' שלחה מכתבים לכ-15 קצינים; הזהירה כי בכוונתה לאסוף נגדם חומר מפליל על פשעי מלחמה, שעשוי להימסר לבית דין בינלאומי;

יריב אופנהיימר – מנכ"ל "שלום עכשיו": "אנו מוכנים למלחמת אזרחים". אדם זה מעמיד עצמו בימים אלו לבחירה במפלגת העבודה.

אסי דיין - "החזון שלי הוא שאנחנו הולכים לקראת מלחמת אזרחים... אני מאמין שערביי ישראל כולם ילכו ב קרוב עם השמאל, ויתחילו פרעות בישראל. אני ממש מאמין שתהיה מלחמת אזרחים על-רקע מדיני. אני חושב שיום אחד הממשלה תצטרך לירות בהם ואני מאמין לאנשי גושאמונים כשהם אומרים 'על גופותינו' ולכן זה יהיה על גופותיהם". (דיין, העולם הזה. 4.7.79).

א.ב. יהושע - "וכיוון שכנראה בעוד חמש שש שנים תהיה לנו מלחמת אזרחים קטנה כאן (אין מה להיבהל מזה, הטובים שבעמים ניהלו מלחמות אזרחים) רצוי ככל האפשר לשמור על ערוצי התקשורת פשוט כדי לצמצם את הנפגעים מכל צד". (מעריב, ראש השנה תשמ"ג)

ב-18 באוגוסט 2005, בשעות הערב, כאשר האוטובוס של המגורשים המוכים והרצוצים מגוש קטיף חלף על פני הכניסה הראשית **לקיבוץ רעים** עמדה חבורה של קיבוצניקים שמחים לאיד שלא גילו קורטוב אמפתי "לאחיהם", אלא להיפך ביצעו לעברם תנועות מגונות ושאגו בחדווה רבה: "הגיע יומכם מתנחלים מנוולים".

בן גוריון – מובא ב"ימי הכלניות" מאת תום שגב מתוך הקלטת הסרט בצל הדמוקרטיה מאת שופר:
"אם אדע שאפשר להציל את כל ילדי גרמניה על ידי העברתם לאנגליה ורק מחציתם על ידי העברתם לארץ ישראל אני אבחר בדבר השני"

יצחק רבין – "בספר 'תיק רבין' (מאת דר' אורי מילשטיין) שבהיותו שגריר בארה"ב התפאר/תאר את פועולו באלטלנה "דפקנו אותם על האוניה ודפקנו אותם שוחים במים".
"בגוש אמונים ראיתי תופעה חמורה ביותר, סרטן בגופה של הדמוקרטיה הישראלית" (יצחק רבין, 'פנקס שירות', עמ' 55).

מיכה חריש – (שר משפטים בממשלת רבין/פרס) מצוטט בשיפודים מוסף מעריב נובמבר 95:
"אם הליכוד ירים ראש נאשים את נתניהו ברצח. נפנה אצבע מאשימה, אצבע אשר לא תוזז ולא תוסר אל הימין כולו. המעטים שישארו מול האצבע – ילכו לבית הסוהר – השאר ילכו בדרך השלום."

ביום נצחוננו של נתניהו בבחירות 1966, הוצב שלט בבית **מפלגת העבודה**, נכתב בו: "יגאל עמיר מחי"ך עכשיו".

גרינבוים – "שואה הצלה סרטפיקאט פרוכטנבויים" - מאמר של תום שגב האריך 18.8.00 עמוד ב12 – הרב איצ'ה מאיר לזין דורש ממנו (מגרינבוים) לקחת כספים שנועדו לפיתוח הארץ ולהעבירם לצורכי הצלת היהודים באירופה. גרינבוים נקב בסכום (בין 100 אלף ל 300 אלף ליש"ט) וקבע כי מי שיעביר כסף זה לצורכי הצלה באירופה במקום להשקיעו בפיתוח הארץ "עשה מעשה אנטי ציוני". הוא, גרינבוים, לא יתמוך בכך, שכן צורכי הארץ קודמים ו"הציונות מעל לכל".

בנימין גלאי (מצוטט ע"י מאיר עוזיאל מעריב 6 יוני 96):
"קאפו יהודי היה מכה ביהודים בכל כוחו ולפניו רצים נערינו ומכים גם הם במצותו ובשנאתו והכל כדי להראות לגויים שהוא יהודי אחר – מגזע אחר. כמוהו פרופסורים רבים אשר רצים היום ומכים ביהודים בכל כוחם, ומשלחים את נעריהם להכות עוד במצותם והכל כדי להראות לגויים שהם יהודים אחרים –מגזע אחר.
בהפגנה בלתי חוקית של **שמאלנים** נגד הריסת בית בלתי חוקי הם (כולל נעמי חזן-עבודה) צעקו לחיילי צה"ל: "גם הנאצים מלאו פקודות". "הצופה" יז תמוז תשנ"ח (1998).

ידיעות אחרונות-בגלל שהם דתיים צריך להטיל עליהם עונש מוות דתיים מסוכנים (**ידיעות אחרונות** 4.6.84)
דנה אינטרנשיונל – זמרת, (הוא/היא ירון כהן) "האויב של המדינה הם הדתיים לא הפלשתינים". לעיתון הגרמני זוד דויטשה צייטונג. מעריב 29.11.98 ע 10

בטאון הסטודנטים אוניברסיטת תל-אביב - (מעריב 3.5.00 עמ' 14) תזה בעריכת ליאור וייץ מחודש מאי פרסם מאמר בשם "דע את אויבך, או: גבולות הפלוראליזם" נאמר בו: "חוזר בתשובה האומר שמצא את האור ולראשונה בחייו חש שמחה, הולך שולל אחר רשעים... , גם מצטרפים רבים לתנועה הנאצית, הרגישו התרוממות רוח ושמחה".

פברואר 48 : **יחידה של ההגנה** (ההסתדרות) זרקה רימונים על כנס של הרויזיוניסטים ("ימניים") שאספו תרומות לרכישת נשק לקראת מלחמת העצמאות המתקרבת. נפצעו כ 40, מהם כ 20 במצב אנוש. **עיתון דבר במאמר המערכת**, משבח את התל אביבים שחזרו מהר לבתי הקפה. כי אנשים רויזיוניסטים שכאלה ראוי לשכוח.

עמוס אילון – (ג'רוזלם פוסט 2 מאי 1982) הממשל הצבאי החרים ספרים ביש"ע " כל אלה הם חלק מההכנות למשטר פשיסטי! במהרה יהיה פה הכל, מחנות ריכוז ושרפת ספרים".

"הקיבוץ" – (17.8.95) – אלה לא האחים שלי, הם, לא... ואם יום אחד תהיה מלחמה, והיא תהיה – מלחמת

אחים

מעריב – (13.8.2002) שם-טוב היה שר מטעם מפא"י בנו שמואל שם-טוב כתב פעם בקלידוסקופ **שקבוצת שמאל** הביאה רוצח שכיר מאירופה לרוצח את ראשי גוש אמונים. השב"כ גילה, הופיע בפגישה שלהם כשהרוצח כבר היה בארץ ויעץ להם להימנע.

סרן ד. ר. מ"פ: 'אין שום בעיה לפנות מתנחלים. בתור התחלה לוקחים אחד ודופקים לו אחד בראש. אחר כך לוקחים את המשפחה שלו, דופקים גם להם אחד בראש, אחד לכל ראש. אחר כך מובילים מסק"רים (מסוקי קרב) לכיוון המאחז ומורידים עליהם 20 מילימטרים (תותח) וולקאן, עד שמפסיקות הצרחות. אחר כך מביאים שופל ומפנים את המתנחלים. עשינו את זה בגלן אין סיבה שלא נעשה את זה גם עכשיו'.

בני ציפר – עיתון הארץ: "בחברון התברר לי סופית שהיהדות היום היא דת אלילית"

שמעון פרס - בראיון שהעניק לעיתונאי דניאל בן סימון מהארץ (1966), למחרת הפסדו מול נתניהו בבחירות בן-סימון: מה קרה בבחירות האלה? פרס: אנחנו הפסדנו. בן סימון: מי זה אנחנו? פרס: אנחנו הישראלים. בן סימון: ומי ניצח? פרס: כל מי שאין לו מנטליות ישראלית. בן סימון: מי אלה? פרס: תיקרא לזה "הודים".

זהבה גלאון – מר"צ – השוותה את הימין הישראלי לפשיזם והשוותה התנהלותו להתנהלות הפרלמנט ברפובליקת ווימאר הגרמנית שאיפשרה את עלייתו של אדולף היטלר לשלטון

יוסי שריד – (ידיעות אחרונות 1990) – מול גרושם והגליתם של הערבים...טרנספר...עלינו לקום ולאמר ובפשטות: "זה רעיון בילתי אפשרי, מפני שאנחנו לא ניתן לכם. אפילו אם ניצטרך בחריפות להשתטח תחת גלגלי המשאיות. אפילו אם ניצטרך לפוצץ את הגשרים, אפילו אם נצטרך לפלג את המדינה ואת הצבא. הימין הישראלי צריך לדעת שיש מעשים, שאם ינסה לעשותם הוא יגרום להתפרקות המדינה. (הערה: זהו אותו שריד שהריע ו"חילק סוכריות" לאור גרוש גוש קטיף האסוני... א.ר.)

מתי גולן – "מדובר בקבוצה של אנשי שמאל...עיתונאים, שבעיניהם כל מה שעושה השמאל זה טוב, וכל מה שהימין עושה נגוע בכוונות זדון. אני שמאלני בדעותי אבל דברים כאלו מקוממים אותי. וכשיש מידע לא נעים על ברק אומרים, עזוב, לא עכשיו, כי מה שחשוב זה להיפטר מביבי.

יורם קניוק – ("דבר", 18.8.1982) – שילטון הימין, שלטון הליכוד הוא שילטון זה. קניוק תלה תקוותו שמרד האשכנזי של "שלום עכשיו" יעלה שוב את השמאל לשלטון. אולי בכך התכוונה שלום עכשיו בהגדירה עצמה "ש.ע.ל. מפעלים חינוכיים". בבחינת אחד בפה ואחד בלב.

עמוס קינן – (8.9.1978) – "שילטון הליכוד נישען על אלמנט המנוכר למדינה...שילטון הליכוד מנוכר למדינה".

ענת מטר – מרצה לפילוסופיה באוניברסיטת תל אביב – פעילת שמאל מיליטנטית- פעילה מרכזית בעמותת "תעוּש" –הקימה את עמותת "פורום הורי הסרבנים"- פעילת תנועות סרוב לשרות בצבא – בנה חגי מטר הינו סרבן שרות וותיק- פעילה בשיחורור אסירים פלסטינים. יצרה מצג שוא כי חייל ישראלי רצח מפגין פלסטיני בבילעין (אפריל 2009). מטר פירסמה תמונה מפוברקת של חייל (אשר חקירה רשמית מצא אותו זכאי לחלוטין), אשר אליה הודבקה תמונת גופתו של המפגין שנהרג, תחת הכיתוב "רוצח", בלא שהיתה כל שייכות בין תמונת החייל ולמפגין הפגוע את

התמונה הפיצה מטר בכל רשת האינטרנט באמצעות דואר אלקטרוני וגם באמצעות אתר אירגון השמאל האנרכיסטי "אינדימדיה ישראל".

בנימין בן אליעזר – (דבר, 1.6.89) "ביום פקודה יוציאו המתנחלים להורג חברי כנסת וקציני צה"ל".

ידיעות אחרונות (12.8.99) – "...מבחינתי יש כמה התנחלויות כמו תפוח ויצהר, שלא רק צריך לפנות, אלא צריך לרסס אותם ולהרוג את כולם. להרוג אותם זה בכלל לא נחשב להרוג בני אדם, אלא רק חיסול עשבים".

עוזי בנזימן – (הארץ, 2002) - "התנהגותם של אלה המכונים נוער הגבעות מקרב המתנחלים מזכירה את זו של גלוחי הראש באירופה ובארה"ב"

מיכאל הרסגור, (הארץ, ספטמבר 1996) - "ראשי החרדים הם אויביה של הדמוקרטיה לא פחות מהחולצות השחורות או מראשי מפלגת הפועלים הנציונאל-סוציאליסטית של גרמניה (שמה המלא של המפלגה הנאצית)".

"הארץ", (מאי 1996) – "עורכי דר-שטורמר (ביטאון המפלגה הנאצית) היו נהנים לקרא את הכותרות הללו (של תעמולת הליכוד)".

ביטאון אגודת הסטודנטים באוניברסיטת תל-אביב, (מאי 2002) - "אזרח, הדת היא אויבתך, חובה על כל אזרח ישראלי להילחם בה ... כשבוחר אדם להאמין לשקרים האלה, הוא משליך לפח האשפה את מהות האדם... יבואו אחרים ויגידו זה עושה טוב.. גם מצטרפים רבים לתנועה הנאצית הרגישו התרוממות רוח ושמחה".

"קדמה" – (ינואר 2003) "ניתן להכליל אמירה על המתנחלים האידיאולוגים שהם גרועים הרבה יותר מכל ניא-נאצי באוסטריה".

מספר הרחבות לפרק זה

הממסד האקדמי של העולם המערבי, הוא הבמה המרכזית של התרבות המערבית הליברלית חילונית. תרבות זו הפכה בשנים האחרונות לחוד החנית של האנטישמיות בעולם המערבי. מאחר ולאחר מלחמת העולם השנייה זה לא "פוליטיקלי קורקט" להיות אנטישמי בנוסח המקובל עד אז, מסווה עצמה שנאת היהודים היום ל"אנטי ציונות", כאשר השנאה ליהודי מתבטאת בתמיכה בטרור הערבי והמוסלמי, בדיוק בגלל העובדה שהוא מכון נגד יהודים. כאשר השאיפה היא לראות דם יהודי שפוך – שאיפה בסיסית ויסודית שאינה שונה אצל הגוי הגרמני המתורבת משנות השלושים מאשר אצל הגוי האקדמי האמריקאי המתורבת של ימינו – מוכן הממסד החילוני ליברלי מערבי (ראה התנהלות אלמנטים באיחוד האירופי) לתמוך אפילו באיסלאם הפונדמנטליסטי המייצר טרור זה.

אוניברסיטת ייל היא אחד המוקדים החשובים של אנטישמיות מודרנית זו ופרופסור **אהרון ברק** הוא דמות פופולרית מאד בייל. כדי לשמור את הפופולריות שלו שם ולשמור על מעמדו כפרופסור מכובד שם, הוא נרתם ברצון לרטוריקה של הפרופסורים המאד מכובדים, זאת הרואה במדינת "ישראל" מדינת אפרטהייד המדכאת את העם הפלסטיני "הכבוש".

את האידיאולוגיה הזאת הוא משתף עם שאר חבריו לחונטה המשפטית של העליון וזאת היא נקודת המפגש בין עמותת "גישה" וחבריה **שרי בשי וקנת מן** למשל (טוענים מזומנות בבג"ץ), עם שופטי הבג"ץ, המאפשרים להם בלי שום היסוס זכות עמידה כטוענים נגד אכזריות הכובש הישראלי המדכא את הפלסטיני המסכן. זאת הסיבה, מדוע מסוגלים שרי בשי וקנת מן להוציא בקלות מתלמידתו והמייצגת של ברק היום בחונטה שלהעליון, דורית ביניש – החלטה הקובעת שאסור לצה"ל לצמצם את אספקת החשמל לעזה, למרות שבחשמל הזה משתמשים לייצור כלי משחית הפוגעים באזרחים שלווים בישראל.

הבה מזרק מבט לחברים אחרים באותה עמותת "גישה". חבר וועד מכובד שם הוא עו"ד **אייל גרוס**, המלמד בפקולטה למשפטים באוניברסיטת תל-אביב, בוגר של הפקולטות למשפטים בתל-אביב ובהארורד. ד"ר גרוס פרסם מאמרים בתחום התמחותו בישראל, אירופה, ארצות הברית ודרום אפריקה.

אוניברסיטאות קולומביה והארוורד, אף הן מוסדות מכובדים מאד באקדמיה הליברל-חילונית המעצבת את דעת הקהל של האליטות בארה"ב, והמשמשת, כאמור, חוד החנית של האנטישמיות המודרנית במערב.

הברית בין חבר הוועד של "ג'ישה", אייל גרוס, ובין בית המשפט העליון, כרותה בכל הנושאים אותם מקדם הממסד האקדמי של העולם המערבי, אוניברסיטת ייל וכד'. בנושאים של קידום הטרור הפלסטיני נגד יהודים.

חברת ועד נוסף ב"ג'ישה", היא **ריסה זאל**. סיימה לימודי תואר ראשון באוניברסיטת הארוורד, קיבלה תואר Juris Doctor מהפקולטה למשפטים באוניברסיטת בוסטון והיא בעלת רישיון עריכת דין בישראל ובארה"ב. עד שנת 2005 שימשה כמנהלת גיוס כספים בחו"ל ופיתוח משאבים באגודה לזכויות האזרח בישראל. עו"ד זאל היא מנהלת קשרים בינלאומיים באגף הסברה של אגודת בצל"מ (ואיך לא?).

גם כאן אנחנו עדים לתופעה המוכרת מן האישים הקודמים, בבחינת "הלך הזרזיר אצל העורב". האנשים הללו מקבלים ללא כל שהות זכות עמידה בבית המשפט העליון כדי לייצג את האינטרסים של האנטישמים בממסד האקדמי של העולם המערבי, בני בריתו של ברק וחבורתו.

הקרנות התומכות ב"ג'ישה" הן: "קרן אקואינג גרין" (מממנת עיקרית), "הקרן לשלום במזרח התיכון", משרד החוץ הנורבגי, "קרן פרידריך אברט", "מוסד אופן סוסייטי".

הקרנות הללו תומכות בעקביות בכל "ארגוני זכויות האדם" במערב, המהוות חלק מן האליטה של התרבות המערבית המודרנית. אך בעיקר עסוקות כולן עד מעל לראשן בהתמקדות ביהודים בישראל, תוך תמיכה עקבית בטרור הערבי נגדם, באמצעות הצגת הפלסטינים כצד המדוכא והמסכן ושל ישראל כצד התוקפני והאכזר.

"ג'ישה" היא אפוא עמותה (אחת מרבות אחרות), שמטרתה **לסכל** את הניסיון של היהודים בישראל להתנתק מן הקשר עם הפלסטינים, ליצור חיץ בדמות גדר הפרדה וע"י התנתקות מדינית ופוליטית מהם, להגן על אזרחי המדינה מן הטרור הערבי. עמותה זו מנסה לקעקע את נסיונות ישראל לחיים תקינים, לשכנע שלמרות ההתנתקות, ישראל היא עדיין הכובש בעזה, ולכן היא לא זכאית להפעיל את מלוא כוחה כדי להגן על אזרחיה מפני התקפות הרקטות ופצצות המרגמה מעזה לעבר יישוביה.

הדברים המחרידים לעיל אשר הובאו בשם אומרים שייכים כולם לאנשי שמאל מהמתונים שבהם ועד הקיצונים. יישפוט הקורא בעצמו את אופי הביטויים שהובאו לעיל לעומת ביטויי המתישבים בא"ש או אחרים מגוש הימין אשר הובאו בעיתונות בזמן פינוי עמונה, חוות פדרמן או פינוי גוש קטיף. דומה כי המושג 'הסתה לרצח' של יהודים על ידי יהודים, בידי יהודים, במודע ובכוונת מכון הופך לברור וצלול כבדולח תוך עיון חטוף בנאמר כאן.

למותר לציין כי מעולם לא נחקר ולא הועמד לדין אי מי מהאנשים המככבים ברשימת השחור לעיל. גם ההתבטאויות המחרידות הוצנעו בעמודי העיתונות האחוריים או שלא פורסמו כלל וכלל אך הובאו לידיעת הציבור תודות לפרסומם באתרים חופשיים, בילתי משוחזרים ובילתי תלויים, באינטרנט.

שורת המוסרים

בפרק זה נביא אך מספר דוגמאות לתופעת המוסרים בינינו. אין בדוגמאות המובאות לסכם את התופעה עקב היותה כה נרחבת ונפוצה עד כי קצרה היריעה להקיף את כולה כאן. הבה ניפנה מיד להצגת הדוגמאות מתוך ההנחה כי הן תדברנה לקורא הנבון בשם עצמן.

1. טדי קולק – היה המודיע (שטינקר) הראשי של הבריטים טרם קום המדינה.

רון ברגמן עיתונאי ידיעות אחרונות, 30.03.07, חושף ממסכים של שרות MI5 הבריטי שנפתחו לקהל, המסמכים הינם עד שנת 1955, ביניהם תיק 69968 שהיה על "הסוכן" טדי קולק" המכונה "סקורפיון" (עקרב). משם מתגלה שטדי קולק היה סוכן שעבד בשירות הבריטי והוא שהסגיר לידי בריטים לוחמים יהודים מארגוני הלח"י והאצ"ל. גם את מנחם בגין הוא ניסה להסגיר ולא הצליח.

הנזק שגרם לאצ"ל והלח"י (ובעקבות כך לענין היהודי כולו) היה בלתי הפיך. במאי 1944, הביא קולק אישית למעצרו ע"י הבריטים של יואל ברנד-שליחה המיוחד של יהדות הונגריה להנהלה הציונית בישראל לשם הצלתם, וכפועל יוצא מכך – לסיכול התוכנית להצלת כחצי מיליון יהודי הונגריה מציפורני הנאצים. קולק גם היה מי שדאג לכך שיואל ברנד לא יפגוש באותו עניין את ההנהלה הציונית, גם לאחר ששוחרר ממרתפי החקירות הבריטיים. לא, אין טעות, זהו אותו טדי קולק ראש עריית ירושלים שזכה לשלל כיבודים. אכן "כך יעשה" לאיש הבוגד בעמו. הטענה כי ההנהלה הציונית שקידמה את עליית היהודים הציונים והיזניה ואף אפשר שמנעה את הצלת יהדות אירופה הדתית מציפורני הנאצים נישענת בחלקה על מעללי טדי קולק. ישפוט הקורא בעצמו תקפות טענה זו, אנו לא מצאנו תימוכין כתובים לכך.

2. חברי בית המשפט העליון כפי שלא היכרתם

דורית ביניש – היא הבת של אהרון וחווה ורבה. אהרון ורבה היה הגיזבר של "לשכת המס" – הגיזברות שמימנה את הסזונים הקטן והגדול של ההגנה כנגד המחצית האחרת של העם. חברה הטוב של ביניש, **מישה חשין**, הוא הבן של מי שעבד גם הוא בשירות הבריטים, ועם קום המדינה הועבר מבית המשפט הבריטי, לבית המשפט של היהודים ומונה לבית המשפט העליון על מנת לבצר את אחיזת המודיעין של המנדט הבריטי ברשות המבצעת והשופטת (אכן שיני בנים קהו). "משפחה שכזו".

3. חיים ויצמן (נשיאנו הראשון) – הודה: הסגרנו לוחמי לח"י, מנחם לונץ ושבתי דרוקר ביבנאל למותם בידי הבריטים.

במכתב ב"הארץ" ב-4 במאי 2004 ציטט **שלמה נקדימון** מכתב שכתב ויצמן לבריטים בתגובה לטענתם שמנהיגי הישוב אינם משתפים פעולה נגד הטרור היהודי. **ויצמן** כתב את המכתב לג'ון מ. מרטין, מזכירו האישי הבכיר של ראש הממשלה, וינסטון צ'רצ'יל. במכתב, הנושא את התאריך 12 באפריל 1944 (שישה ימים לאחר הרצח ביבנאל) כותב ויצמן: "**עשינו זאת**" דהיינו, שיתפנו פעולה – כל הזמן, למרות שבמקרים רבים חוסר היעילות של המשטרה סיכל את מאמצינו זה ממש לא הוגן שאשמה כזו תוטל על הישוב היהודי בפלשתינה, שעושה כמיטב יכולתו להיאבק בהתפרצות הטרור הנוכחית... ביבנאל המושבה הגלילית זכתה המשטרה להישג. המשטרה צרה על דירה במושבה בה התחבאו שני חברי לח"י מנחם לונץ בעל הדירה, ושבתי דרוקר. לאחר חילופי ריות, פרצו הבריטים פנימה ומצאו את השניים ללא רוח חיים כשבגרונו של כל אחד כדור "

4. חבר הכנסת לשעבר, **עזמי בשארה**, שברח מישראל לאחר שנחשד בריגול לחיזבאללה, אמר בהרצאה בדוחה (ווטן, 5 ביולי 2007), כי ההזדמנות להביא לנסיגת ישראל לגבולות 67 'אפשרית בזכות אישים בשמאל הישראלי התומכים בחזרה לגבולות 67 'ובהסכמה למימוש זכות השיבה.

5 יזכר גם לשמצה ישראל רודולף (רזיה) קסטנר (1906 – 15 במרץ 1957), חבר ועד העזרה וההצלה בבודפשט בזמן השואה, שהיה מראשי תנועת הנוער הציוני בטרנסילבניה ופעיל בתנועת העבודה הציונית ושימש כמזכיר הסיעה הפרלמנטרית של המפלגה היהודית בפרלמנט הרומני והחל משנת 1942 כיהן כסגן נשיא ההסתדרות הציונית בהונגריה. זהו קסטנר אשר הוגדר על ידי בית המשפט כאחד אשר "מכר נפשו לשטן" ואשר התעלם מרצח של מאות אלפים מאחיו ולו על מנת להציל אלפים בודדים אנשי שלומם, משועי יהדות הונגריה. זהו אותו קסטנר אשר גוש השמאל הישראלי העלה על נס את פועלו ותיגמלו בהתאם במסגרת מדינת ישראל החדשה בכך שהפכוהו לדוברו של השר ד"ר דב יוסף במשרד המסחר והתעשייה ואף היה מועמד ברשימת מפא"י בבחירות לכנסת השנייה בסוף שנת 1952. גם קטעי ידיעות נוספות כי חברי התנועה הציונית הועדפו לכאורה במסע ההצלה של יהדות אירופה על פני יהודים חרדים גם הם חייבים לטרוד מנוחתנו. חשוב היה כי "היסטוריונים כהילכתם" (בניגוד ל"היסטוריונים החדשים" הנילעגים) ידרשו לענין ויחקרוהו לעומק.

6. בראיון בתכנית "לונדון את קירשנבאום" בערוץ 10, יולי 2007, גילה **אברהם בורג** שאת ספרו "לנצח את היטלר" שעורר סערה גדולה, הוא כתב במשך כ-10 שנים. בתוך שנים אלו הוא כיהן כיו"ר הסוכנות היהודית וההסתדרות הציונית (1955-1999). בשעה שהוא הפעיל את שליחי הסוכנות היהודית ברחבי העולם כדי לעודד את היהודים לשוב לציון, הוא כתב את הספר בו הוא מציע לבטל את חוק השבות. זוהי צביעות שאין גרועה ממנה, זוהי הציוניות במלוא כיעורה, דבר והיפוכו, אחד בפה ואחד בלב. האיש הדוחה הזה שנבחר להיות מנהיג הציונים בגולה, ויו"ר הפרלמנט הישראלי, אמר בראיון בערוץ 10, כי בראש ובראשונה הוא רואה עצמו כאזרח העולם, בעדיפות שנייה הוא רואה עצמו כיהודי, ובמקום האחרון הוא רואה עצמו כישראלי. יו"ר ההסתדרות הציונית ויו"ר הפרלמנט הישראלי שולל את זכות קיומה של ישראל כמדינה יהודית, קורא לישראלים להוציא דרכונים זרים, ולנעול את הארץ לעליית יהודים בביטול חוק השבות. ללא ספק, בורג מיטיב לעשות זאת מעזמי באשארה, חאלד משעל, איסמעיל הנייה ודומיהם. במכתביו מציין בורג: "סופה של ההרפתקה הציונית קרוב. כן, קרוב לוודאי כי דורנו הוא הדור האחרון של הציונות. מה שיישאר אחר כך תהיה מדינה יהודית שאין להכירה, מתועבת". הבה ונרענן את זכרון הקוראים, זהו אותו אברהם בורג הנימנה על המארגנים והדוחפים את התארגנות השמאל החדשה, עריקי מפלגת העבודה, מקבילתה ובת חסותה של מר"ץ לקראת בחירות פברואר 2009. נראה כי "תסמונת טדי קולק" חוזרת שוב.

7. בדיקה אקראית מלמדת שלמצער כל **המרגלים והבוגדים** שנתפסו מאז הקמת המדינה והורשעו בסיוע לאויבי ישראל היו אנשי שמאל. להלן חלק מהרשימה:

משה סנה – מנהיג המפלגה הקומוניסטית (אליה עבר ממפ"ם) מסר מידע על צה"ל לשגרירות הסובייטית בתל-אביב.

אודי אדיב – חבר קיבוץ השומר הצעיר גן שמואל. מסר מידע לסורים וגם עבר הכשרה בחבלה בסוריה ותכנן לבצע פיגועים בישראל.

פרופסור מרקוס קלינגברג – מדען במכון למחקר ביולוגי בנס ציונה. מסר לסובייטים מידע שגרם את הנזק הביטחוני החמור ביותר למדינה מאז הקמתה.

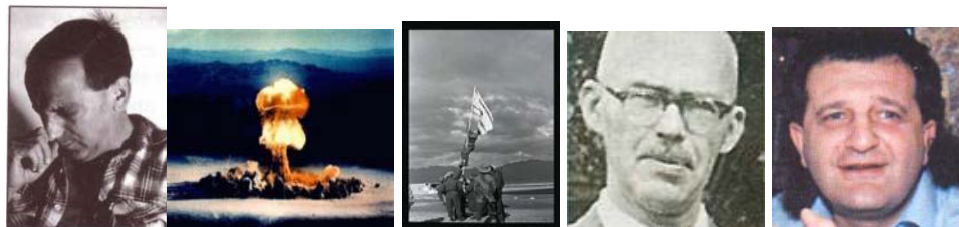
אהרון כהן – ממנהיגי הבולטים של מפ"ם. במסווה של מחקר היסטורי נפגש עם סוכנים סובייטיים, מסר להם מידע, נתפס והורשע.

מרדכי וענונו – חשף את סודות האטום של ישראל. תחילה ניסה למכור את הסודות לעיתון אנגלי ולכאורה פעל מתוך בצע כסף. לאחר הרשעתו טען כי פעל ממניעים אידאולוגיים. חקירת התנהגותו לפני מעשה הבגידה העלתה כי היה פעיל בעברו בהפגנות סטודנטים מהשמאל למען מדינה פלשתינאית.

והרשימה מתארכת: **שבתאי קלמנוביץ**, **שמעון לוינסון**, **ישראל בר**, **זאב אבני**, **שמואל סמי ברוך**, **אלכסנדר יולין** (נח פידל), **לוציאן לוי איגנצי לוי**, **קורט סיטה**, **יוסף עמית**, **אברי גלעד** ועוד רבים. איש מהם לא חבש כיפה, זה בדוק.

מרדכי וענונו אהרון כהן מרכוס קלינברג אודי אדיב משה סנה

יוסף עמית קורט סיטה אלכסנדר יולין ישראל בר שבתאי קלמנוביץ

8. במכתב שפורסם ב"גרדיאן", 29/09/03, פונים כ-100 אנשי אקדמיה ישראלים לקהילה הבינלאומית ומזהירים מכך שישראל עלולה לנצל את התקיפה האמריקנית בעיראק כדי לבצע פשעים נגד האנושות בשטחים ובתוך ישראל. על המכתב חתומים כ-100 אנשי אקדמיה, ביניהם פרופ' אברהם עוז, פרופ' לינדה בן צבי, פרופ' חנה הרצוג ופרופ' טניה ריינהרט מאוניברסיטת תל אביב, ד"ר אילן פפה מאוניברסיטת חיפה ופרופ' משה צירמן, מהאוניברסיטה העברית בירושלים.

9. פרופ' לב גרינברג, מנהל המרכז עש" יוברט המפרי לעיניני ציבור באוניברסיטת בן גוריון, פירסם בעיתון הבלגי "לה ליברה בלגיק" מ-29 מארס 2004, מאמר בשם "רצח עם סימלי". במאמר הוא מאשים את מדינת ישראל 'ברצח עם סימלי' בעקבות חיסולו בעזה של השייח החמאסי אחמד יאסין.

10. רון פונדק – מנכ"ל "מרכז פרס לשלום" כתב לרוצח ברגותי המרצה מספר מאסרי עולם בכלא ישראלי על רצח יהודים חפים מפשע כדלקמן: "מעצרך הוא בטעות" וחתם המכתב "חברך, דר' רון פונדק". שארית המכתב כולל התרפסות לברגותי, למשפחתו ולפלשתינים.

11. מאיר פעיל – יובא כאן קטע מסיפורו "טבח בדיר יאסין" של הד"ר אורי מילשטיין – היסטוריון צבאי, מסאי, סופר ומרצה אודות דמותו של מאיר פעיל. כל פרושים נוספים מיותרים. א. "גיבורו" האמיתי של עלילת "טבח דיר-יאסין" הוא אלוף משנה, חבר כנסת לשעבר, מחנך מצביאי צה"ל, ד"ר מאיר פעיל. הוא המקור העיקרי לסיפור הטבח. פעיל פיקד בפרוץ מלחמת העצמאות על יחידת סזון מיוחדת של ארגון "ההגנה", שלחמה באצ"ל ובלח"י. יחידה זאת היתה חלק מיחידה ארצית, פוליטית באופייה, שמפקדה אז היה חבר קי בוץ בית אלפא של השומר הצעיר, דוד כהן, ואחד מתפקידיה היה לנהל לוחמה פסיכולוגית ולהפיץ דיסאינפורמציה על האצ"ל ולח"י פעיל

הועבר מתפקידו זמן קצר לפני שהאצ "ל ולח"י" תקפו את דיר- יאסין ומונה למפקד המשטרה הצבאית בירושלים . מאחר וביקש להמשיך ולפקד על יחידת הסזון ולהתחמק מפיקוד על המשטרה הצבאית, סביר להניח שהוא חיזק את בקשתו ע"י פברוק מעשה "טבח איום ונורא" של "הפורשים". אחרי המלחמה הוא הפך ליחצן של הפלמ "ח ומחנך לערכי השמאל, והתיימר להיות היסטוריון צבאי. חבריו בפלמ"ח, שהשתלטו על צה"ל ואחר כך על המדינה, סייעו לו להשיג את מטרותיו האישיות שתאמו את מטרותיהם שלהם. לפיכך, טיפוח הנרטיב של הטבח בדיר-יאסין תאם גם את מטרותיו האישיות, וגם שרת את יוצאי הפלמ"ח, את מפלגות מפא"י ומפ"ם, ואת השמאל בישראל.

ב. למרות שחלק מעובדות אלה היו ידועות גם במלחמת העצמאות וגם אחריה, הן לא נחשפו, לא ב-1948 ולא מאוחר יותר.

12. **אירגון בצל"מ** – על פניו זהו אירגון אידאולוגי אשר מטרתו הינה השמדת מדינת ישראל וקימומה של מדינה פלסטינית על חורבותיה, אך הלכה ולמעשה משמש אירגון זה כגוף חתרנות וריגול כנגד מדינת ישראל, מתוך מדינת ישראל בעבור המרבה במחיר האתנן מהאיחוד האירופי ו"החברה החדשה לישראל". וכך למרות שזכה למקום בקיר האופל והדראון של מדינת ישראל בפרק קודם, הרי שזכאי הוא למקום של כבוד בקרב חבורת המוסרים, המלשנים והשטינקרים בפרק זה.

מכחישי השואה מבית

הוי החוקקים חקקי און
ומכתבים עמל כתבו :

להטות מדין דלים
ולגזול משפט עניי עמי
להיות אלמנות שללם
ואת יתומים יבוזו :

ומה תעשו ליום פקודה ?
ולשואה ממרחק תבוא ?

על מי תנוסו לעזרה?
ואנה תעזבו כבודכם ? (ישעיהו, פרק י', א)

מזה זמן כי עדים אנו לאיחוד כוחות וכוונות בין מרבית משתפי הפעולה מבית עם צוררי ישראל, מכחישי השואה מחוצה לה. הדפים הבאים מהווים חומר רקע כללי ועובדתי לפרק זה. נשים ליבנו לעובדה כי רבים מהמכחישים בפרק זה אלו אותם האנשים המופיעים בפרקים הקודמים והניזכרים במ לשמחה. כחוט שני שחור עוברת שינאת ישראל, האוטו-אנטישמיות, מפרק לפרק מפיסקה לפיסקה דרך אותה קבוצת אנשים, אלו הם משנאי החינם בינינו.

הערצת הנאציזם בזמן השואה וביטוייה בהווה

התנועה הנאציונאל סוציאליסטית סחפה בגדולתה הפסיכוטית אינטלקטואלים רבים באירופה ומחוצה לה לא מעט פילוסופים מצאו את עצמם נגררים אחר 'הפיהרר', ואינטלקטואלים רבים ברחבי העולם גיבו את תוכניותיו השטניות גיבוי פסאודו פילוסופי ופסאודו מוסרי. גם כאן, בארץ ישראל נסחפו רבים אחר הכוחות הנאצית והאלהת המנהיג, הגזע, הדם והאדמה.

כמה מן הזרמים הידועים כ'כנעניים', אימצו לא מעט מוטיבים נאציים מובהקים כאשר באו לעצב את תוכניותיהם המדיניות. אביהם הרוחני של הכנעניים, המשורר **יונתן רטוש**, או אוריאל שלח – הלפרין כשמו הספרותי, הביע עמדות שזוהו על-ידי מתנגדיו הגדול, הלמוט (יוסף) אוסטרמן – היום **אורי אבנרי** – כנאציים.

שני אנשים אלו, רטוש ואבנרי חלקו השקפה דומה מאוד על עתיד האזור. שניהם הסכימו על כך שאין ולא היה עם יהודי מעולם, ושניהם הסכימו שפתרון בעיות המזרח התיכון יהיה בכינון אימפריה שמית גזענית, שתאחד את עמי המזה"ת על בסיס תרבות חדשה – התרבות העברית.

הבעניין שלילת העם היהודי כותב אבנרי בספרו 'מלחמת היום השביעי' עמ' 134-136 את הדברים הבאים: "הציונות יצאה לדרך כשבלבה הרעיון שהיהודים בעולם מהווים אומה... ההיסטוריה הוכיחה שתיאוריה זו כוזבת... מסתבר, אפוא, שיהודי העולם אינם מהווים אומה... דבר זה היה דן את הניסיון הציוני לכישלון, לולא קרה בינתיים משהו בלתי צפוי: אומה חדשה אכן נולדה בארץ."

היום נראה כאילו היה הדבר בלתי נמנע... כשמעבירים מאות אלפי בני אדם לארץ חדשה, בעלת נוף ואקלים חדשים, שבה הם מדברים בשפה שקמה זה עתה לתחייה ומגיבים על אתגרים מדיניים וגופניים חדשים – או אז

מוכן הכל ללידתה של חברה חדשה... אנו בני הציונות ובנותיה, מהווים אומה חדשה ולא חלק של היהדות העולמית... אנו בישראל אומה הננו, ללא ספק ובלי מנוס, לטובה או לרעה. אומתנו כוללת את כולנו, מדן ועד אילת. אך אין היא כוללת יהודי בברוקלין, בפריס או בבוקרשט, תהיה אהדתו למדינתנו וזיקתו אליה חזקים ככל שתהיה. ההבדל בין האבות היהודים ברחבי העולם, ובין הבנים הישראלים הוא הרבה יותר מאשר הניגוד המקובל בין הדורות. זו היא מוטציה... אנו אומה חדשה, 'האומה העברית'..."

האומה העברית אליבא ד'אבנרי' באה לשלול כמובן כל יהודי בחו"ל ולהכיל מטבע הדברים כל ערבי 'במרחב'. אבנרי ז"ה במונח 'המרחב השמי' את רוב המזרח התיכון. בתחושה של חשיבות טיפוסית יתירה קובע אבנרי כי: "כשהתחלנו להמיר את המונח 'אומה יהודית' במונח 'אומה עברית' הפסקנו גם לדבר על 'המזרח התיכון' והתחלנו להשתמש במונח 'המרחב השמי'..." (שם עמ' 143 – 144).

מובן שמונח זה מצלצל כמוכר לרגישי האוזניים שבין הקוראים. זה היה המונח בו השתמש היטלר כאשר ביקש לגיטימציה בין לאומית לכיבושיו הנאצי פשיסטיים. היטלר כינה את כל השטחים שכבש בכינוי 'המרחב הארי' או 'מרחב המחיה הארי'. כהיטלר הגדרת 'המרחב' של אבנרי נקבעה על בסיס גזעני מובהק, 'המרחב השמי' שייך לבני 'הגזע השמי' כשם ש'המרחב הארי' שייך לבני 'גזע הארי'.

הערצתו של אבנרי את הנאציזם קיבלה ביטוי קיצוני ומעניין במאמר תגובה שכתב לרטוש בביטאון הפריסאי Shem באוקטובר 1941, ואשר חלקו פורסם בספרו של יהושע פורת 'שלח ועט בידו'. בעמ' 182 מתואר מאמרו של אוסטרמן/אבנרי הצעיר כמאמר ששר שיר הלל לשלב העברי בתולדות היהודים, שלב שבו שררו הגבורה ותאוות הנצחון והכיבוש. אחר כך גססה הרוח העברית, משום שניצחה היהדות שהיתה דת החלשים.

כשהגיע מחבר המאמר (אבנרי) לעת החדשה, ציטט את עדיה גורביץ' שקבע כי אומה היא 'חבר בני אדם בעלי שפה אחידה, תרבות אחידה ושאיפה אחידה, חיים בשטח אחד שהם שולטים עליו ושהוא שולט עליהם בכל נימי נפשם ובכל שרירי גופם'. כמו כן הסביר כי הדם העברי התפרץ שוב כאשר התקומם על המציאות היהודית בצורת החסידות, ההתבוללות המרקסיזם והציונות. הציונות הלכה בכיוון הנכון, אך לא קם בה העוז להינתק מהדת היהודית, מהמרקסיזם, מהרכרוכיות הליברלית ואפילו מהגולה. היא טעתה באימוץ השם 'ציון', על כל מה שהוא מסמל, במקום 'עבר'...

אולם יוסף אוסטרמן התלהט יותר מדי, והביע את התפעלותו מאותן אומות אירופיות היוצרות לעצמן עתה 'מיתוס חדש, מיתוס מדיני, הדומה בכל המובנים לאמונתם המקורית. שוב עולה מוסר הגיבורים גאה, ושוב פורח פולחן הקורבנות העתיקים, המובאים עתה בשני מחנות הלוחמים, לאומה, לגזע וקודם כל למנהיג הלאומי, המסמל את מושג הגבורה והאחדות הלאומית'.

גם בקרב היהודים 'מתעוררת הקריאה הגדולה להתמרדות הדם העברי... היא דורשת את מחיקת פרק היהדות מלוחות הפלדה של הגזע העברי. היא דורשת את הרנסנס הנשגב, את התחדשות הגזע העברי...". הרטוריקה של אבנרי הצעיר מלאה בביטויים שהוכנסו ללקסיקון הנאצי ע"י אלפרד רוזנברג, האידיאולוג הראשי של היטלר. אבנרי עצמו לא הסתיר זאת, ובהמשך ספרו של פורת מצוטטת שיחה שהתקיימה בין אבנרי לרטוש ובה ביקש אבנרי מרטוש להיות אלפרד רוזנברג שלו. מכאן שאבנרי ראה את עצמו כהיטלר ואת רטוש כתועמלן הראשי, רוזנברג.

הדיבורים על חידוש 'הגזע העברי', על הצורך ב'פיהרר', בחידוש 'הגבורה ותאוות הנצחון' ועל הדם 'הפורץ' באו במאמרו של אבנרי בתוך הקשר כולל ברור בעל גוון אידיאולוגי קיצוני מובהק. אבנרי עמד בראש תנועה קיקיונית בשם 'הפעולה השמית', המקבילה לכמה וכמה תנועות גרמניות בשם 'הפעולה הארית'. הוא ערך עיתון שנקרא 'במאבק', כשברור שהיה כאן אימוץ מודע של שם ספרו של היטלר 'מאבק', ופורת עומד על כך בספרו. מעטים נתנו דעתם לכך שבמשך תקופה ארוכה אבנרי הנהיג במפלגת היחיד שהקים מועל יד דומה למועל היד הנאצי.

את עיתונו, 'העולם הזה', שהיה מעין בית גידול פראי לגידולי הפרא העיתונאיים שהשתלטו לימים על התקשורת הישראלית, הוא עיצב באופן דומה הן בצורה והן בתוכן לדער שטירמער הנאצי. הוא טרח לצרף יחדיו שערוריות פוליטיות עם תמונות עירום, בדיוק כפי שנהגו עורכי 'הדער שטירמער' הנאצי. רבים מבני הכת התמהונית הסובבים את אבנרי ורואים בו מעין גורו של שלום' ואדמו"ר לעת מצוא, יוצאים להגנתו בכל פעם שעולות הטענות הללו על כור מחצבתו של האיש. הוא הרי איש 'שלום', הם אומרים. נו טוב. עוד איש 'שלום' כזה ואבדנו.

פרשת חייליו היהודים של היטלר גם היא זכורה ולא בחיוב. כמאתיים אלף "מישלינגים", כך ניקראו משתפי הפעולה היהודים בצבאו של היטלר, שרתו בזמן מלחמת העולם השנייה ב"וורמאכט". היהודים הללו ביקשו 'תעודת הכשר' מהפיהרר שאכן אישר כי הליכלוך השמי הזורם בעורקיהם אינו פוסלם מלהילחם לצד הגרמנים רבים מהם מצאו מותם בקרבות כנגד בעלות הברית וחלק ניכר מהשורדים נרצח במחנות הריכוז (כאות תודה).

ובאותו ענין בצד הרוסי – **אהרון ליברמן** – עורך 'האמת', העיתון הסוציאליסטי הראשון בשפה העברית, אשר כתב ב'ופריוז' את הדברים הבאים: "המוז'יק הרוסי אחינו הוא; לגבינו, הסוציאליסטים, לא קיימת החלוקה ללאומים ולא החלוקה לגזעים (הדברים נאמרו לפני ג'ון לנון ולפני אביב גפן). אנו כולנו, היושבים ברוסיה, רוסים הננו". במכתב מיום 19 באפריל 1980 אל הסוציאליסט הנודע סמירנוב, כותב ליברמן: "להווי ידוע לך כי דניאל (=ליברמן עצמו) ז'יד הוא... ובהיותו ז'יד הריהו קוסמופוליט; שום ארץ בעולם אינה יכולה לקשר אותו אליה בפטריטיזם מיוחד... הוא יכול להיות רק קוסמו סוציאליסט (אם אפשר להתבטא כך). אבל הוא אינו ז'יד לאומני כל עיקר; הוא בין – לאומני ומשאלתו העזה ביותר היא שיעלמו... כל פילוג של בני אדם לאומות וכל חלוקה של כדור הארץ לטריטוריות..."

ניסיון ההשכחה ומחיקת זיכרון השואה

אחת מן הדרכים של גורמים בשמאל 'לטפל' בשואה, היא פשוט בניסיון למחוק אותה. אכן, מעטים הם אלו אשר הגיעו לרמת ההערצה הכוחנית של אבנרי, המוצאת את ביטוייה בתמיכתו הבלתי מסויגת בהווה בארגוני הטרור והרצח האיסלמי פשיסטיים, הכל כמובן למען 'השלום'. רוב אנשי השמאל מזרם 'ההיסטוריונים החדשים', ממוקמים על ציר הטרורף קרוב מאוד לאבנרי. הם אומנם לא מעריצים את הנאצים, אבל הם נוטים 'למעט בחשיבות האירוע', ולצמצם ככל שניתן את השפעת הזיכרון הלאומי הקשה ביותר בעת החדשה ואולי בכלל.

שרת החינוך והתרבות לשעבר **שולמית אלוני** קראה לצמצם את הביקורים במחנות ההשמדה, משום שביקורים אלה מעלים את מפלס הרגשות הלאומיים בקרב בני הנוער הרכים, רחמנא ליצלן. את יריית הפתיחה למגמת ההשכחה המונחית ירה הפרופ' **יהודה אלקנה**. ניצול שואה בעצמו, אשר קרא מעל דפי עיתון הארץ למחוק את זכר השואה. במאמר שכתב תחת הכותרת 'בזכות השיכחה' בעיתון 'הארץ' מיום 2.3.88, קובע אלקנה כי השלכות זיכרון השואה הרסניות והן מכשילות כל אפשרות של בניית עתיד טוב יותר. הנבירה המיותרת בעבר, והזיכרון הטראומטי מקבעים את תודעת 'הקורבן הנצחי', לטענתו, ומייצרים תחושה כוזבת לפיה 'העולם כולו נגדנו'.

לפיכך, קובע אלקנה, כי: "יתכן שחשוב שהעולם הגדול יזכור. גם בזה אינני בטוח, אבל בכל מקרה אין זו דאגתנו. כל עם ועם, לרבות הגרמנים, יחליט בדרכו הוא ומתוך שיקוליו אם רצונו לזכור. עלינו לעומת זאת לשכוח. אינני רואה תפקיד פוליטי וחינוכי חשוב יותר למנהיגי האומה הזאת מאשר להתייבב לצד החיים... עליהם לשרש את שליטת ה'זכור' ההיסטורי על חיינו."

קריאתו הפסיכוטית של אלקנה לא נותרה מיותרת, והיא נענתה מיד במאמרים של 'מלומדים' ובעלי דעה מטעם עצמם, דוגמת **אורי רם**, אשר כתב בגיליון 12-13 של 'תיאוריה וביקורת' – כתב עת אנטי ציוני – את הדברים הבאים: "... יש לנקוט מעשה יזום ומכוון של 'שכחה' – שכחה מלומדת ויצירתית, מחיקה של 'זיכרונות'..."

נזכיר כי עמדות ההשכחה הממוסדות, בהן תומכים רם ואלקנה ודומיהם, היו העמדות של מפלגת ה'סוצאנג' ברומן האלמותי של ג'ורג' אורוול '1984'. יכולת השליטה בזיכרון הקולקטיבי היא סממן טוטליטרי מובהק, ועל דבריהם של רם ואלקנה היו חותמים, ללא ספק, כמה וכמה שליטים שלא כדאי להעלות את זכרם כאן, בהשוואה לחוקרים מכובדים בארץ. יש לתת את הדעת לכך, שהצורך בהשכחה מבוקרת במאמרים הללו עלה סמוך לתהליך המדיני ולחתימת הסכמי אוסלו. ולא בכדי. אלקנה יסד ברוח זו את הביטאון האנטי ציוני '**תיאוריה וביקורת**' תחת חסותו של **מכון 'ואן ליר'** בירושלים ובמימון מדינת ישראל, שאיבדה אז ומאז את נטיותיה הציוניות.

את הצורך בהשכחה מבוקרת ומחיקה של זיכרונות אימצו אז יותר מכל מנהיגי השמאל, מתוך ההכרה הברורה שכל זיכרון בונה מערך ניסיוני הקובע את יחסינו לאויבינו לדורות. שמעון פרס קבע אז בספרו 'בראשית חדשה' בעמ' 145 ואילך כי: "... דווקא מגבלה זו של הזיכרון האנושי מביאה ברכה לעולם. דווקא משום שאין הזיכרון האנושי יכול להיות מושלם הוא מאפשר לנו לשכוח, לא רק לזכור. לפיכך אנחנו יכולים ליפות את עברנו, לצבוע אותו בצבעים קסומים הנובעים מהשכחה לא פחות מאשר מהזיכרון.".

חישבו על אותם 'צבעים קסומים' כאשר תעלה בזיכרונכם תמונות מחנות המוות והריכוז, תמונות המשרפות והילדים המובלים בקרונות הבקר אל מותם. זה יכול להיראות 'קסום' לדעת פרס, אם רק נשכח.

הכחשת השואה והאנטישמיות

לצד מגמת ההשכחה היזומה, מצאנו לא מעט ביטויים של הכחשה ברורה ואימוץ מודע של העמדות האנטישמיות של מכחישי השואה בעולם. את הלגיטימציה למגמה הזאת נתן **נועם חומסקי**, יהודי אוטו אנטישמי, אנטי ציוני ואנטי אמריקני המגדיר את עצמו כליברל.

חומסקי, שהוגדר על ידי מעריצים פנאטים כמו גם על ידי עיתוני שמאל קיצוני נחשבים בעולם כ"אינטלקטואל החשוב ביותר החי כיום", נחשב לדבר הקרוב ביותר לאל בעיני פעילי השמאל החדש בארץ ובעולם. אנטישמים ומכחישי שואה רבים עושים שימוש נרחב בהקדמה שכתב לספר של אחד ממכחישי השואה הבולטים. חומסקי טען להגנתו כי ההקדמה וההסכמה שנתן לספר היו רק ביטוי לליברליות שלו ולא צורה כזאת או אחרת של הכחשת שואה אבל לא כך הובנו הדברים.

בשנת תשנ"ח פרסם שלמה אהרונסון מאמר בשם 'ציונות ופוסט ציונות: ההקשר ההיסטורי אידיאולוגי' בספר 'בין חזון לרוויזיה'. במאמרו פורס אהרונסון את התשתית הפילוסופית האנטישמית המשותפת לכל אותם חוקרים אוטו אנטישמים הפועלים בישראל כיום והמכונים 'היסטוריונים חדשים'. ביחס לשואה הוא כותב בעמ' 309 ואילך את הדברים הבאים: "בעיני קבוצת הפוסט ציונים הפוליטית, שהיתה רוצה לבטל את הלאומיות היהודית על אדמת הערבים, ואשר מאמינה שתהליך השלום הנוכחי פתח פתח להתקפה על הזהות הציונית הישראלית הרופפת, השטחית בהכרח, הלאומנית והנדונה משום כך ממילא לרדת מבמת הציוויליזציה הערבית, יש לשואה משמעות מיוחדת".

הואיל והשואה היתה בשעתה פרשת דרכים היסטורית ששינתה את היחס ליהדות ולציונות בחלקים של המערב ובוודאי בחוגים של השמאל המתון – החשוד בלאומיות ממילא – יש לגרעין הקשה של הפוסט ציונים בעיה בעיני השואה. אחד, **אילן פפה** טען תחילה בשידור רדיו שאין הוכחה אפילו לשואה. 'פפה ניסה ללכת בעקבות 'ממלאי הפקודות' של עילם... הואיל ואין פקודה בכתב של היטלר על 'הפיתרון הסופי', הנחה חסרת בסיס של עילם... אפשר לטעון מה שרוצים גם בסוגייה זו...".

פפה, הנזכר בדברי אהרונסון כמכחיש שואה, עובד באוניברסיטת חיפה לצד עמיתו **אודי אדיב**, שישב בכלא על ריגול. הוא מקבל את משכורתו מקוראי שורות אלה, ומפיץ אמרות כנף אנטישמיות בלבוש מחקרי מפוצץ בארץ ובעולם במימון אנטישמי אירופי מובהק.

והרי עוד מהכחשת השואה

עמדתו המעוותת של אילן פפה, הנשענת על ספרו של **יגאל עילם** 'ממלאי הפקודות', איננה ייחודית כלל ועיקר. פפה חבר לקבוצה רחבה של מכחישי שואה אוטו אנטישמים, השייכים כולם לשמאל הישראלי, אשר מתקיפים את זכר השואה מסיבות פוליטיות מובהקות. השואה נתפסת בעיניהם ככלי ציוני שניתן בידיים לאומניות בלתי

מוסריות, אשר באמצעותו הצליחו ראשי התנועה הציונית לכופף את מצפון העולם ולהביא את מנהיגיו לכלל תמיכה בפרויקט הציוני הקולוניאליסטי שכלל נישול של הערבים מאדמתם.

השלכות המגמה הזאת מקבלות ביטויים מוזרים רבים. ראש החוג להיסטוריה באוניברסיטה העברית, הפרופסור **צימרמן**, קבע כי: "...בפוליטיקה הישראלית הלקח המקובל בקשר לשואה הוא שיהודי בלי רובה חשוב כמת, ולכן צריך לתת רובה בידו כדי שיוכל לירות לכל עבר ולהגן על עצמו... אולי מוטב היה ליהודים להימנע מן השמירה הקפדנית על זהותם משך מאות בשנים – על-ידי כך היתה השואה נמנעת בכלל." (הובא אצל **ישעיהו ליבוביץ'**, 'עם, ארץ, מדינה, יהדות היסטוריה ואקטואליה', עמ' 26).

כלומר, לפי צימרמן השואה היתה תוצאת השמירה של היהודים על זהותם. לא היטלר אשם בשואה אלא היהודים. צימרמן הגדיל לעשות כאשר קבע כי התנועה הציונית שיתפה פעולה עם הנאצים, בכך ששתי התנועות נלחמו באמנסיפציה, ולכן לדעתו המלומדת, לשתי התנועות היתה מטרה משותפת ואינטרסים משותפים. מחקריו של צימרמן נתמכים, כמובן מאליו, אם ברוב ואם במעט במימון גרמני ולא בכדי. עוד השווה צימרמן בין הנוער ההיטלראי לבין נוער המתנחלים בחברון. לצדו אפשר להזכיר את דבריו של תומרקין לפיהם כאשר הוא רואה חרדים הוא מבין את הנאצים ועוד.

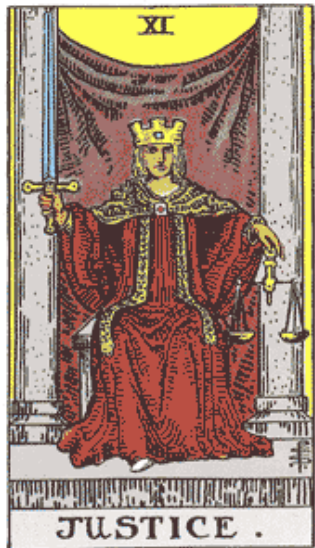
הפוסט יהודים ממש כפוסט ציונים בינינו עומדים בפני בעיה בבואם להכחיש את השואה אך מתגברים על כך בתענועי לשון. השואה כופה עליהם, על כורחם, זהות יהודית שהם מנסים לעקוף אותה או להתחמק ממנה. כאן עומדת לרשות המכחישים בינינו תחבולה מסוג אחר. אין הם מכחישים את השואה חלילה, אלא מנטרלים אותה מהזהות היהודית הייחודית. כגון, אין שואת העם היהודי אלא שינאת הזר או "האחר" המתרחשת בכל מקום ובכל תקופה. מדובר בפשע נגד האנושות טוענים הם ולא נגד העם היהודי. כך שגם אנחנו מסוגלים להיכשל בו, אם ננהג לא יפה לזר ולאחר.

כמובן שהעובדות מפריכות את האיוולת הזאת. הגרמנים רצחו את יהודי וילנה באכזריות בפונאר ולא את הליטאים ה'אחרים'. כאשר הם הגיעו ליוון, הם שלחו את יהודי סאלוניקי לאושוויץ ולא את היוונים וכך הלאה והלאה. לקורא אשר אפשר ותמה מדוע זה נעדר ממאמר זה פרק אודות "ההיסטוריונים החדשים" אשר התיחסות לכתיבתם מפארת כתבות דעה ופירסומים מדעיים רבים, נפנה את הקורא לכלל המאמר לעיל אשר אותם "ההיסטוריונים" מכבים בו בשפע. לא ראינו נאות וראוי לתת במה מיוחדת לאותם המכונים "הסטוריונים חדשים" שהמאפיין הדומיננטי בהם הוא סילופם את ההיסטוריה ועיוותה בהתאם להשקפותיהם הפוליטיות. לגבי דידינו זוהי כתיבת היסטוריה בפרוטה אשר שומר דעתו ירחק ממנה.

מאידך בהקשר לפרק זה ניתן לציין בהכללה זהירה כי אותן קבוצות של "ההיסטוריונים חדשים" יהודים, שאמנם אינם מכחישי שואה במובן הקלאסי, אלא הם משתמשים בה כטיעון, במובנו השלילי-המבטל, כדי להשמיט את זכות קיומה של ישראל כמדינה יהודית.

למותר כמעט לציין כי כל הכחשת השואה בינינו מצויה כולה בצידה השמאלי של המפה הפוליטית. אין בנימצא אנשים מגוש הימין בישראל המכחישים שואה. אפשר כי הדבר נובע מהרצון להתנתקות ממוסרות היהדות הקיימים בגוש השמאל מהסיבות שניזכרו בכתבה, בעוד אנשי גוש הימין דבקים וגאים במורשתם וזהותם היהודית.

אפילוג

האם "ישראל ערבים זה לזה"? את מי אנו מכחדים, לפי הנאמר לעיל מסתמן כי 'ישראל צוררים זה לזה'. בעמנו קיים הציוני, "וביערת הרע מקרבך", האמצעים לכך אינם מצויינים בכתובים אך יודעים אנו ללא כל ספק כי לפחות בעת החדשה לא צלחה פיסת הנייר שהביא עמו ראש ממשלת בריטניה צ'מברלין, לבער את הרע ונידרש היה ווינסטון צ'רציל על מנת להשלים המלאכה.

פתחנו עם ברל כצנלסון ונסיים ואיך לא, עם דבריו הכה אקטואלים ותוכחתיים, גם היום, של פרידריך ניטשה (1844-1900) מתוך כרכיו "כה אמר זרטוסטרא", (יוצאים אנו מההנחה כי תוכחות נביאי ישראל ידועים ושגורים כבר בתודעתנו): אתם הולכים וקטנים, אתם בני אדם קטנים! מתפוררים אתם. הלא עוד מעט תאבדו בעטיין של מידותיכם הטובות, המרובות והקטנות, בעטיים של מחדליכם המרובים והקטנים, בעטיין של כניעותיכם המרובות והקטנות! אדמתכם תחתכם חנונה יתר על המידה, נכנעת יתר על המידה! ואולם למען יגדל האילן, הוא מבקש להכות שורשים קשים בסלעים קשים גם מה שאתם נמנעים מעשותו, טוהה במטווה כל עתיד האדם. גם אפסותכם היא רשת-

עכביש ועכביש הניזון מדם העתיד. אתם הולכים וקטנים, אתם בני-האדם הקטנים! הלא עוד מעט תאבדו בעטיין של מידותיכם הטובות, המרובות והקטנות. בעטיים של מחדליכם המרובים והקטנים, בעטיין של כניעותיכם המרובות והקטנות!

אולם מה אדבר באשר אין לאיש אוזניים שלי! הקדמתי לבוא בשעה אחת למקום הזה מבשר-עצמי אני בקרב העם הזה. קריאת-תרנגול לעצמי בחשכת הרחובות. ואולם השעה שלהם הנה היא באה וגם שלי תבוא! שעה-שעה הם נעשים קטנים יותר, דלים יותר, עקרים יותר – עשב אומלל! אדמה אומללה! עוד מעט יהיו ניצבים פה כחציר יבש וכערבה, עיפי-עצמם – כמהים לאש יותר מאשר למים!

קשה שלא להביא כאן בסיפא למאמר את שיר המחאה הידוע כנגד שתיקת הרוב הדומם של מרטין נימלר (1892 – 1984), כומר פרוטסטנטי גרמני שהתנגד לנאציזם ונשלח למחנה ריכוז. שיר זה הובא לידיעתי זה לא מכבר ולקחו המוסרי הינו עצום ורב. נביאו להלן ללא פירושים. המבין, באם יחפץ, יבין:

"לא הרמתי קולי"

בגרמניה לקחו הנאצים תחילה את הקומוניסטים, אני לא הרמתי את קולי, כי לא הייתי קומוניסט, ואז הם לקחו את היהודים, ואני לא הרמתי את קולי, כי לא הייתי יהודי, ואז הם לקחו את חברי האיגודים המקצועיים, ואני לא הרמתי את קולי, כי לא הייתי חבר איגוד מקצועי, ואז הם לקחו את הקתולים, ואני לא הרמתי את קולי, כי הייתי פרוטסטנטי, ואז הם לקחו אותי, אך באותה עת כבר לא נותר אף אחד שירים את קולו למעני!"

ונוסיף אמירה אמיתית וראויה נוספת:
"כל שעלינו לעשות שתחרב החרות הוא כי אנשים טובים יחשו".

באם חש הקורא למקרא כל העובדות לעיל בכעין קלאוסטרופוביה, תחושת סגירות ומחנק לנוכח תחושת הדה-ד'ו כי קיימת התנפלות התקפית, כעין פעולת תמנון רב זרועות ורב אברי מציצה של גורמי חוץ על ישראל אשר משתמשים לשם חורבנו ב"אידייזמים מועילים" משתפי פעולה בלב ונפש חפצה מתוך הציבור בישראל הרי שתחושה זו אינה בכדי. אכן, כך בדיוק פועלת מתקפת אירגוני השיטנה, האנטישמים והאוטו-אנטישמים כנגד

ישראל. מאידך גם גישת חוגים מסויימים ביננו הגורסת כי "כל העולם נגדנו" אין לה מקום בינינו, **כל העולם, עובדתית, אינו נגדנו**. להוותנו, משתפות יחידות שילטוניות בינותינו פעולה עם ארגוני שיטנה אלו כגון, פרקליטות המדינה, בית המשפט העליון ופקידים "אידיאטים מועילים" בכל משרדי הממשלה המאמינים בנאיביות אווילית כי בכך מצילים הם את מדינת ישראל בעוד שמנזקים הם אותה בצורה בילתי הפיכה

חשוב להזכיר נישכחות (ודי לחכימא ברמיזא): **"במקום שהורסים בברוטליות בתי אנשים-נשים-וטף על ראשם, יקופדו ויהרסו גם בני אדם"** (א.ר.), כלל המאמר מצביע ומלמד על מגמה זו (נאמר כפרפרזה על: "במקום ששורפים ספרים ישרפו גם בני אדם" –היינריך היינה (1820)), כמובן ללא כל רמיזה להקשר הנאצי 100 שנים מאוחר יותר).

האינפורמציה המובאת לעיל, לאורך כל המאמר הינה עובדתית וניתנת להוכחה במדת הצורך. כמובן, תמיד ימצאו אלו אשר ינסו להתכחש לה, להטמין ראשם בחול ולדמות כאילו לא היו דברים מעולם. לאלו נאמר כמאמר האומר: **"אתם יכולים לנסות להסתתר מהעובדות אך אינכם יכולים לברוח מהן"**, האמת כמוה כשמן על פני המים, תמיד תצוץ ותצוף מחדש.

מספר תובנות נוספות לאור האמור בספר

מזה כ-15 שנים שמדינת ישראל נימצאת תחת כאוס שילטוני ואי-יציבות פוליטית המקעקעת את המרקם הדמוקרטי בה. ממשלות בישראל אינן מושלות וצרכי המדינה אינם משילים. את הסיבה לכך ניתן לאבחן ללא כל ספק בתוצאות הנאמר בכתבה זו. כלל האירגונים החוץ פרלמנטרים בישראל אשר רובם המכריע ניתמך בכספי שלמונים המגיעים ממקורות אשר ניתן לתייגם כבאם מאלו אשר מטרתם להחליש את מדינת ישראל ועד אלו אשר מטרתם להשמיד את מדינת ישראל. אירגונים אלו מהווים את כף המוזניים הפוליטית אשר מזעזעת את אושיות המשטר בישראל, זוהי מטרתם והיא בעליל הושגה.

הסיבות חייבות להיות ברורות אך לא תמיד עוצרים אנו במרוצתנו על מנת לאמוד את הגלוי לעינינו אך ניסתר ממחשבותינו. קיימת סיבה מדוע זה איננו מסוגלים לקבץ מספיק אנשים טובים על מנת שיטו את כף המוזניים לכיוון מטרותיה של מדינת ישראל כמדינה יהודית, ציונית ודמוקרטית. וניתן לתמצת זאת בכך שאנו, כמו ידיו, בכך שמשותפים אנו פעולה עם שוטמי ישראל באירופה וארה"ב, אוחזים אנו בכך, הלכה ולמעשה, בידית הגרזן הכורת את גזעה של מדינת ישראל.

שלשה גורמים מרכזיים מהווים משקל נגד למדינת ישראל היהודית והציונית ואלו הם (1. **ערביי ישראל**, 2. **האירגונים החוץ פרלמנטרים** הניזכרים לעיל, 3. **האידיאטים המועילים**).

ערביי ישראל

משקלם רב מונים רבים מהניגלה לעין. מנהיגי ערביי ישראל פיקחים וחכמים יותר מאשר אנו נוטים לשער. מזה זמן כי הבינו אלו שהדמוקרטיה הישראלית מלאה חורים כמסננת מקולקלת והינם רוכבים על כשלים אלו על מנת לקדם מטרתם אשר היגדירה בגלוי כביטול המדינה היהודית והקמת מדינת כל אזרחיה במקומה הפרוש ערבי-ישראלי למונח "מדינת כל אזרחיה" הוא הפיכתה של מדינת ישראל היהודית למדינת ישראל הפלשתינית כאשר היהודים מהווים בה מיעוט נישלט.

גם נושא "הנכבה", הוא האסון הפלסטיני אינו מה שחושבים אנו כי הננו. ישראלים רבים סבורים בטעות כי הפלסטינים מיצרים על "הגרש" מבתיים ומגדירים זאת כאסון. למעשה בכך שהפלסטינים הישראלים מציינים את יום הנכבה הינם מציינים את אסונם בכך שהוקמה וקיימת מדינת ישראל כמדינת הלאום היהודית. גם ציון יום "הנכבה" בעצם היום בו היהודים מציינים את יום העצמאות למדינת ישראל מעיד בבירור על הכוונה במדינה דמוקרטית קשה לחסום את יום הנכבה הפלסטיני מפאת שעלינו לשמור על זכות הביטוי גם של המיעוטים בינינו. כל זמן שאינם עוברים על ביטחון המדינה, אך בהחלט ניתן לדרוש מהם (בטוב אם ברע) להעביר יום זה ליום אחר שלא יפגע ברגשות היהודים ממש כפי שאינם חפצים בפגיעה בריגשותיהם.

אולי לא רבים מאיתנו שמו ליבם לתופעה ההולכת ומתרחבת במקומותינו דהיינו, ערביי ישראל אינם מצביעים אך ורק למפלגות ערביות אלא מצביעים ברובם דווקא בעבור מפלגות ישראליות-יהודיות הניתפשות לטעמם כמקדמות מטרותיהם הלאומיות. כ-25% מכלל חברי מפלגת "העבודה" הינם ערבים-ישראלים התומכים בה ומנתבים, אם במישרין ואם בעקיפין את התנהלותה. המצב דומה במפלגת "קדימה" אשר כ-20% מחבריה הינם מהמגזר

הערבי. אל לנו לתמוה או להלין על הערבים, הם מצביעים לכיוון הלאומני זכותם לעשות זאת גם אם איננו אוהדים זאת. לא ביכדי מפלגות קדימה והעבודה מקדמות אלגנדה נימרצת של החזרת שטחים (תמורת הבטחות פורחות באויר) התואמת את גישת מדינת ערב ואת נאמניה, ערביי ישראל. קדימה והעבודה מספקות בבירור, בכוונת מכוון ומישיקולי פוליטיקת ביבים, את הסחורה לבחוריהן הערבים. אנו תמהים אודות אלו מהציבור היהודי התומחים במפלגות אלו בעודם מיצבים בכך את ידית הגרזן החוטבת הענף עליהם הינם יושבים מכיוון כי ערביי ישראל מונים כ-1,2 מיליון פרטים וניתן להעריך כי כרבע מהם הינם בעלי זכות בחירה דהיינו כ-300 אלף ובאם נעריך כי כ-50% מהם מצביעים הלכה ולמעשה דהיינו, כ-150 אלף. ובאם נעריך כי כ-50% ממספר זה נותנים קולם למפלגות יהודיות הרי בכך כ-75 אלף פרטים מצרפים קולם למפלגות יהודיות (בעלות אג'נדת החזרת שטחים). באם נוסיף את אותו המספר הנותנים קולם למפלגות ערביות אוטנטיות הרי שערביי ישראל מהווים (לצורך הצגת הענין בלבד) כ-10 עד 15 מנדטים בכנסת התומכים בחיסול ישראל כמדינה יהודית. מאידך מה לנו כי נלין על ערביי ישראל, הם לא היו, אינם ולא יהיו ציונים ואפילו לא פוסט-ציונים. אלו הינם ערבים פלשתינים אשר ליבם עם אחיהם מחוץ לגבולות מדינת ישראל וכי נוכל להאשימם כי נושאים הם בליבם שאיפות לאומיות? טענותינו הן כנגד אלו האמורים להיות אחינו, יהודים כמונו אשר עושים כל שביכולתם לאבדנו ולהשמידנו כלאום, כעם וכאומה. חייבים אנו לצאת כנגד משנאי החינם בינינו.

האידיולוגיה השימושית (הביטוי באדיבותו של ולדימיר איליץ' לנין)

אלו הם כל הנותנים קולם לעת הזו למפלגות קדימה והעבודה. ההימור שלוקחים תומכים אלו הוא עצום. אין להם מושג ירוק את שיקרה לאחר החזרת שטחים מסיבית וכוללת עד לקווי'67 אך כעדר עיזים מעלות גרה וחסרות מחשבה נוהים הינם אחר מנטרות אוויליות וסחרירניות אשר מאחוריהן נימצא החידלון בלבד, בלא שיקדישו ולו קורטוב של מחשבה רעננה מדוע זה נוהרים הם במסלול שהותווה להם בידי אופורטוניסטים פוליטים מהמפלגות לעיל.

באם נצא מנקודת הנחה (אשר בהחלט אפשר ותימצא שגויה ומובאת לצורכי הדגמה בלבד) כי מפלגת העבודה תזכה בבחירות הקרובות לכ-15 מנדטים ואילו מפלגת קדימה תזכה לכ-25 מנדטים הרי כוחם האלקטורלי של צמד מחזירי-השטחים-לדעת אפשר ויגיע ל-40 מנדטים. נוסיף את המנדטים הערביים לעיל (לאחר שיקלולם במפלגות הניזכרות) ונקבל כ-45 מנדטים עד כה בעבור גוש מחזירי-השטחים-לדעת.

האירגונים חוץ הפרלמנטרים

הנה אנו באים לכך המאזנים המאפשר לשוטמי ישראל מעבר לים לשלוט ביד רמה בנעשה בישראל בהשתמשם במסייעיהם במקומותינו. בהערכה זהירה (אפשר בהחלט כי זהירה מדי), כ-50 אלף מתושבי ישראל סמוכים על שולחנם של שוטמי ומשטיני ישראל בעלי הכיסים העמוקים והתמיכה הנדיבה באירגונים הישראליים. באם ניזכור כי ארגון שתי"ל תומך בצורות שונות בכ-6300 ארגונים מסוג זה (הנתון באדיבות אתר שתי"ל באינטרנט) כאשר האיחוד האירופי תומך בוודאי ברובם אף הוא ומוסיף משלו מאות נוספות הרי שיכולים אנו להניח כי קיימים כ-7000 אירגונים ועמותות (מתוך כ-36,000 עמותות רשומות בישראל), אשר עקרונות היסוד של מדינת ישראל כמדינה יהודית ציונית ודמוקרטית הינם זרים לשולחיהם מעבר לים וסביר להניח כי גם להם עצמם. באם נניח כי ציבור מקבלי משכורות / אתננים אלו, שמא ניקרא להם גם "מלחכי פינכה" באשר כאלו הינם, אינו מהסוג שישבור מטה לחמו למען זוטות כקיום וביטחון עם ישראל הרי הם ומשפחותיהם שייכים בבירור למחנה המחזירים-שטחים לדעת ומכאן כי כוחם האלקטורלי (יחדיו עם בני משפחותיהם הנהנים יחדיו מאותו אתנן) מגיעים למינימום 5 מנדטים ואפשר כי עד 10 מנדטים (מפלגות "מר"צ", "מתחזי מר"צ" במסכה, אקדמאים, אמנים פוליטים, מכוני מחקר ואחרים) הנוספים על 45 המנדטים מהקטע הקודם. כעת, המתמטיקה הינה פשוטה. משקלו האלקטורלי של גוש מנזקי ותמימוני ישראל דלעיל הינו כ-55 עד 60 מנדטים ואפשר כי לעיתים אף יותר (מתוך 120 חברי הכנסת). למותר לציין כי כל 'מלחכי הפינכה' הללו באים בלעדית מגוש השמאל, מקומם של אלו בל יראה ובל ימצא בגוש הימין. הנה היא התשובה מדוע המערכת הפוליטית והשילטונית בישראל כה שבירה וזעזועית. כל ארוע פוליטי, ביטחוני וכלכלי העובר על המדינה מעלה או מוריד את מספרם של אלו אשר ביודעין אם בתום לב מנסרים את גזע מדינת ישראל.

התוצאה, חילופי ממשלות תכופים ואי-משילות מובנה בפוליטיקה הישראלית. ברי הוא כי כל מדינה חפצת חיים חייבת היתה לגדוע באחת את כל המימון העצום והרב מכל מקורת תרומות השיטנה הללו, המגיע בהערכה זהירה לכדי רבע המיליארד דולר בשנה. אכן סכום ניכר המאפשר לקנות את דעותיהם של אנשים רבים בישראל. ומי זה אמר כי ישראל חפצת חיים הינה, התנהלות נציגי הציבור אינה מלמדת על כך. חייבים אנו לגדוע מקורות מימון אלו ממש כפי שחייבים אנו לגדוע מקורות המימון של החמאס ואל

קעידה הזולגים אל תוך שיטחי איו"ש, עזה וישראל. וכי ישנה חשיבות באם המהרסים באים מבחוץ אם מבפנים כל עוד מטרותיהם והתוצאות זהות? **FOLLOW THE MONEY.....**
הנוסחה להגנת ארץ ישראל ועם ישראל הינה פשוטה, זה אשר ילחם ויצליח לעצור את שטף המזומנים הזורם מכיסי שוטמי ישראל ממדינות הים אל אלפי האירגונים החוץ פרלמנטרים הפועלים במדינתנו בשמם של תשומים הוא זה שימשול במדינת ישראל כפי שמדינה חייבת וזכאית להיות משילה.

בכך שיחסמו נתיבי השלמונים לעמותות החוץ פרלמנטריות הפועלות כנגד ישראל בתוככי ישראל תושגנה שלש מטרות עיקריות:
א. טיהור האוירת החשדנות בתוך מדינת ישראל. אין גרוע יותר מאשר בני עמך, מכריך, ידידיך מתגלים כחתרנים נגד עצם קיומך. העולים מרוסיה יכולים להשכילנו מה גורמת אוירת אימים של מלשנות לפריץ למרקם החיים והחברה של כל לאום.
ב. עקב האכילס של העם בישראל הוא אחדותו, או יותר נכון לאמר: הכשלים המונעים אחדותנו. אחד מהגורמים הראשיים לכך (למרות שאינם היחידים), הן עמותות השיטנה כנגד ישראל בתוכנו. אין חשיבות באם כוונתם של רבים המסונפים בבלי דעת לעמותות אלו הינה חיובית בבסיסה, מדינת ישראל וקיומה יקרים לחלקם. אך במבחן התוצאה, הינם מפלגים ומשסעים את העם תוך שמשמשים סוכנים זרים בתוך ארצם בעבור הפריצים מעבר לים. אחדות העם שקולה כנגד דיוויזיות טנקים רבות. כוחנו הצבאי לבדו לא יצילנו ביום פקודה. אחדותנו, עוצם רוחנו והיוצא מכך נחישותנו הם שיצילנו.
ג. עצירת פעילות העמותות המדוברות תצמצם ביותר את השפעת "המועצה ליחסי חוץ" ו"קבוצת בילדברג" באזורנו ותאפשר ליהודים ולערבים להגיע לשלום הוגן ובר קיימה ביניהם ללא התערבות סכסכנית של קבוצות אלן אשר טובת האזור ובוודאי שטובת היהודים אינה לנגד עיניהם. התערבות זרה זו מאובחנת גם במדינות הערביות סביבנו (עמם יש לנו שיח אפשרי ליישוב הסיכסוך) אך הינה מצומצמת רבות בהשוואה לישראל מפאת שהמשטרים בהם אינם דמוקרטים ופתוחים כשלנו.

הערת

1. ספר זה הינו ניסיון, למצער פאטטי, לנסות ולהקיף את עוצמת השנאה העצמית, האוטו-אנטישמיות הקיימת בחוגים מסויימים בעמנו. מדוע פאטטי? משום שאת עוצמת השנאה הפתולוגית הזו של יהודים לאחיהם אין המוח הרציונלי, היהודי, הרחום, האמפתי מסוגל להבין. נראה כי הפרעה שכלית זו ניתנת להסבר בידי שמים. אנו בני התמותה קצרה ידנו מלהושיע. הדחף הבילתי ניתן לשליטה אצל חלקנו להוכיח לגוי כי אנו איננו יהודים "קלאסיים" ובכך לזכות בהכרה ובלגיטימציה, הינו מעורר תעוב ורחמים. אפשר גם כי לעמנו הסתננו אלמנטים זרים מובהקים אשר מורשת השנאה עברה דרך אותם דורות אשר היגיעו (בטעות?) לישראל. הפיתרון לכך הוא בהשג ידנו אך אנו איננו מוכנים להכיר בכך. רק חינוך לערכי היהדות תוך אהבת עם ישראל וארץ ישראל תוך פעילות חסרת לאות למען אחדות העם אפשר ויביא מזור לעם ולאומה בישראל.
2. כמובן שישנן התבטאויות קשות וקיצוניות גם מימין למפה הפוליטיתאם גם לא חמורות המגיעות עד הסתה לרצח כולל והמוני כפי המתואר כאן בכתבה. לא באלו עסקינן, מהטעם שכלל אמצעי המדיה המוטים קשות לכיוון אג'נדה אחת הומוגנית (ראה דברי ברל כצנלסון בפתיח למאמר) דואגים לחצרצם השכם והערב לכלל עם ישראל בעוד שההתבטאויות המובאות במאמר זה אינן מובאות כלל לידיעה כוללת של הציבור או למצער הידיעות "המזיקות" כנגד אנ"ש מוצנעות בכוונה תחילה. ההכללה שעושה התקשורת והמערכת הפוליטית כנגד הציבור הערכי, הממלכתי, אוהב ונאמן ישראל משני צידי הקו הירוק הנוגד אידאולוגית השמאל היא המקוממת למרות ההתבטאויות הקשות מימין כמו גם משמאל הרי שהתבטאויות הימין נעשות בידי אנשים מן השורה החשים (בצדק או שאינו כך), נפגעים מפעולות שלטונות ישראל כנגדם באורח נקודתי ולכן גם ההתבטאויות מכוונות נקודתית (כנגד הצבא, או המשטרה, או יס"ם, או מערכת המשפט וכו'). לעומתם, ההתבטאויות השמאל המגובות באופן גורף על ידי המדיה על כלל נתיביה, נעשות בידי מנהיגי תנועות השמאל ומכוונות באורח גורף ומכליל כלפי כלל מאות אלפי המתישבים באיו"ש כמו גם כנגד גוש הימין כולו בתחומי הקו הירוק. על כל אדם בעל חוש לצדק שאינו תלוי בדבר, ללא תלות בהשתיכותו הפוליטית, להתקומם כנגד מגמה ניפסדת זו. היום שבו יקומו אנשים ישרים משמאל למפה הפוליטית וימחו נימרצות כנגד המתואר בכתבה זו הוא יהיה היום בו תעלה ישראל על הנתיב העתידי לתיקון פנימי, רעיוני, מוסרי וערכי.
3. ספר זה לא יהיה שלם ללא פרישת מעללי מערכת המשפט ובית המשפט העליון העומד בראשה בהיזקה החמור לישראל וסיכויי קיומה, הקשורים קשר אמיץ בנאמר כאן. חסר זה יבוא על תיקונו בעתיד בסיפרי-תחקיר נוספים.
4. זה אשר חפץ בהרחבה הנוגעת לחומרים והעובדות אשר הובאו במאמר, מוזמן לעשות שימוש בקישורים המובאים להלן המכילים יותר משהובא בספר-המחקרי הזה. בנוסף, האינטרנט רווי בחומרים מרחיבים וחיפוש מהיר בו יניב תוצאות רבות נוספות.
5. לא ביכדי לא הובאו מסקנות חותכות סופיות לגבי הנאמר במאמר זה. המחבר חש כי עליו להניח את מלאכת הסקת המסקנות המתבקשות המסכמת בידי הקורא הנבון. נעיר כאן זו בלבד כי הציבור בישראל נימצא על סיפה של התכתשות קשה מהמקובל בין פלגים פוליטיים יריבים. חשוב לציין ההתבטאויות של המצטרפים למפלגת מר"ץ המורחבת (זו הבת בלי שם זה מקרוב התאגדה) בכנס היסוד שלה מתאריך דצמבר 5, 2008, אשר לפיהן "גנבו להם את המדינה". דהיינו, המדינה היתה שלהם (ושלהם בלבד), נחלת אבותיהם (ממש בנוסף "נאום גדיעת הידיים" של המתנכלים לנחלת אבותיו של השופט הגדוע, המתלהם משאל חשין בנוגע לחזקתו וחזקת אבותיו על בית המשפט העליון) והנה באו "פוחזי וריקי" הימין וגונבים עליהם את רכושם. מכאן שנאמנותם למדינה ועמה מותנית בשילטונם עליה ומשחשים הם כי מאבדים הם את אחיזת החנק על מוסרות המדינה הרי שחדלים הינם מלחוש בשייכות אליה (ומעשיהם כמתואר בכתבה יעידו בם). ההתבטאויות אלו המשותפות לכלל גוש השמאל על גווניו, המנוגדות בתכלית לממלכתיות המידתית והאחריות הלאומית החשובה והחיונית שמגלה גוש הימין למרות

100 שנות התנכלויות, דה-לגיטימציה והדרה פוליטית כנגדו חייבות להדליק נורות אזהרה אדומות ומנצנצות לפני כלל העם בישראל ללמדך עד להיכן חילחל הרקב.

6. העובדות המובאות בספר הובאו כולם תוך מחקר, עיון ושיטוט במאות מקורות ומראי מקום הנוגעים לענין והנושאים המדוברים. המחבר מאמין בתקפותם אך מתנצל מלמפרע על אי דיוקים שאפשר ונפלו בתום לב בהצגת הדברים ומזמין אלו החשים ניפגעים לבוא ולהוכיח ההפך מהנאמר. במקרה כזה יתוקן הכתוב ויפורסם ברשימות התפוצה ובגירסאות הבאות של הספר.

7. וודאי רבים בינינו תוהים הכיצד זה כי למרות חילופי השלטון אשר כה נחוצים לדמוקרטיה פעילה על מנת לשרוד, דומה ודבר אינו משתנה, הקילקולים אותם קילקולים והים של עזה מלח כתמיד. שוב, התשובה נתונה בספר זה. גורמים כבדי משקל, אדירים ועצומים בוחשים בקלחת המזרח-תיכונית כאשר עצם המושג 'מדינת לאום' הינו להם כצנינים באשר מחזיקים הם ברעיון 'ממשלה עולמית אחת, צבא אחד, פוליטיקה אחת, כלכלה אחת, כמו גם מוסר ותרבות אחת. מדינת ישראל אשר כל קיומה וישותה נישען מחוסר ברירה אחרת על קיומה כמדינת לאום בתוך מרחב איסלמי ואיסלמיסטי, היא אם כל חטאת לטעמם. מטרתם של כוחות חיצונים אלו לקטוע את "הגידול" הישראלי באשר חוסמים אנו בעדם למלא תאוותם בחלק עולם זה. עוצב, מרעים ומתסכל להיווכח כי קיימים בינינו עשרות אלפים יהודים, ישראלים, ילידי ישראל אשר משתפים פעולה עם כוחות חיצונים, רובם אנטישמים ושוטמי ישראל, המעונינים להכחידנו, בעוד חלקם לפחות מודעים היטב לאשר הם מעוללים לבני עמם.

קישורים

(דוגמיות בלבד, קיימים מאות נוספים שצר כאן המקום מלהכילם)

רוטרנט - שחף פילוביץ'

<http://rotter.net/forum/gil/5570.shtml>

<http://rotter.net/forum/gil/5404.shtml>

<http://rotter.net/forum/gil/6137.shtml>

<http://rotter.net/forum/gil/6279.shtml>

http://rotter.net/cgi-bin/forum/dcboard.cgi?az=show_thread&om=5760&forum=gil&viewmode=all&keywords=29#תבות

http://rotter.net/cgi-bin/forum/dcboard.cgi?az=show_thread&forum=gil&om=5583&omm=13&viewmode==
<http://rotter.net/forum/gil/5036.shtml>

http://rotter.net/cgi-bin/forum/dcboard.cgi?az=show_thread&om=5070&forum=gil&viewmode=all&keywords=טליש

http://rotter.net/cgi-bin/forum/dcboard.cgi?az=show_thread&om=5102&forum=gil&viewmode=all&keywords=שילום20%עכשיו

דר' אלון דהן

<http://www.news1.co.il/Archive/003-D-21122-00.html?tag=05-57-35>

<http://www.news1.co.il/Archive/003-D-19383-00.html?tag=06-36-50>

<http://www.news1.co.il/Archive/003-D-19625-00.html?tag=06-54-25>

<http://www.news1.co.il/Archive/003-D-19626-00.html?tag=07-11-46>

<http://www.news1.co.il/Archive/003-D-19293-00.html?tag=18-48-56>

נחום שחף - פיזיקאי, חוקר ומסאי

<http://www.i2i.org.il/?l=he&a=5478>

דני גוטווין

<http://tal.wolfson.co.il/essays/dialectica.htm>

דר' מנפרד גרטנפלד

<http://www.icpa.org.il/JCPAHeb/Templates/showpage.asp?DBID=1&LNGID=2&TMID=178&FID=347&PID=0&IID=5398>

http://nativ.cc/nov05/gerstenfeld_1_2.htm

יואב יצחק - עיתונאי ותחקירן

<http://www.nfc.co.il/showArticles.asp?subjectId=2&DocId=322&PageNumber=2&GoBackXTimes>

אמנון לורד - מקור ראשון

<http://www.makor1.co.il/makor/Article.faces?articleId=29148&channel=1&subchannel=2>

פעילות שתי"ל

<http://www.haaretz.co.il/hasite/pages/ShArtPE.jhtml?itemNo=667526&contrassID=2&subContrassID=2&sbSubContrassID=0>

שמאל רדיקלי בישראל - ויקיפדיה

http://he.wikipedia.org/wiki/%D7%A9%D7%9E%D7%90%D7%9C_%D7%A8%D7%93%D7%99%D7%A7%D7%9C%D7%99_%D7%91%D7%99%D7%A9%D7%A8%D7%90%D7%9C

אתר שתי"ל, לשונית "אירגונים".

<http://www.shatil.org.il/organizations>

אורי שטרומן – שופט

[http://www.news1.co.il/Archive/003-D-33287-00.html?tag=00-22-54\[11/22/2008 5:20:23 PM\]](http://www.news1.co.il/Archive/003-D-33287-00.html?tag=00-22-54[11/22/2008 5:20:23 PM])

שלי טימן – שופט

[http://www.themarker.com/tmc/article.ihtml?log=tag&ElementId=skira20070515_859675\[11/22/2008 5:25:28 PM\]](http://www.themarker.com/tmc/article.ihtml?log=tag&ElementId=skira20070515_859675[11/22/2008 5:25:28 PM])

מלכה אביב – שופטת

<http://www.news1.co.il/Archive/001-D-182499-00.html?tag=00-52-55>

אהרון רול – "אין שופטים בירושלים" ועוד מאמרים בנושאי הצדק מול המשפח

[http://www.aaronroll.com/Democracy/Israeli Democracy chapters.pdf](http://www.aaronroll.com/Democracy/Israeli%20Democracy%20chapters.pdf)

<http://www.global-report.net/aroll/?l=he&a=343151>

<http://www.global-report.net/aroll/?l=he&a=343142>

<http://www.global-report.net/aroll/?l=he&a=343126>

<http://www.global-report.net/aroll/?l=he&a=327939>

<http://www.global-report.net/aroll/?l=he&a=176317>

<http://www.global-report.net/aroll/?l=he&a=2151>

<http://www.global-report.net/aroll/?l=he&a=308507>

<http://www.global-report.net/aroll/?l=he&a=2168>

<http://www.global-report.net/aroll/?l=he&a=343139>

ד"ר ישראל בר-ניר

<http://www26.brinkster.com/yovalr/articles/barnir/hatred3.htm>

יחזקאל בראלי – שופט

<http://www.news1.co.il/Archive/001-D-182660-00.html?tag=13-37-42>

הסדר העולמי החדש

<http://conspil.com/about/>

<http://video.google.com/videoplay?docid=-7106277166680261195>

http://rotter.net/cgi-bin/forum/dcboard.cgi?az=show_thread&om=5070&forum=gil&viewmode=all&keywords=חדש%20עולמי%20סדר

<http://www.geocities.com/barrychamish/NWOjews.htm>

http://rotter.net/cgi-bin/forum/dcboard.cgi?az=show_thread&om=5205&forum=gil&viewmode=all&keywords=חופ%20ליסוי%20מבועה

[http://conspil.com/about/\[3/4/2009](http://conspil.com/about/[3/4/2009)

בארי חמיש –

<http://www.conspiracyarchive.com/Articles/index.php?n=51>

http://rotter.net/cgi-bin/forum/dcboard.cgi?az=show_thread&om=5291&forum=gil&viewmode=all&keywords=קבוצת%20בילדרברג

<http://www.geocities.com/barrychamish/>

שיתוף הפעולה בין קרן פורד לסי.אי.איי.

<http://www.ratical.org/ratville/CAH/FordFandCIA.html>

<http://www.voltairenet.org/article30039.html>

http://www.questionsquestions.net/feldman/ff_divest.html

<http://www.questionsquestions.net/gatekeepers.html>

NGO Monitor

<http://www.ngo-monitor.org/article.php?viewall=yes&id=1422>

אתר פרש

<http://www.fresh.co.il/vBulletin/showthread.php?t=253269>

Noteable Books dealing with “The new world order:

Garry Aller “**None Dare Call It Conspiracy**”, “Concord Press”, P.O. Box 2686, Seal Beach, Ca. 90740. This book published on 1971 and distributed in 5 million copies.

Clean W. Scousen “The Naked Capitalist”

Prof. Carrol Quigly: “Tragedy and Hope”. This book, the result of 20 years of research, contains 1300 pages and it is combined effort of professors from the universities of Princeton, Harvard and Georgetown. Published on 1970.

Dan Smoot: “Invisible Government”, Western Islands, Belmont, Mass. Published 1977.

Dr. John Coleman “Hierarchy – The story of the committee of 300 conspirators”

David Icke – “The Biggest Secret”.